GÖTEBORGS
UNIVERSITET

Det här verket har digitaliserats i ett samarbete mellan Litteraturbanken och universitetsbiblioteken i Göteborg, Lund, Umeå och Uppsala.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den tolkade texten kan innehålla fel.
Därför bör du visuellt jämföra den tolkade texten med de scannade bilderna för att avgöra vad som är riktigt.
Om du anser dig ha upphovsrätt till detta material, ber vi dig vänligen kontakta Göteborgs universitetsbibliotek.

The digitisation of this work is a collaboration between The Literature Bank and the university libraries in Gothenburg, Lund, Umeå and Uppsala.
All printed text is OCR processed into machine readable text. This means that you can search the document and copy its text. Older documents with print in poor condition can be hard to process and may contain errors. Compare the interpreted text visually to the scanned image to determine what is correct.
If you believe you own the copyright to this work, please contact the Gothenburg University Library.

GÖTEBORGS
UNIVERSITET

LUNDS
UNIVERSITET

UPPSALA
UNIVERSITET

Universitetsbiblioteket

428

ROMANER

III.

HURU JAG FICK MIG HUSTRU.

Pris: 2 kr.

Justitiuspelarens son

HURU JAG FICK MIG HUSTRU.

ROMAN

AF

Förf. till "Positivspelarens son".

STOCKHOLM,
SIGFRID FLODINS FÖRLAG.

CARLSHAMN,
TRYCKT HOS E. G. JOHANSSON, 1880.

Vid aderton års ålder blef jag student och efter strängt arbete tog jag året derpå medico filosofie kandidatexamen.

Min mor var stolt öfver sin son; mina kamrater påstodo, att det med tiden skulle blifva något stort af mig, och de akademiska lärarne i medicinska fakulteten hyste vackra förhoppningar, hvilka jag fast beslutat att förverkliga.

Det var likväl icke deras goda tanke om mig, icke heller kamraternas lof, som lifvade min arbetshåg, utan det var ett par klara, blå, ljufva ögon och en liten rosenmun, som logo emot mig för hvarje liten seger, jag vann på kunskapens område. Dessa ljufva ögon manade mig att gå framåt, framåt! Då jag som pojke hade återvändt hem från skolan med ett eröfradt premium, var det från dem och de rosiga läpparne, jag erhöll den förnämsta belöningen, och så var det äfven då ynglingen tog sina examina.

De blå ögonen och de rosiga läpparne utgjorde drifkrafterna, som manade till arbetet och gjorde detta så lätt. Jag viste ju, att när jag blifvit medicine kandidat, skulle jag på hennes hand få sätta den släta ringen, den gyllene boja, som gaf mig rätt att inför hela verlden utropa: "Nu är Signe Uners min trolofvade."

Åter två års arbete, och jag var medicine kandidat.

Vår förlofning skulle nu firas, jag skulle få sluta henne till mitt hjerta som min fästmö, och vid den tan-

ken jublade jag högt. Lycklig som en Gud, steg jag om bord på ångbåten och skulle tre timmar derefter vara vid Rosenhof.

Morgonen hade varit solig, men då ångbåten lade ut från Upsala, mulnade himlen och det började blåsa och regna. Skulle väl min blåögda tärna i detta oväder helsa mig på stranden, när jag rusade från ångbåten, eller skulle storm och regn afhålla henne derifrån? Nej, helt visst skulle hon och min goda moder vara mig till mötes trots ovädret. Hon hade ju alltid varit den första, som helsat mig välkommen, då jag efter slutadt arbete skyndat till henne för att få min belöning. Signe var nu nitton år, och månader lågo emellan vårt förra möte och det stundande. Hon måste vara vid stranden med det ljufvaste af alla ljufva småleenden.

Regnet störtade ned, blåsten kastade vågornas skum upp på däcket, men jag vandrade der likväl, iklädd min regnrock, och spejade efter den välkända udden, bakom hvilken hennes hem låg. I mitt minne genomgick jag alla de glada stunder, jag tillbragt der allt från min barndoms dagar, och huru jag redan såsom gosse målat Signes och min framtid i de skönaste färger. Jag glömde storm och regn och tyckte mig endast behöfva utsträcka armen för att sluta henne till mitt bröst och trycka den gyllene ringen på hennes finger, utropande: "Du är min för tid och evighet." Vid dessa tankar förde jag hastigt handen till vestfickan för att förvissa mig om att de båda ringarne lågo qvar der. Vi veko nu om udden, ångaren stoppade, min kappsäck slängdes i land, och jag hoppade efter. Ångaren brusade vidare framåt, och der stod jag helt allena; hvarken Signe eller min mor var mig till mötes. Mitt hjerta bäfvade, jag

viste ej för hvad. Gamle Johan, Rosenhofs trotjenare, kom brådskande utför allén, aftog mössan och sade:

— Kandidaten är väntad med otålighet.

Han fattade tag i min kappsäck, och så gingo vi uppför allén.

— På verandan står hon säkert, min fagra blomma, tänkte jag vid mig sjelf och ökade farten.

Men på verandan stod hvarken hon eller min ömma moder, utan Signes far, Öfverste Uners. Han räckte mig handen, sägande:

— Välkommen, min stackars Gösta. Vi hafva alla längtat mycket efter dig.

— Hvar ... hvar är Signe? utbrast jag och skakade öfverstens hand. — Hvar är min mor? tillade jag och ville skynda förbi honom.

Han höll mig tillbaka.

— Signe är sjuk, sade han med darrande röst, — och din mor är hos henne. Tag af dig regnrocken, så skall jag sedan föra dig in till dem. Signe har räknat minuterna till dess hon skulle få återse dig.

— Signe sjuk! upprepade jag, i det jag kastade af mig regnrocken och strök det våta håret ur min panna, liksom för att kunna fatta dessa båda ord: Signe sjuk!

Aldrig förr hade hon varit ens så mycket som opasslig; hur kunde hon då vara sjuk just nu? I nästa ögonblick stodo vi utanför hennes kammardörr. När öfversten lade handen på låset, hviskade han:

— Var *man* ... skona henne från att se din smärta.

Dörren gick upp. I nästa sekund låg jag snyftande som ett barn vid sidan af den snöhvita bädden, der min friska ros låg förvandlad till en bruten lilja. Döden tycktes redan hafva tryckt sin obarmhertiga stäm-

pel på de ljufva dragen. De klara blå ögonen blickade med ett så lidande uttryck ned på mig, under det de bleka läpparne logo och hviskade:

— Gud vare lofvad, min älskling, att du kom medan jag ännu förmår fröjdas af din åsyn.

Kinderna erhöllo ett matt rosenskimmer och ansigtet ett förklaradt uttryck, då hon böjde hufvudet ned till mig och lade sin arm om min hals, i det hon ömt bedjande tillade:

— Gråt icke, min hjertevän, utan omfamna vår mor, som blickar så bedröfvad på dig då hon borde fröjdas. Kom sedan hit och låt mig hvila vid ditt hjerta.

Jag omfamnade min mor, som snyftande lade sina armar om min hals och hviskade:

— Min stackars Gösta, vi fingo ej underrätta dig att hon var sjuk, hon ville ej oroa dig under din tentamen.

Der satt jag nu vid Signes säng med blödande hjerta och hennes hufvud hvilande mot mitt bröst. Med obeskrifligt kärleksfull röst sade hon:

— Här blir mig ljuft att somna in.

Hvad lönar att tala om de dagar som följde? De voro så sorgbemängda, att ingen penna skulle kunna skildra dem. På fjerde aftonen efter min ankomst låg hon liflös och kall på sin bädd, min ljufva blomma. Ned i den mörka grafven sänktes målet för allt mitt sträfvande, hoppet som vinkat mig, löftet om sällhet, som jag trott på. Allt begrafdes med henne. Blommor planterades på kullen, men från den ropade ingen stämma: "Framåt!" Arbete, studier, framtid och utmärkelse voro drömmar, som hon tagit med sig. Min kraft syntes mig bruten, och lifvet låg framför mig som en öken, hvilken

jag hade föga håg att genomvandra, och likväl var jag endast 22 år.

Huru de närmast följande månaderna förflöto, har jag föga minne af. Jag tillbragte dem på Rosenhof i ett nästan förslöadt själstillstånd. Min stackars mor försökte glömma sin egen sorg öfver det barn, hon i tolf år haft under sin ledning, för att bjuda till att trösta mig och den gamle fadern, som nu stod ensam och barnlös i lifvet. Han bar likväl sin svåra pröfning som en man, ehuru det mörka håret i hast grånade och den höga gestalten böjdes under smärtans tunga börda; men hos mig fans ingen kraft, och jag öfverlemnade mig utan motstånd åt min sorg.

När hösten nalkades, inträdde öfversten en dag i mitt rum, der jag, som vanligt, låg overksam på min soffa, upptagen af mina sorgliga tankar.

— Gösta, sade han med nästan sträf röst, — jag tycker ej om din omanliga sorg. Jag är förvissad att vår hädangångna äskling mycket skulle ogilla den. Du vet, att jag lofvade din far, min bäste vän, på hans dödsbädd, att jag skulle vara din mor ett stöd och dig en far. Jag har hittills så godt jag kunnat sökt infria detta löfte, och jag är nu här för att på allvar taga hand om *min son*.

Öfverstens röst darrade litet, men blef åter sträng då han fortfor:

— Du måste återvända till arbete. Du kan väl icke vara så sjelfvisk, att du låter din sorg bädda din mors graf? Hon har af oro öfver dig tynat af och blifvit en skugga af hvad hon var. Det duger alltså icke, att det här fortgår ... du måste åter till verksamhet.

— Farbror, svarade jag och reste mig upp, — att återtaga studierna är mig omöjligt. Tankarne skulle ej lyda min vilja, tillade jag och förde handen öfver pannan.

Öfversten gjorde några slag öfver golfvet, derpå stannade han och sade:

— Du behöfver komma långt härifrån och förflyttas i alldeles nya förhållanden. Hvad säger du om att följa korvetten Thor, som i höst skall ut på en Medelhafsexpedition? Den blir borta något öfver ett år. Genom min vän, kommendörkapten Åker, tror jag mig kunna skaffa dig plats der.

Synnerligt böjd var jag väl icke för förslaget, men det syntes mig bäst att gå in derpå, i synnerhet som min mor förenade sina böner med öfverstens bestämdt uttalade önskan.

Några veckor derefter var jag om bord på Thor och borta från Sveriges kuster.

Mycket är ej att säga om de fjorton månader, jag tillbragte på sjön. Jag hade under denna tid, när vi voro i land, funnit ett för mig dittills okändt bedöfningsmedel, nemligen det som Bacchus förmår skänka. Vid de fester, som gåfvos när och hvar helst korvetten hamnade, fann jag, att vid brädden af den fylda pokalen satt skämtet och löjet och förjagade sorgen, i det de ropade: "Njut och var säll!" Jag njöt mer än någon af de andra, men jag var mindre säll, ty fullkomlig glömska låg ej i pokalen.

När jag kom hem, kunde intet förmå mig att besöka Rosenhof. Min mor och öfversten mötte mig i Upsala, der jag genast började min tjenstgöring på sjukhuset.

Nu funnos ej längre dessa band, som hejdat mig om bord på korvetten. Jag var visserligen i början ganska ordentlig och uppmärksam på sjukhuset, hade stort intresse för de sjuka och ansågs vara begåfvad med en ovanlig blick för igenkännandet af sjukdomar; men då aftonen kom, öfverlemnade jag mig åt Bacchi dyrkan i en krets af kamrater, med hvilka jag förr icke skulle förmått mig att umgås. På somrarne erhöll jag kortare och äfven längre förordnanden, och hvart jag kom, följde mig samma törst efter den onaturliga upprymdhet, ruset skänker. På samma gång jag var en ganska omsorgsfull läkare, var jag en vild rumlare. Mitt fädernearf var snart förslösadt, och derefter anlitade jag helt obekymradt min mors tillgångar. Hon hade allt sedan min fars död förestått öfverstens hus och uppfostrat hans strax efter födelsen moderlösa dotter, och jag hade aldrig reflekterat öfver hennes ekonomiska ställning. Jag skref så ofta jag behöfde penningar och reqvirerade den ena summan efter den andra. Snart skulle äfven hennes lilla förmögenhet varit förstörd, om det fått fortgå på detta sätt, ty hon nekade mig aldrig penningar.

En dag, då jag med säkerhet väntade penningbref från henne och ej erhöll något, fick jag smaka obehaget af att på hedersord hafva lånat och ej kunna betala.

— Penningarne komma väl nästa post, tänkte jag och gick att vigilera.

Men postdagen kom, och flere följande derefter, utan att jag erhöll en rad från min mor. Var hon sjuk ? Jag skref åter, men utan att erhålla svar. Nu blef jag orolig och beslöt vigilera mig till så mycket, att jag kunde fara och besöka henne, huru motbjudande det än föreföll att återse det förr så kära stället, der min Signe lefvat, nu

så fördystradt genom hennes död. År hade visserligen ilat fram öfver hennes graf, men jag viste att min sorg åter skulle vakna, då jag kom dit och återsåg de ställen, der hon och jag drömt våra ljufvaste drömmar. Oron öfver min goda mor segrade likväl öfver min egoism, och jag beslöt att resa.

Sedan det ändtligen lyckats mig att få i hop respengar, skyndade jag hem för att packa, och var fullt upptagen deraf, då någon bultade på dörren.

— Stig in! ropade jag.

Tillsägelsen åtlyddes, och öfversten stod framför mig. Hans min var bister och ögonen ljungade af vrede.

Hvad Signes far vid detta möte sade mig, vore ej angenämt att ordagrant upprepa, hvarför jag endast i kort sammandrag redogör derför.

Han meddelade mig först och främst, att min mor varit illa sjuk och att han, öfversten, lagt beslag på mina sista "oförskämda bref" och derigenom kommit till kännedom om att min mors ende son höll på att med full fart förvandla henne till tiggerska. Hvilket namn man borde gifva ett dylikt handlingssätt, hvad den ende sonen var för en karl, det sade mig öfversten med osminkad uppriktighet, så att att jag icke kunde tvifla på hans tankar om mig. Han höll också lika troget för mina ögon den framtid, jag gick till mötes, och den var icke lockande.

Öfversten hade just slutat denna framtidsmålning, då en bultning på dörren störde oss. Jag öppnade. Vaktmästaren lemnade mig två bref, det ena från min mor, som med några ömma ord underrättade mig att hon varit opasslig och ej kunnat skrifva, men att hon nu var bättre och sände mig 100 kronor, i fall jag vore

i behof af dem. Öfverstens resa till Upsala hade hon ej någon kunskap om. Det andra brefvet var från chefen på korvetten Thor, kommendörkapten Åker. Det innehöll ett anbud om plats för mig såsom bruksläkare hos hans yngre bror, brukspatron Åker på Lennebo. Vilkoren voro två tusen kronor om året och allting fritt. Skulle brukspatronen blifva nöjd, ökades lönen efter ett halft år till tre tusen kronor. Lennebo bruk hade genom den stora bristen på läkare i flere månader måst vara i saknad deraf.

Öfverstens bistra ansigte ljusnade, och sedan han läst brefvet, som jag räckt honom, sade han:

— Sätt dig genast ned och svara, att du antager platsen och skall vara der den förste december, enligt brukspatronens önskan.

Med verklig belåtenhet efterkom jag denna gång öfverstens vilja. När brefvet var färdigt och jag skulle resa mig från skrifbordet, lade öfversten handen på min skuldra och sade:

— Skrif också till din mor, att hon innan kort skall få omfamna dig, och återsänd pengarne. Du är nu tjugusju år. Vid den åldern plundrar icke en son sin mor på det lilla, hon eger, skall jag säga dig. Af de femton tusen kronor, som föllo på din mors lott då hon blef enka, återstår nu endast hälften. Jag behöfver icke nämna hvem som förorsakat denna minskning. Pengarne måste således sändas tillbaka.

— Men ... invände jag.

— Inga motsägelser. Du gör bara, som jag säger, eller ock lemnar jag dig genast, skrek öfversten. — Har du skulder, må du låna af mig för att uppgöra dem;

behöfver du pengar till din utrustning, så skall jag försträcka dig dem; men din mors kapital får ej vidare anlitas... nej, icke ett enda öre deraf... om du ej vill att din andre far skall förakta dig.

Jag fattade åter pennan. Blygselns rodnad brände på min panna, och jag skref utan att göra några vidare invändningar; men då jag kom till slutet af brefvet, såg jag upp och frågade:

— Måste jag ovilkorligen fara till Rosenhof?

— *Kan* du resa så långt som till Lennebo bruk, utan att omfamna din mor efter den svåra sjukdom, hon genomgått, så gör det, svarade öfversten kort.

Det stränga uttrycket var försvunnet, och den allvarligt sorgsna blick, han fäste på mig, tycktes säga: "Och den der egoisten har min Signe älskat!"

Utan ett ord vidare nedskref jag allt hvad han önskat.

Fyra dagar derefter var jag åter på Rosenhof. För fem år tillbaka anlände jag dit full af hopp och lycka, med vackra kandidatbetyg, lärares och kamraters aktning och en fullkomligt fläckfri vandel. Nu landsteg jag der utan några framtida förhoppningar, utan tro på någon lycka, nedsölad i utsväfningar och af de flesta betraktad som en förlorad son. Alla de gåfvor, en mild försyn slösat på mig, hade jag låtit förqväfvas af sjelfviska njutningsbegär.

Der stod jag å nyo vid en sjukbädd och vågade icke skåda in i det bleka, milda ansigte, som höjt sig från kudden då jag inträdde. Ett aggande medvetande af all min otacksamhet mot denna ömma mor högg sina klor i mitt hjerta. Hvad hade det blifvit af denne son, om hvilken hon en gång med skäl hade så stora förhopp-

ningar och som hon älskat så högt? Sjelfviskhet hade förvandlat honom till en rumlare, en spelare, en lätting, en egoist, som endast genom en gammal mans kraftiga bistånd blifvit ryckt bort från de frestelser, han icke egt styrka att motstå.

Öfversten hade emellertid handlat klokt, då han förmådde mig att resa till Rosenhof och der taga afsked af min mor. Åsynen af detta ställe, som återupplifvade hågkomster från min första ungdoms sköna, skuldfria dagar och frammanade minnet af den aldrig förgätna engeln, som varit mitt hopp och min styrka, allt väckte mig ur den försoffning, i hvilken jag lefvat sedan jag for bort derifrån och som kommit mig att jaga efter vilda nöjen för att i dem finna glömska. Jag återkallades till hvad jag varit, och tanken fördes på hvad jag ännu kunde blifva, om jag invigde mitt lif åt ett strängt arbete och gjorde det värdigt henne, som jag älskat, och den mor, som för mig varit redo att uppoffra allt.

Vid Signes graf gjorde jag det allvarliga löftet att bryta med det lif, jag fört sedan hon bäddades ned i den, och återvända till arbete. Efter några dagars förlopp och sedan jag sett min mor ligga klädd på sin soffa, lemnade jag Rosenhof och anträdde resan till Lennebo bruk.

Vid afskedet tryckte öfversten en sedel i min hand med orden:

— Här har du för opåräknade behof under de första månaderna. Skulle du på allvar ämna återtaga dina studier, skall jag försträcka dig pengar dertill.

* * *

Det var den sista November 18** på morgonen, som brukspatron Åkers lätta resvagn, hvilken hemtat mig i ***stad, körde upp på den stora inhägnade gården.

Boningshusen voro belägna på en höjd, som beherskade trakten. När man körde in på gården, hade man midt framför sig ett högt staket, innanför hvilket sträckte sig en tät granhäck, som liknade en ogenomtränglig mur. På södra sidan om gården reste sig en nästan palatslik byggnad i den allra nyaste stilen. Den var uppförd af sten och prydd af pelare, veranda och balkonger. Det storartade i dess omfång antydde, att inom dess murar måste finnas ett rikligt antal rum. Midt emot denna eleganta byggnad, på norra sidan af gården, låg en visserligen icke lika präktig, men det oaktadt ganska stor byggnad, hvars arkitektur angaf en ålder, som minst räknade sekel. Den var restaurerad, hvilket likväl icke förmått gifva den ett föryngradt utseende. Det var endast en ny drägt, med hvilken man omgifvit de gamla lemmarne. Vid restaureringen hade man utanför den djupa förstugudörren uppfört en enkel veranda, som visserligen icke harmonierade med byggningen för öfrigt, men det oaktadt gaf den ett trefligare utseende. Utanför denna byggnad höll det åkdon, som fört mig från ***stad. En betjent tog emot mig och förde mig in i den stora, kalla, hvälfda förstugan, der mina steg på det glatta stengolfvet skarpt genljödo. Betjenten öppnade en dörr midt för ingången och bad mig stiga in i min blifvande boning.

Jag inträdde i ett qvadratformigt rum med två fönster, möbleradt som salong, modernt, beqvämt och elegant. Till höger om salongen låg ett vackert skrifrum och till venster min blifvande sängkammare. De

tre rummen voro utmärkt trefliga och utgjorde en utsökt vacker ungkarlsboning. Betjenten sade sig vara anställd för herrarnes uppassning och frågade om han kunde vara mig till någon nytta. Jag svarade, att han fick aflägsna sig, hvarefter han upplyste, att frukosten serverades om en halftimme.

Några få minuter derefter, just som jag slutat upputsningen af min yttre menniska, inträdde brukspatron Harald Åker i min salong. Han var en smärt, högväxt och kraftfull man med ett vackert, skarpt tecknadt ansigte, omgifvet af en skog af svart hår. De stora mörkbruna ögonen blickade en rakt i ansigtet, och det var i hela hans utseende något öppet och frimodigt, som ingaf förtroende. Visserligen låg det en lätt, mycket lätt skugga öfver de något breda ögonbrynens bågar, men man märkte den knappast, ty draget kring munnen var på en gång humoristiskt och energiskt. Hans hållning och sätt voro den verklige gentlemannens.

Sedan vi skakat hand och Åker med verklig hjertlighet önskat mig välkommen samt uttalat den förhoppningen, att jag skulle komma att trifvas på Lennebo och med min befattning såsom läkare derstädes, frågade han med mycket intresse efter "farbror öfversten" och efter sin mors ungdomsväninna, majorskan Lindell, min mor. Sedan dessa frågor blifvit besvarade, bad han att få presentera mig för sin mor och öfriga omgifning. Vi följdes åt upp till den nya byggningen, som, enligt hans egna ord, beboddes af honom och de öfriga medlemmarne af familjen.

Jag väntade naturligtvis att få se en ung fru och en skara barn, då han talade om familjen, men vid inträdet i matsalen såg man der visserligen några unga

fruntimmer och herrar, men ej ett enda barn. Samtidigt med oss inträdde genom en af sidodörrarna ett äldre fruntimmer med silfverhvitt hår, smärt figur, vackra, markerade anletsdrag och ädel hållning. Hon bar en svart sidenrock, som föll i rika veck kring den smidiga figuren, och på det silfverhvita håret hvilade en svart spetsmössa. Vid första anblicken såg man, att hon var brukspatronens mor. Han presenterade mig genast för henne, och jag framförde min mors helsning till ungdomsvännen.

Den välkomsthelsning, presidentskan Åker gaf mig, var så hjertlig, så moderligt vänlig, att jag tydligt kände, att äfven en gammal qvinna kan göra ett lifligt intryck. Derpå förestäldes doktor Gösta Lindell för fröknarna Malvina, Agnes och Gurli Lodenskiöld, slägtingar, löjtnanterna Atterling vid flottan och Åman vid artilleriet, också slägtingar, samt ingeniör Brundin, förvaltaren Ekelöf och två unga kontorsskrifvare. Någon fru brukspatronessa fans icke. Efter alla dessa presentationer vände brukspatronen sig till presidentskan och frågade:

— Hvar är Ingegerd? Kommer hon icke ned till frukosten?

— Kan detta vara hans fru? tänkte jag ögonblickligen.

— Här är hon, ljöd i det samma en nästan späd röst, och in i salen smög en smärt, mörk, skugglik gestalt.

Den inträdande föreföll mera lik en ande än en lefvande varelse af kött och blod.

Hon bar också en svart sidenrock, och hufvudet var betäckt med korta, svarta lockar, som i ett ymnigt svall omgåfvo panna, tinningar, nacke och hals. Hvilka anletsdrag, som funnos under denna mörka sky, erhöll man en-

dast en dunkel aning om, emedan det öfver pannan nedfallande håret och de sänkta ögonlocken skarpt beskuggade det hela.

— Fröken Millner, min kusin, presenterade bruks-patronen.

Den skugglika fröken gjorde en böjning på hufvudet och försvann derefter bakom presidentskans ståtliga figur.

När frukosten var slut, gingo herrarne hvar och en till sitt göromål. Åker följde mig till mina rum och slog sig ned der för att, som han sade, språka om ett och annat. Först talade vi om min blifvande verksamhet såsom läkare och hvilka som för närvarande voro i behof af min hjelp. Derpå ansåg han sig böra gifva mig åtskilliga upplysningar om de personers ställning i hans hus, med hvilka jag dagligen skulle komma i beröring. Sjelf var han sedan många år enkeman. Han hade en nioårig son, som vistades i Schweiz med sin mormor. Allt sedan hustruns död hade hans moder varit hos honom, och sedermera hade hennes föräldralösa systerdöttrar kommit till Lennebo, emedan Åker var deras förmyndare. Om Ingegerd nämde han icke ett ord, men om de båda löjtnanterna upplyste han, att de hade anställning å regeringens vägnar vid bruket. Byggningen, i hvilken jag hade mina rum, beboddes af de unga männen, som dagligen åto vid Åkers bord. Utom mina rum, innehöll bottenvåningen kontoret, några gästrum för herrar och ett par mottagningsrum för läkaren.

Han gjorde mig under dessa två timmar bekant med förhållandena omkring mig för att, som han sade, underlätta ett närmande mellan mig och alla dessa främmande personer.

— Det skall må hända förundra er, att jag har alla dessa unga män i mitt bröd, sade han; — men jag tycker om att hafva mycket folk omkring mig.

Derpå reste han sig och fortfor:

— En häst finnes ständigt på stallet till ert förfogande, antingen ni önskar rida eller åka. Dessutom ämnade jag föreslå, att ni skänker ert bistånd åt dem af mina grannar, som önska erhålla er till husläkare eller vända sig till er. Detta utgör helt och hållet en enskild affär mellan er och dem. De flesta här omkring boende hafva alltid anlitat Lennebo bruksläkare, emedan provinciallläkaren bor tre mil härifrån. Inkomsten för denna sjukvård brukar icke inbringa så obetydligt.

Han räckte mig handen och tillade:

— Om det roar er, kunna vi i eftermiddag fara omkring och bese de närmaste omgifningarna af bruket, så att ni blir litet lokaliserad.

Derefter gick han och efterlemnade ett i högsta grad angenämt intryck.

* * *

Innan jag går vidare i skildringen af mitt vistande på Lennebo bruk, måste jag så godt sig göra låter beskrifva dess läge. Det låg vid en vik af saltsjön. Brukets egor voro mycket vidsträckta. Den nuvarande egaren hade derför utarrenderat alla under Lennebo lydande egendomar till herremän och sjelf behållit qvar endast så stort jordbruk, som var nödvändigt för hans eget behof. Den jord, Åker sålunda sjelf disponerade öfver, var liksom inhägnad af det kringflytande vattnet. På ena sidan hade man saltsjöviken och på de an-

dra elfven, som slingrade sig i oräkneliga bugter och krokar före sitt utlopp i saltsjön. Öfver det glänsande vattenbältet, som omslöt brukets åkrar, ängar och hagar, funnos här och hvar broar, hvilka sammanknöto den af vatten kringskurna marken med elfvens andra strand. På östra och södra sidorna sträckte sig all den stora jordegendom, som var utarrenderad. På norra sidan slutade egorna vid vikens strand och på vestra vid de broar, som gingo öfver elfven. Då man passerat dem, var man inne i en skog, tillhörande egendomen Ornvik, belägen endast en fjerdedels mil från bruket och dess närmaste granngård.

De flesta fönstren i den gamla byggnaden på Lennebo lågo åt norr, och man hade från dem en härlig utsigt öfver saltsjöns blåa, klara vatten. Den branta väg, som förde ned till stranden, gick genom en löfdunge, hvilken under sommaren borde vara högst inbjudande. Man hade också der anordnat flere vackra hviloplatser.

Bakom gårdsstaketet och dolda af granhäcken lågo uthus och bodar jemte en vidsträckt kökträdgård. Från den nya byggnadens långsida hade man utsigt öfver en trädgård, anlagd på den branta sluttningen ned till elfven. Från gården hade man utsigt öfver de nere i dalen, vid elfvens utlopp belägna jernverken. Man hörde hamrarnes rastlösa gång, ångmaskinernas buller och forsarnes brus och lefde liksom med i all denna verksamhet.

Första tiden af mitt vistande i den rike mannens hus hade jag fullt upp med arbete. Sjukligheten var stor och tog hela min själsverksamhet i anspråk. Med det rörliga lif, jag derigenom måste föra, vaknade verkligen något af den forna kärleken till arbete och ett ökadt nit för mitt kall. Jag liksom kände, att återvändandet till arbete skulle kunna göra mig till hvad jag en gång

lofvade att blifva. Ett par svåra sjukdomsfall, vid hvilka jag lyckades, väckte ett visst uppseende och tillförsäkrade mig förtroende såsom läkare. Brukspatronen komplimenterade mig och visade sin belåtenhet genom att ännu oftare sällskapa med mig. Han utöfvade på mig ett stort och välgörande inflytande. Mellan mig och de andra unga männen egde deremot intet närmande rum. De voro glada, lefnadsfriska karlar, men måttliga och icke alls fallna för de bullersamma och föga hedrande nöjen, åt hvilka jag hängifvit mig. Jag var vid denna period af mitt lif tyst, sluten och otillgänglig. När jag var hemma, sökte jag ensamheten, emedan jag under min praktik ganska väl kände, att jag behöfde flitigt studera. Jag skulle varit nöjd med min plats, om jag befriats från den dagliga beröringen med husets damer.

Allt sedan min Signe togs bort från mig, hyste jag ovilja för hela qvinnokönet. Allt umgänge med unga flickor var mig rent af förhatligt. Jag kunde icke ens fördraga deras åsyn och harmade mig öfver att de lefde och njöto af sin ungdom, då min glädjeros låg i jordens mull.

Mitt öde var emellertid nu att dagligen sammanträffa med fyra eller rättare sagdt tre unga flickor; ty fröken Skugga, såsom jag inom mig kallade Ingegerd, höll sig på afstånd och tilltalade aldrig någon, om man ej ställde sitt tal till henne, och detta föll mig aldrig in. Fröknarna Lodenskiöld deremot voro alla tre ganska lifliga och tillmötesgående. Vackra att se på och med stor vana att umgås med män af alla åldrar och lynnen, afskräcktes de icke af min tillbakadragenhet. Den äldsta, 22 år gammal, var förlofvad med löjtnant Atterling och såg så lycklig ut, att jag icke kunde förlåta henne den-

na lycka. Den andra i ordningen, Agnes, var en verklig skönhet och temligen kokett. Hon retade mig, emedan hon oupphörligt stälde sitt tal till mig och icke alls kunde afskräckas af mitt tvära sätt. Den yngsta, Gurli, var en liflig liten yrhätta och föreföll mig såsom ett okynnigt barn, hvilket dansade fram sitt lif i öfverdådig munterhet, utan aning om hvad sorg och smärta vill säga, och detta förtröt mig. Icke heller hon lemnade mig i fred, utan gjorde mig alltid frågor, hvilka jag måste besvara, och tvang mig sålunda att tala, då jag ville tiga. Gurli log alltid så skalkaktigt, då hon pratat en stund, liksom hon velat säga: "Du var tvungen att upplåta din slutna mun." Den enda af hela qvinnopersonalen, som jag kunde fördraga, var presidentskan; först och främst derför att hon varit min mors ungdomsvän och alltid med tillgifvenhet talade om min mor, och sedan låg det något i hennes stora mörka ögon, då de fästes på mig, som intog mitt hjerta. Hennes lugna och milda väsende behagade liksom hennes vänlighet, hvilken jag aldrig sökte undandraga mig. Det lyckades henne till och med ibland att draga mig in i den allmänna konversationen och dervid lifva upp mig, så att likgiltigheten för en stund öfvergaf mig; men hände det sig då, att Gurli med ett skämt, eller Agnes med några vackra fraser vände sig till mig, teg jag tvärt och förblef sedan tyst.

Ingegerd deltog aldrig i något samtal, utan satt midt ibland de andra stum som grafven. Ofta, ganska ofta uteblef hon helt och hållet från aftoncirklarne, och när hon var der, sydde och bara sydde hon, utan att man för de nedsvallande lockarne såg något af hennes ansigte. På eftermiddagarne, medan man drack kaffe, drog hon sig undan i en fönsterfördjupning. Sällan störde

någon henne der. Löjtnant Åman vågade visserligen ibland närma sig henne, men de ord, som då vexlades, blefvo ej många. Den unge, glade mannens ansigte hade derefter alltid ett oroligt uttryck.

Brukspatronen, som skämtade och pratade med alla, tilltalade likväl aldrig Ingegerd, men frågade ständigt efter henne då hon saknades. När hon var närvarande, var det som om hon ej funnits till. Den gåtlika flickan misshagade mig om möjligt mera än de andra, emedan hon retade min nyfikenhet. Hon liknade en ande, som smög omkring och uppfattade allt, såg när något fattades och uppfylde allas önskningar, utan att någon gaf akt derpå. Hvarför gjorde hon det? Hvarför visade hennes omgifning henne på samma gång glömska af att hon fans och en tyst uppmärksamhet? Dessa frågor gjorde jag mig, till min egen harm.

De andra unga männen hyste icke alls någon motvilja för att sällskapa med flickorna, såsom fallet var med mig, utan tillbragte alla lediga stunder i familjekretsen.

Brukspatronen umgicks flitigt med en stor del af grannarne, ehuru icke med alla. Nästan hvarje vecka var det åtminstone ett par gånger främmande på Lennebo. Mycken ungdom fans på orten, och alla, så väl gamla som unga, foro gerna till den gästfrie bruksherrn, der man alltid hade roligt och der ungdomen merendels fick sig en dans, gubbarne ett litet parti och fruarna ett gladt samspråk. Vid dessa samqväm spelades dansmusiken vanligtvis af Ingegerd, men det hände äfven att presidentskan aflöste henne. Det var den gamla damens förnöjelse att se de unga glada.

Brukspatronen var ingen vän af stora fester. Dessa

inskränkte sig också till högst två på året. Sjelf tog han aldrig i kort, och då det spelades i hans hus, var pointen alltid mycket låg. En hvar kände hans afsky för höga spel. Punsch och dylika förfriskningar serverades; men det dracks alltid måttligt, och värden sjelf förtärde endast så mycket, att han välkomnade sina gäster. Må hända var det denna omständighet, som inverkade på gästerna, så att de äfven voro ytterst måttliga.

Åker var ortens rikaste man och tongifvande inom de bättre kretsarne, genom den allmänna aktning och det stora anseende, han åtnjöt. Angenäm såsom umgängesmenniska, utan någon skymt af öfvermod eller stolthet i sitt väsende, hade han infört en verkligt god umgängeston i den krets, der han umgicks, liksom han inverkat välgörande på hela ortens kommunala och ekonomiska ställning.

Jag hade tillbragt de första månaderna under flitig verksamhet och ej sökt något annat sällskap än mina patienters och mina böckers, så att det verkligen såg ut som om jag på fullt allvar skulle återvända till den väg, jag vid Signes död lemnat, då helt plötsligt en händelse inträffade, som skulle vålla en rubbning i alla mina vackra föresatser.

En dag, under det vi sutto vid middagsbordet, sade brukspatronen till sin mor:

— Vet mamma, att den unge egaren af Ornvik i dessa dagar flyttar dit. Jag hade hoppats, att han skulle arrendera ut det. Ett så nära grannskap med Oscar Morberg blir oangenämt.

Vid namnet Morberg såg jag hastigt upp. Brukspatronens ögon voro fästa på mig.

— Herr doktorn känner honom förmodligen? sade Åker.

Min panna blef brännande het. Jag kände Morberg endast allt för väl. Han hörde till antalet af de vilda kamrater, med hvilka jag det sista året umgåtts. Kort innan jag lemnade Upsala, hade han måst resa derifrån för delaktighet i ett svårare gatuuppträde, och detta var genom tidningarna allmänt kändt. Jag medgaf, att vi voro gamla bekanta.

— Hans morbror, som egde Ornvik, dog plötsligt dagarne före doktorns ankomst och lemnade honom Ornvik i arf, fortfor Åker. — Nu ämnar den der vildhjernan sjelf sköta egendomen. Han kommer naturligtvis att inom kort göra slut på den och hela förmögenheten, liksom han gjort med all den rikedom, han fick efter fadern.

Man talade en stund om den illa beryktade unge mannen, som i sina studier hunnit lika långt som jag. Presidentskan öfverflyttade derefter samtalet på brukspatronens förestående resa till Tyskland, Frankrike och England.

— Här blir förfärligt tråkigt medan Harald är borta, utbrast Agnes och såg på den ståtlige förmyndaren, med ett underbart varmt uttryck i blicken.

— Tack för komplimenten! svarade Åker och småleg mot den vackra flickan. — Den innehöll likväl en oartighet emot din öfriga omgifning, och derför förlorade den sitt behag, tillade han.

— Åh, det tänkte jag aldrig på! inföll Agnes, i det hon rodnade och såg ned med väl spelad förlägenhet.

— Tag mig med! utropade Gurli.

— Gerna, om jag vore sjuttio år i stället för fyr-

tio, och du vore vid min ålder. Nu tror jag, att besöken på jernverken och i grufvorna icke skulle blifva dig särdeles angenäma.

— Visserligen icke; men de voro af med mig här hemma, der jag känner mig kallad att ställa till mycken oreda medan du är borta. Dock, du är, som alla andra förmyndare, omedgörlig, och jag får väl göra mitt bästa att reta dem, som låta reta sig.

Härvid sneglade Gurli på mig.

— Gurli! varnade presidentskan, och Gurli log och kysste på fingret åt henne.

— När reser Harald? sporde en lågmäld stämma, som för första gången utan att tvingas dertill lät höra sig i min närvaro.

Brukspatronen vände hastigt ansigtet mot Ingegerd, som satt med hufvudet nedböjdt och ögonen sänkta såsom vanligt.

— Om torsdag, blef det korta svaret.

Presidentskan sköt sin stol från bordet, hvilket var en signal till allmän resning.

Jag hade alltid min plats emellan Ingegerd och Gurli, och just som vi stego upp, hviskade den senare skälmaktigt till mig:

— Herr doktor, ni glömmer då beständigt att sätta bort er högra grannes stol.

Min högra granne var Ingegerd.

Jag såg på den näsvisa tärnan, som gaf mig denna lektion i höflighet, utan att likväl röra Ingegerds stol, som ögonblickligen rycktes undan af löjtnant Åman.

* * *

Morgonen derpå, medan jag var i de så kallade mottagningsrummen, hörde jag hästtraf på gården, och som fönstren lågo åt den, kastade jag en blick ut för att se hvem det var och fick då se Oscar Morberg jemte en annan lika glad och lika lättsinnig Upsalakamrat, hvilka kommo ridande och nu höllo in sina hästar nedanför verandan.

— Är doktorn hemma? frågade Oscar betjenten Fritz, som stod på trappan.

Han erhöll ett jakande svar. De båda ryttarne hoppade af och kastade tyglarne åt Fritz, som visade dem in i min boning.

Med en viss förkänsla af stundande obehag gick jag att helsa på mina gamla rummelkamrater.

De besvarade med stormande munterhet min helsning. Oscar Morberg omtalade i ett enda andetag sin förändrade lefnadsställning: att han ämnade plöja sina åkrar och vattna sina hjordar på sitt eget jordagods samt gifva studierna på båten. Han hade beslutat att blifva allvarlig och stadgad, när hösten kom, men under våren och sommaren ville han, med några glada kamrater till sällskap, njuta af sin lycka, och derför kom han nu och bjöd mig på middag.

Han ämnade göra visit hos de rika patronerna på orten, först och främst hos Åkers, men ville genom mig få närmare kännedom om dessa gubbar, så att han kunde få klart för sig, hvar han och hans vänner kunde ega största utsigterna att få hvar sin rika och vackra flicka. Oscar upplyste vidare, att han var gammal bekant med kronofogden och häradskrifvaren, hvarför han bjudit dem till sig den följande dagen, och nu bjöd han äfven mig. Han lofvade, att det skulle blifva en fin middag, hvars make jag icke ofta ätit, och att jag skulle

få träffa trefliga Upsalakamrater och uppbyggas af sång och uppfriskas med spel. Jag lofvade komma; det föll mig icke in att neka. De togo snart afsked, hvarvid Oscar helt muntert yttrade:

— Du skall få den äran att introducera mig i detta hus, när jag finner tiden vara inne. Man har sagt mig, att här finnas två flickor på 100,000 hvar, och en som är rikare än sjelfve patron på stället. Det vore något, som kunde anstå vackre Morberg, att knipa flickan med millionerna.

— Och hvem skulle den der rika flickan vara? frågade jag.

Båda utbrusto i skratt, och Carl Öman sade:

— Han är härlig, den Lindell; han har varit här i månader och vet ännu ej, att fröken Millner eger minst två millioner.

— Så mycket bättre för oss; han har då ej gått oss i förväg, inföll Oscar. — Jag säger dig, Carl, titta ej på millionerna, ty dem har jag beslutat gifta mig med.

Morberg satte hatten på hufvudet och kastade en utmanande blick på Öman, som var liten och ful. Oscar Morberg var en bland de vackraste unga karlar, man kunde se.

De nickade ett sista afsked åt mig och lemnade mitt rum för att rida bort i vild karrier.

Huru vida Åker erhöll kunskap om besöket eller ej, kunde jag icke utröna, då vi träffades, emedan icke ett ord yttrades derom.

Följande dag for jag bort helt tidigt på morgonen. Jag hade några sjukbesök att göra före middagen, hvarefter jag ämnade mig till den glada festen hos Mor-

bergs. Fritz underrättades, att jag ej skulle återvända förr än sent på aftonen.

Middagen på Ornvik var öfverdådig. Till de utsökta rätterna serverades utsökta viner. Man åt, man drack, man höll tal, och Upsalaqvartetten illustrerade allt detta med sina härliga sånger. Sinnesstämningen blef allt mer och mer upprymd. Vi voro tolf personer, deribland två gifta män, hvilka i det glada laget glömde, att de voro allvarliga familjefäder och öfverlemnade sig åt en lika stor munterhet som vi andra. Efter middagen, der hvar och en fått mer än han tålt af drufvans saft, föreslogs spel. Under fortsatt pokulerande hängaf man sig åt spelets eggelser, och den ena timmen efter den andra förflöt utan att vi gåfvo akt derpå.

Men hvartill tjenar det att längre uppehålla mig vid dessa usla nöjen, som endast förnedra mannen och väcka vämjelse efteråt, ehuru man så ofta öfverlemnar sig åt dem? Det kan vara nog att nämna, det jag kom hem mot morgonen i ett så oredigt tillstånd, att jag vid uppvaknandet omöjligt förmådde erinra mig huru det tillgått att jag befann mig i min säng.

Det var första gången sedan öfversten besökte mig i Upsala, som jag tillåtit mig den minsta glömska af hvad jag lofvat de gamla och Signes minne. Min sinnesstämning var också allt utom afundsvärd, då medvetandet af mitt löftesbrott stod redigt för min själ. En blick i spegeln visade mig ett ansigte förstördt af nattvak. Jag tillsade Fritz, att jag icke orkade äta något på morgonen, hvilket var fullt sanningsenligt. Två sjukbud anlände samtidigt, och jag reste ögonblickligen. Först mot aftonen återvände jag hem, men var då för trött att gå upp till supén. Klockan åtta morgonen derpå

skickade prostens efter mig, ty äldste sonen var sjuk. Äfven den dagen blef jag borta. Aftonen var långt framskriden, då jag körde upp på gården och mötte brukspatronen, som kom emot mig. En arbetare hade skadat sig. Den orolige husbonden hoppade upp i mitt åkdon, och vi foro genast till karlen. Natten hade famnat jorden, då vi återvände.

Dagen derpå var torsdag. Efter frukosten skulle Åker anträda resan.

När jag infann mig i matsalen, saknades presidentskan, brukspatronen och Ingegerd. Fröken Gurli hade således ingen, inför hvilken hon behöfde genera sig, och hon begagnade också tillfället att med gäckande ton utropa, då hon fick se mig:

— God morgon, herr doktor. Så roligt att se er! Vi togo för gifvet, att ni beslutat undfly detta hus, der ni nödgas se så många qvinliga varelser. Ja, löjtnant Atterling försäkrade oss, att ni var den värste qvinnohatare, han träffat i hela sitt lif; att ni ej viste någon ohyggligare syn än en hop unga flickor. Är detta sant? I så fall måste vi kläda oss i säck och aska.

Gurli tystnade tvärt och vände sig småskrattande till Atterling. Presidentskans och Åkers inträde hade afbrutit henne. Ingegerd syntes ej till. Grundligt förtörnad på Gurli, på Atterling och hela sällskapet, lofvade jag mig sjelf att hädanefter icke underkasta mig plågan att umgås med dessa flickor och deras uppvaktande kavaljerer, utan att så mycket som möjligt hålla mig från familjen, sedan brukspatronen var borta.

Frukosten var slut. Brukspatronen bad mig om några ögonblicks enskildt samtal, och vi gingo in i hans

rum. Han talade först om den skadade arbetaren och sade derefter helt tvärt:

— Man har sagt mig, att herr Morberg ämnar anmoda doktorn att presentera honom här. På grund häraf önskar jag bedja doktorn att, såsom Morbergs vän, afstyrka detta, i fall något sådant kommer i fråga medan jag är frånvarande. Han blir svårligen en granne, med hvilken jag skulle vilja umgås. Högst ogerna säge jag, att de unga män, som äro hos mig, plägade umgänge med honom. Allt detta skulle tvinga mig att ärligt säga honom min tanke, i fall han gjorde visit här. Herr doktorn har säkert den artigheten att på grund häraf afböja ett tillämnadt närmande oss emellan.

För första gången sedan jag kom i beröring med Harald Åker, såg jag ett stolt uttryck i hans ansigte och hållning. Detta retade mig. Jag kunde ej förmå mig att svara, utan iakttog en envis tystnad, under det Åker och jag blickade på hvar andra.

— Mina ord tyckas ha sårat herr doktorn, återtog han, med en blixt i de mörka ögonen.

— Jag kan ej neka dertill, genmälde jag kallt.

— I så fall antaga vi, att jag aldrig framstält min önskan. Jag skall nog ändå arrangera så, att visiten icke eger rum medan jag är borta.

Tonen ljöd mycket kall. Man såg, att han kände sin makt såsom ortens rikaste och mest ansedde man, ehuru han i det dagliga lifvet aldrig brydde sig om att låta märka något deraf.

Min sinnesstämning hade allt sedan middagen på Ornvik varit sådan, att jag förargade mig på alla, och i detta ögonblick glömde jag fullkomligt den vänlighet, hjertlighet och grannlagenhet, hvarmed Åker behandlat

mig, och kände mig blott sårad af hans ord. Det är så alltid: då vi hafva skäl att ogilla oss sjelfva och icke vilja erkänna det, söka vi i missnöje med andra en affedare för obelåtenheten inom oss.

Må hända uppfattade han den disharmoni, i hvilken mitt inre råkat efter middagen hos Morberg, ty han räckte mig handen och sade med den vanliga hjertliga tonen:

— Farväl, herr doktor; sköt om de sjuka och underrätta min mor, i fall de behöfva något från köket eller vinkällaren, så att intet fattas dem, som kan bidraga till deras helsa. Jag hoppas att vara åter om en, två eller tre månader, hvad vet jag!

Han skakade min hand, och jag lemnade hans rum med harmset sinne. Jag ansåg det förmätet af honom att våga häntyda på hvilket umgänge, de i hans hus vistande unga männen borde välja. Var man då slaf derför att man åt hans bröd och tog lön af honom för det arbete man utförde?

— Hvem som behagar må underkasta sig hans despotism, jag gör det icke, tänkte jag vid mig sjelf och gaf befallning att låta sadla en häst, hvarefter jag red bort.

Sedan jag besökt mina patienter, begaf jag mig till Ornvik. Der stannade jag hela dagen, upptagen af korten och pokalen. Jag hade åter kommit in i frestelsernas strömfåra, och då är det ej lätt att komma ur den. Jag fördes utan motstånd framåt af dess brusande vågor, trots alla mina goda föresatser, alla mina löften.

Brukspatronens hemmavaro skulle möjligen lagt hämsko på min väckta åtrå att genom onaturliga eggelser förjaga den likgiltighet, som gerna hängde öfver mitt

sinne, samt dränka minnen och framtidsbilder och njuta af stunden. Nu hängaf jag mig emellertid å nyo utan betänkande åt de nöjen, jag vid Rosenhof afsvurit, och endast undantagsvis vid måltiderna var jag hemma. Morberg och de ystra kamraterna utgjorde det sällskap, jag längtade efter, och de flesta aftnar tillbragte jag också med dem.

* * *

Tiden gick allt jemt framåt, och framåt gick äfven jag på den afväg, som fört så mången i förderfvet.

En afton, då det gått mer än vanligt öfverdådigt till på Ornvik och jag druckit mycket och tappat ansenligt på spel, kom jag hem fram emot morgonen i ett mycket upphettadt tillstånd. Jag fann då på mitt natt-duksbord en liten biljett, skrifven af fruntimmershand. Jag bröt den, ehuru jag icke var fullt säker på att kunna läsa hvad den innehöll, hvilket emellertid gick för sig och nära nog gjorde mig alldeles nykter. Biljetten lydde:

"Herr doktor!

I fall ni är tillräckligt klar i hufvudet då ni kommer hem för att kunna undersöka en skadad fot, så var god och genast besök presidentskan Åker, som klockan åtta på aftonen föll och skadade foten, så att hon ej kan stödja på den. Hon har alla dessa timmar nödgats undvara hjelp, emedan hon ej ville skicka efter er, der ni var, och ej heller ville anlita provincialläkaren.

Gurli Lodenskiöld."

Vid läsningen häraf var det som om upphetsningen i hjernan försvunnit. Hvarje ord i denna lilla biljett tycktes ropa, att man ansåg mig för en fyllbult, oförmögen till så mycket som att undersöka en skadad fot. Jag hälde i mig två glas vatten, badade mitt upphettade ansigte och skyndade derefter ut i förstugan för att begifva mig till presidentskan, då jag helt plötsligt hejdades af en skugga, som ställde sig i min väg, stammande:

— Gud vare lof, att ni är hemkommen. Tant har lidit svåra plågor.

— Jag var på väg till presidentskan, svarade jag.

Skuggan gled före mig ut på verandan, men här vände hon sig hastigt om och såg upp i mitt glödande ansigte, på hvilket morgonbelysningen föll. Det var första gången hon lyfte sina ögon till mig. Den blick, som fästes på mitt ansigte, var så glänsande, så underbar, att jag hade svårt att uthärda den. Jag kände, då hon så der plötsligt vände sig om och fixerade mig, att hon ville öfvertyga sig om huru vida jag var i det tillstånd, att jag kunde sköta min läkarverksamhet. Något liknande blygsel kom öfver mitt sinne, och jag skyndade förbi henne. Med några raska språng var jag öfver gården och inne i den nya byggningens rymliga förstuga, der Gurli oroligt vandrade fram och åter.

— Var god och för mig till presidentskan, sade jag brådskande.

Äfven Gurli betraktade mitt upphettade ansigte och bad mig derefter stiga uppför trappan. Hon följde tätt efter.

Presidentskans fot var illa vrickad. Det var mycket smärtsamt och svårt att åter få den i led, men icke

ett ljud af klagan kom öfver hennes bleka läppar. Ingegerd och Gurli voro inne och bistodo mig med hvad jag behöfde. Båda visade mycken själsnärvaro. Agnes låg i rummet bredvid och grät öfverljudt, under det Malvina sökte lugna henne.

När jag slutligen lemnade min patient och åter kom i fria luften, bultade mina tinningar, och det af sinnesrörelsen beherskade ruset fick åter makt öfver min hjerna. Jag greps af en oemotståndlig lust att genom rörelse göra mig qvitt den eld, som brann i mina ådror. Mitt hufvud blef allt oredigare och jag kunde icke alls hålla samman tankarne. Det var liksom hade en hemlig kraft drifvit mig bort från det ståtliga bruket, och jag gick framåt på den tysta skogsvägen. Under detta halft oredigа tillstånd kom jag till slutet af skogen och in på Ornviks område. Jag stannade, det svindlade för ögonen, och jag kastade mig ned på marken för att hvila. Sömn och glömska togo mig i sina hulda armar. Huru länge jag sof, vet jag icke, blott att solen stod högt på himlen, då ett qvidande ljud väckte mig. Det ljöd länge i mina öron, innan jag hade kraft att rycka mig ur sömnens armar och kasta en öfverraskad blick omkring mig. Solen göt sin gyllene glans öfver nejden, och jag fann mig liggande vid kanten af en bäck, helt nära en vid skogsbrynet upprest koja. Det var liksom ifrån dess inre, jemmern kom. Jag sprang upp, men hade så nära åter fallit om kull, så våldsamt bultade det i mina tinningar. En lång stund hörde jag endast mina egna pulsars slag. Ett par ögonblick stod jag lutad mot väggen, då jag å nyo uppfångade samma qvidande. Jag böjde mig ned öfver den muntert framilande bäcken, badade mitt hufvud med dess friska vatten och

fick sålunda tankarne något klarare. Derpå närmade jag mig kojans dörr, lyfte klinkan och trädde in. Der rådde ett visst halfdunkel, ty dagern föll helt sparsamt in genom ett litet lågt fönster, för hvilket en randig tyglapp var nedfäld såsom rullgardin.

Mina ögon hade under tiden blifvit vana vid skymningen, och jag kunde urskilja föremålen der inne. Stugan var tarfligt möblerad, men ytterst snygg. Ingen menniska fans der inne, men på den uppbäddade sängen låg ett mörkt bylte, och från detta kom den sorgliga klagan. Jag gick fram och fann ett barn, omhöljdt af svarta lumpor.

Jag böjde mig ned öfver det. Ett par stora blå ögon, fulla af ångest och ändock så milda, blickade mig till mötes. En lång stund såg jag in i barnets ögon liksom förtrollad. De erinrade mig så lifligt, så pinsamt om ett par lika blå och lika milda barnaögon, som varit gossens och ynglingens ledstjerna, men som nu för länge sedan slocknat. Ett par små såriga armar räcktes emot mig, och den qvidande barnrösten framstammade ordet "mat"; men det var liksom hade denna rörelse ansträngt den lilla allt för mycket, ty de utmerglade och sårhöljda armarne sjönko åter ned med en skärande klagan.

Jag betraktade barnet närmare och fann det fasansvärdt aftärdt af svält och vanskötsel. Med en hastig blick omkring rummet sökte jag förvissa mig om huru vida der ej fans en skål med mjölk eller något, som jag kunde gifva flickan att förtära; men allt syntes omsorgsfullt inläst. Hvad skulle jag göra för att först och främst lindra barnets hunger? Under denna min villrådighet inträdde stugans egarinna, gamla Greta, som jag väl kände till.

Hon stannade bestört på tröskeln, då hon först fick se mig och sedan barnet på sängen.

— Hvad i himlens namn vill detta säga? utbrast hon och kom fram. — Doktorn här och...

Hon pekade på sängen.

Med några få ord erhöll hon kunskap om, att jag, stadd på en morgonpromenad, hört ett qvidande i stugan, gått in och funnit barnet.

Gumman såg på barnet och skrek derefter:

— Herre min skapare, så kräket ser ut!

— Mat! stammade den lilla och fäste de klara ögonen på gumman med ett smärtsamt bedjande uttryck, som framlockade tårar på den gamlas kinder.

Gumman skyndade till skåpet, mumlande:

— Det arma kräket, det arma kräket!

Flickan fick en skål mjölk att dricka, och derefter låg hon helt stilla och tyst. Under tiden uppgjorde jag med Greta, som var känd såsom en god och from gumma, att hon tills vidare skulle taga hand om barnet, mot ersättning af mig. Ett varmt bad, lumpornas uppbrännande, hårets afklippande från det såriga hufvudet, en snygg halmbädd och mat i små portioner voro mina första föreskrifter. Jag lofvade att mot aftonen återkomma med en salfva, som barnet skulle insmörjas med; derefter stack jag handen i bröstfickan för att taga upp min plånbok och gifva gumman i förskott de få kronor, som möjligen kunde ligga qvar i den; men fickan var tom. Förlusten af hvad den händelsevis kunde innehålla i pengar oroade mig icke, men förlusten af sjelfva plånboken så mycket mera. Den var Signes sista gåfva till mig. Inuti den fans hennes porträtt. Jag störtade ut ur stugan och började leta på den plats, der jag sofvit

ruset af mig, men jag fann ej något spår af det jag sökte. Slutligen, då jag helt nedslagen reste mig upp efter mitt fåfänga sökande, fick jag se något blänkande gunga vid kanten af bäcken, hindradt af tvenne tufvor att följa med det muntert rinnande vattnet. Det var knäppet på min plånbok, som blänkte i solen. Nästa ögonblick höll jag den alldeles genomvåt i min hand. Två ettor och alla de papper, den inneslöt, voro genomdränkta af vatten, och Signes kära bild var fullkomligt utplånad från kortet. Jag stirrade på det senare, som endast framstälde en grå botten, och mitt hjerta sammanpressades af en bitter smärta, en känsla af hopplöshet öfver mig sjelf.

— Din egen ovärdighet har vållat, att till och med hennes bild blifvit utplånad, hviskade en röst inom mig. — Du är ohjelpligen fallen, en usel löftesbrytare emot din mor, minnet af din kärlek och dig sjelf.

Jag stod länge förkrossad af det djupaste sjelfförakt; derpå återvände jag långsamt in i stugan och böjde mig ned öfver det stackars barnet, som inslumrat och nu endast företedde en bild af det yttersta kroppsliga elände. Jag lofvade gumman att få pengar vid min återkomst på aftonen, och så vandrade jag hemåt.

Aldrig skall jag glömma denna vandring genom skogen, under hvilken nattens hela förnedring återkom för mitt minne. Den djupaste leda för mig sjelf och mina lumpna nöjen fylde min själ. Tankar, bittra och förödmjukande, jagade genom min själ, och rösten inom mig upprepade:

— Du är ohjelpligen förlorad; du skall aldrig erhålla nog kraft att kunna resa dig i din egen aktning.

Midt under det dessa tankar plågade mig, framsto-

do barnets klarblå, milda ögon för mitt minne, dessa ögon, som skådat upp till mig ur ett af sår och smuts vanställdt ansigte och ändock ögonblickligen återkallat Signes bild. Ju mera jag tänkte på den lilla och att hon just denna morgon kastats i min väg, dess klarare blef det mig, att jag också skulle taga vård om henne. Jag ville ställa detta barn och de sjelftagna pligterna mot det samma emellan mig och frestelsen. Jag ville försöka, om medvetandet att vara oumbärlig för denna lilla värnlösa varelse skulle göra mig stark nog att på fullt allvar kasta ifrån mig allt, som gjort mig ovärdig Signes kärlek och hopat sorg öfver min mor.

Med detta beslut inträdde jag i mina rum, och sedan jag klädt om mig, gick jag att besöka presidentskan.

Hon hade sofvit och befann sig så bra, man under för handen varande förhållanden kunde vänta. Jag satt en stund och samtalade med henne. Slutligen yttrade jag:

— Man har sagt mig, att fru presidentskan alltid har färdigsydda barnkläder i beredskap för att gifva åt utarmade tiggares barn. Är det så?

— Alltid har jag så mycket, att det räcker för ett eller par barn, svarade hon. — Är det något stackars litet kräk, som har behof af att blifva uppklädt?

— Ja, hos gamla Greta på Källtorp finnes ett mycket utblottadt barn, och jag ämnade bedja om några nödvändiga plagg åt den lilla. Det vore i närvarande ögonblick en stor välgerning. Sedan skall jag ställa om, att barnet blir hjelpt för framtiden.

Presidentskan gjorde några frågor, och jag redogjorde i korthet för huru jag funnit flickan hos Greta på Ornvik.

— Gamla Carolina skall genast få gå dit med hvad

som finnes af linne och dylikt för barnet och äfven medtaga lämplig mat samt taga reda på hvad den lilla vidare kan behöfva, svarade presidentskan lifligt och ringde på tjenarinnan. — Ämnar herr doktorn uppmana kandidat Morberg att draga försorg om barnet? fortfor hon. — I så fall handlar ni rätt. Om den unge mannen lärde sig af sina vänner att använda penningen till sina underhafvandes bästa, är jag öfvertygad att han sjelf förlorade smaken för de nöjen, på hvilka han nu förslösar förmögenhet, helsa, ungdom och anseende.

En brännande rodnad betäckte mitt ansigte. Presidentskan lade helt vänligt sin hand på min arm, då hon bifogade:

— Hjelp honom att taga vård om det värnlösa barnet, så gör ni en god gerning.

Carolinas inträde afbröt samtalet. Jag reste mig tigande, kysste vördnadsfullt den hand, som hvilat på min arm, och skyndade ur rummet.

Då jag kommit in till mig, kastade jag mig på soffan i salongen och blef liggande der till fram på eftermiddagen utan att gå upp och äta middag. Jag kände mig sjuk till kropp och själ. Under det jag låg så, den ena timmen efter den andra, genomgick jag det lif, jag fört, sedan de ögon slötos, om hvilka den lilla tiggarflickans erinrade.

Det var icke mera med samma häftiga känsla af blygsel, jag på morgonen erfarit, som jag nu blickade tillbaka på mitt förflutna lif, ej heller med denna likgiltighet för framtiden, som så ofta beherskat mig, äfven sedan jag kom till Lennebo, utan det var ett långsamt uppvaknande från en lång och svår dröm. Jag såg hela min skuld klar och tydlig, äfvensom den djupa sjelfvisk-

het, som fått mig i sin makt vid den första pröfningen, och det omanliga i de döfningsmedel, jag användt för att dränka min sorg. Ju starkare, heligare och renare min kärlek för Signe varit, dess ovärdigare hade äfven min förnedring blifvit. Jag hade förslösat de gåfvor, som varit mig gifna, och om jag icke blifvit hejdad af hennes far, skulle jag oåterkalleligen störtat i den afgrund, vid hvars kant han fann mig; men han hade endast lyckats att för en kort tid draga mig derifrån: jag hade återvändt dit och stod nu på samma punkt, som då han trädde emellan mig och mitt ohjelpliga fall.

Efter all sannolikhet hade jag satt på spel icke allenast den välvilja och aktning, hvarmed man behandlat mig, utan äfven den plats, jag innehade, och för hvad? För några bullersamma timmar i rus och spel.

Under denna stränga sjelfgranskning kom åter det lilla öfvergifna barnet för mitt minne, och då jag slutligen reste mig upp och gick att från mitt fönster blicka ut på all den färgprakt, aftonsolen utvecklade, var det som om en länge nedtryckt fjäder i min själ sprungit upp och jag erfarit en rörelse af min första ungdoms energi och lifskraft åter vakna inom mig.

— Jag skall arbeta, jag skall åter upprätta min mors son, min Signes fallne älskling, och jag skall för denna lilla blifva en far, mumlade jag vid mig sjelf, men vände mig hastigt om, ty dörren rycktes upp och Oscar Morberg kom instormande jemte tvenne kamrater.

— Hvad tänker du på, Gösta? utropade Morberg. — Du lofvade att vara på Ornvik klockan tolf i dag med de 250 kronor, du blef Paul skyldig i natt, och nu är klockan sex utan att du infriat ditt hedersord. Du vet, att Paul reser i morgon helt tidigt.

Detta hade jag glömt. Pengar egde jag icke, utan skulle blifva nödsakad att vända mig till kassören för att om möjligt få ut den erforderliga summan på min lön. Allt hvad den omtänksamme öfversten gifvit och äfven sändt mig, hade jag spelat bort, och dessutom var jag i skuld hos Morberg för åtskilliga hundra kronor.

Urskuldande mig med att jag varit upptagen, närmade jag mig dörren för att uppsöka kassören och höra om jag kunde erhålla pengar nu; men Morberg hejdade mig och sade skrattande:

— Din galning, tror du verkligen att vi äro här för att björna dig? Du begriper väl, att jag gerna är din kassör, till dess patron kommer hem. Paul har redan fått pengarne af mig. Du betalar mig när du kan. Nej, vi vilja blott ha dig med för ett litet trefligt parti i natt, innan Paul ger sig af. Du kan då få revanche och återvinna hvad du tappade i går. Se så, kom nu så gifva vi oss af genast; mitt åkdon väntar.

Jag förklarade bestämdt, att jag hvarken kunde eller ville följa med dem, men tackade Morberg för att han lagt ut de 250 kronorna till Paul och lofvade återbetala dem med det snaraste. Det blef emellertid ej så lätt att blifva qvitt dessa öfverdådiga vänner. De sökte öfvertala mig, och då detta ej lyckades, hånade och gäckades de med mig för att jag skulle följa dem; men mot min vana förblef jag den gången omedgörlig. De reste ytterst missnöjda, och jag gick derefter till apoteket och sedan till min lilla patient hos Greta, der de milda, klarblå ögonen blickade så vänligt upp till mig. Barnet hvilade på en snygg bädd och var befriadt från all den osnygghet, som ökat pinan af utslaget. Greta berättade mig, att ett par timmar efter sedan jag gått, hade

folket kommit bärande med en qvinna, höljd i trasor, hvilken de funnit död i skogen. Hon hade aftonen förut varit sedd med ett barn på armen. Att barnet var min lilla skyddsling, fans intet tvifvel om, i synnerhet som qvinnan i sin kjortelficka haft två nedsmutsade papper, af hvilka det ena var hennes eget prestbetyg, som utvisade att hon var dotter till en statkarl på Ornvik, hvilken varit död i många år, och det andra barnets dopattest, som upplyste att flickan var oäkta föddi Stockholm för fyra år tillbaka och kristnad till Signe Maria.

Gumman Greta omtalade vidare, att hon, Greta, stått fadder åt Signes mor, men att denna i alla tider gjort sig känd som ett lättsinnigt stycke. Vid sexton år lemnade hon föräldrarne och följde en landstrykare. Hon hade sedan aldrig varit på hemorten.

Derefter förflöto veckor, under hvilka jag noggrant skötte mina pligter, afhöll mig från Ornvik och tillbragte alla lediga stunder i Gretas stuga.

Från presidentskan sändes dagligen passande mat åt barnet och tillräckligt med kläder. För hvarje dag blef flickan allt bättre och bättre, så att hon rätt snart kunde springa omkring. Min lust var nu att blicka in i dessa klara ögon och drömma mig tillbaka i tiden. Barnet upptog ständigt mina tankar. Jag längtade efter de stunder, då jag fick hvila utanför stugan och se på barnets lekar, och jag hade ej behof af någon annan förströelse.

Mitt umgänge med familjen på Lennebo inskränkte sig till ett långt besök hos presidentskan dagligen och till att deltaga i frukost- och middagsmåltiderna. Om aftnarne var jag nästan aldrig hemma.

Gurli och Ingegerd erinrade mig på ett obehagligt sätt om den natt, då båda betviflat att jag skulle

vara i stånd att sätta presidentskans fot till rätta. Jag drog mig derför sorgfälligt undan allt sällskapande med dem, hvilket Gurli dagligen på ett mer eller mindre retsamt sätt skämtade öfver. Agnes tycktes helt och hållet ignorera min närvaro, och Ingegerd höll sig för det mesta hos presidentskan och alltid i bakgrunden der så väl som i matsalen.

En vacker våreftermiddag begaf jag mig tidigare än vanligt till Greta. Utsträckt i skogen icke långt från kojan, låg jag och betraktade Signe, der hon lekte och hoppade omkring. I hvarje handvändning kom hon till mig med blommor, och då betraktade jag hennes lilla fina ansigte med välbehag och blickade belåten in i de blå speglarne, under det jag helt allvarligt tänkte:

— Besynnerligt! Först en gubbe, så ett barn, som rycker mig bort från lastens väg.

Huru underbart, att denna lilla varelse i allt sitt elände så skulle upplifva minnet af min ljufva älskning, att jag återfördes till besinning af hvad jag var skyldig detta minne!

När jag närmare såg på flickan, märkte jag för första gången, att hon var helt nätt klädd. Tyget i hennes lilla klädning var hemväfdt, men den var i all sin enkelhet så nätt, att det gjorde ett behagligt intryck. Jag förundrade mig häröfver. De kläder, hon fått af presidentskan, hade varit ändamålsenliga, men alls icke sådana, att barnet såg näpet ut. Jag ämnade just ropa flickan till mig för att göra några frågor, då rullandet af en vagn på skogsvägen nådde mitt öra. Lilla Signe stannade i sin lek och lyssnade. Mina ögon riktades åt det håll, från hvilket den åkande skulle komma, och efter några ögonblick fick jag se Ingegerds lilla eleganta

droska. Den rullade helt raskt förbi mig, utan att Ingegerd, som åkte i den, märkte mig, der jag låg; men då hon fick se lilla Signe, höll hon stilla, tog barnet upp i åkdonet och for sedan fram till Gretas stuga. Der steg hon ur och gick in med lilla Signe vid handen. Hvad betydde detta?

Ögonblickligen var jag på benen och inträdde i stugan.

Ingegerd stod midt på golfvet med barnet på armen. Hon hade tagit af hatten, skjutit tillbaka det mörka svallet af lockar, som eljest betäckte pannan, och hade ansigtet vändt mot mig. Hennes strålande, mörka ögon mötte mina. Så underbart vacker hon var! Jag blef stående orörlig och betraktade henne med beundran, liksom hade vi nu första gången träffats. Det föreföll som om jag aldrig skulle kunna förgäta henne, sådan hon stod der, med det fina, regelbundna ansigtet obeskuggadt af de svarta lockarne och de trolska ögonen riktade på mig med ett uttryck af godhet, som ej kan beskrifvas. Efter ett par sekunders förlopp ställde hon ned barnet på golfvet, och då hon åter reste sig, betäckte en fin rodnad hennes kinder och håret böljade åter ned öfver pannan. Hon gick emot mig, sägande med en röst, hvars fulla musikaliska välljud jag förr aldrig hört, emedan hon vanligtvis talade lågt, då hon sade något enda ord:

— Förlåt, herr doktor, att jag i tysthet trängt mig in på ett område, som ni säkert anser för uteslutande ert; men jag trodde mig, såsom qvinna, i vissa små detaljer kunna vara lille Signe nyttig, och derför aflöste jag Carolina. Ni är väl icke missnöjd på mig derför? tillade hon och räckte mig handen.

Hvilket fel skulle väl denna besynnerliga flicka kun-

na begå, som ej en man tillgifvit, då hon till honom höjde en bedjande blick?

— Missnöjd! upprepade jag och fattade den lilla handen. — Missnöjd, då jag af hjertat måste vara tacksam å den lillas vägnar! Jag beklagar blott, att det först nu är mig förunnadt att lära känna hvem den fé var, som förvandlat Signe från en liten trulsa till en elfva.

Jag tryckte vördnadsfullt hennes hand och släppte den, helt bestört öfver mig sjelf, som talat så många ord till en ung flicka. Detta hade ej händt mig sedan min Signe dog.

— I så fall, återtog Ingegerd och lade handen på barnets hufvud, — tillåter ni mig kanske att fortfarande få förse er skyddsling med några små bidrag till hennes klädsel? Det skulle bedröfva mig, om denna glädje togs ifrån mig.

— Mina sjelftagna pligter mot den lilla skola för mig vinna i helgd, då fröken vill hjelpa mig att rätt fullgöra dem, svarade jag med en bugning och blef ännu mera förvånad öfver mig sjelf, än jag redan var.

— Hvad är er afsigt med Signe? frågade Ingegerd, i det hon tog barnet vid handen, gick ut ur stugan och satte sig med flickan på en liten bänk.

— Att draga försorg om henne och uppfostra henne, till dess hon blir fullväxt och sjelf kan bestämma öfver sitt lif.

— Ni ensam?

Ingegerd böjde sig ned och smekte Signe.

— Ja.

— Tant Åker sade, att ni borde uppfordra kandidat Morberg att blifva barnets välgörare, och tant tror,

att det är han, som genom er utför detta barmhertighetsverk.

— Presidentskan uppgjorde förslaget, att Morberg skulle taga sig an den föräldralösa, men mitt beslut var redan då fattadt, och jag vill ej åt *någon* afstå från den sjelftagna rätten att uppfostra Signe, som kastades i min väg samma natt jag satte presidentskans fot till rätta.

En kort paus uppstod. Jag frågade mig sjelf hvarför jag sade Ingegerd detta, henne, som jag i månader hyst en hemlig motvilja för.

— Jag tror mig förstå er, herr doktor, återtog Ingegerd mildt, — och jag känner mig er förbunden för att ni tillåter mig i någon ringa del vara er kompanjon. Som sådan har jag ju äfven rätt att gifva ett råd, eller hur?

— Med tacksamhet skall det emottagas.

— Ni kan ej låta Signe stanna här. Greta vill resa till sin gifta dotter och vara hos henne en tid, men hon tycker att hon ej kan säga er det. Hon är dessutom för gammal att fortfarande orka vårda ett så litet barn.

— Men hvar skall jag då placera barnet? frågade jag, på förhand förvissad om att hon skulle gifva den bästa anvisningen.

— Hos skogvaktar Bengts vid Torfby helt nära Lennebo. Det är ett mycket redbart folk. De hafva inga barn, och jag kan gå i god för hustrun. Hon har tjenat hos min far, tillade Ingegerd med en lätt darrning i rösten.

— Och fröken tror, att de vilja taga emot Signe?

— De äro välbergade och komma ej att göra det för förtjenstens skull. Jag är likväl förvissad om att

Johanna gerna går min önskan till mötes i detta fall, sade Ingegerd, i det hon löste Signes händer från urkedjan, som barnet lekte med. — Om ni vill, skall jag åka dit då jag nu far hem, tillade hon och reste sig.

— Huru kunna uttrycka min erkänsla för frökens godhet?

— Genom att låta mig på mitt vis omhulda flickan här.

Hon kysste barnet, böjde på hufvudet åt mig, gick in till Greta, sade henne några ord och stod sedan färdig att stiga i droskan. Jag hade öppnat den låga dörren och räckte henne handen till stöd, men hon hoppade upp i åkdonet utan att taga den, och jag sade med låg röst, då jag stängde dörren:

— Så vidt det är möjligt, önskar jag att man på Lennebo ej känner hvem som åtagit sig lilla Signe. Må man der gerna antaga, att jag går Morbergs ärenden.

— Men det är ju icke sant? sade hon, i det hon lutade sig litet framåt och såg nästan ogillande på mig.

Jag teg till dess hon åter sänkte ögonen, en sådan verkan framkallade uttrycket i de sköna, mörka ögonen, men då svarade jag:

— Hvad menskligt finnes som är sant? Icke mycket. Hvad betyder då denna lilla osanning mer eller mindre i det stora hela? Vi hafva alla vikit från det sannas väg, och om vi icke hafva det, så komma vi att göra det någon gång i vårt lif.

— Möjligt, hviskade Ingegerd, hvarefter hon lutade sig tillbaka i vagnen med orden: — Jag lofvar att tiga, men ingenting mer... Kör! ropade hon åt kusken och bort rullade droskan.

Jag såg efter den, och då åkdonet var ur synhåll,

föreföll vårt sammanträffande som en ljuf dröm. Var detta verkligen samma Ingegerd, som alltid höll sig i skuggan, som aldrig öppnade sin mun för att tilltala någon, som ständigt gick med sänkt hufvud och sänkta ögon, som smög omkring i hemmet lik en skugga, tyst och obemärkt gifvande akt på om det fattades något eller om någon önskade något, och som sedan lika tyst och obemärkt uppfylde önskningarna samt skaffade hvad som fattades, utan att göra minsta buller af sig och utan att någon gaf akt derpå? Var det hon, som nu talat så lugnt, så klokt och så oförbehållsamt med mig? Var det väl hon, som hade stått i stugan med barnet på armen, så underbart vacker, att jag aldrig skulle glömma den sköna bilden?

Lilla Signe väckte mig ur mina funderingar, i det hon sade:

— Det der var fröken, som Signe talat om. Tycker du om henne? Det gör Signe.

Nu erinrade jag mig, att Signe ofta talat om den snälla fröken, som kom med kakor och var så vänlig, så vänlig, och att jag antagit, att hon menade Carolina.

Efter en stunds förlopp gick jag hem, besluten att för första gången sedan brukspatronens resa tillbringa aftonen med familjen. Jag fann presidentskan och alla utom Ingegerd i kabinettet. Gurli kom springande emot mig, utropande:

— Är det verkligen herr doktorn, eller gäckar mig en synvilla?

— Gurli, Gurli! ljöd presidentskans varnande stämma.

— Ack, tant lilla, jag blef så gladt öfverraskad, att . . .

— Du gör klokast att återgå till pianot, inföll presidentskan leende.

Jag slog mig ned hos den gamla damen, som satt tillbakalutad i en hvilstol, med den ännu icke fullt återställda foten på en pall, och hon förde genast samtalet på den bok, som hon lånat af mig och just nu slutat läsa.

Vi hade lyckligt och väl afhandlat innehållet, då betjenten anmälde prostinnan, som strax derpå intog min plats vid presidentskans sida. Jag gick in i salongen och satte mig vid pianot. På notställaren stod ett häfte af Chopin. Jag hade ofta spelat för Signe på Rosenhof, men sedan aldrig rört vid instrumentet annat än för att ackompagnera någon sång vid nationstillställningarna i Upsala. Utan att reflektera deröfver började jag spela en af Signes favoritbitar. När de sista tonerna bortdött, satt jag qvar, försjunken i alla de minnen, som härigenom blifvit återuppväckta.

— Tack, ljöd det efter en stund bakom mig.

Detta tack uttalades med en upprörd, men likväl musikalisk stämma. Jag vände mig hastigt om, och der stod Ingegerd tätt bakom mig. Hon hade kastat hufvudet tillbaka och skakat undan håret från pannan, så att hennes fina, regelbundna, bleka ansigte åter mötte mina blickar helt obeskuggadt.

— Jag älskar det der stycket, sade hon sorgset, och jag såg dervid en egen skimrande glans i hennes ögon, liksom hade de helt hastigt blifvit fylda med tårar, hvilka likväl aldrig kommo öfver den långa ögonfransen. — Min far, tillade hon med en lätt darrning i rösten, — tyckte mest om det af allt hvad jag spelade för honom.

— Äfven för mig är ett kärt och sorgligt minne

fäst vid det samma, sade jag. — År hafva förflutit sedan jag spelade något af Chopin.

Hvarför sade jag henne detta, jag, som aldrig, icke ens med min mor, velat häntyda på den förlust, jag gjort?

Ingegerd skakade litet på hufvudet, och lockarne föllo åter ned öfver pannan.

— Min resa till skogvaktarens hade ett godt resultat, återtog hon. — Om två dagar tager Johanna emot *vår* lilla skyddsling.

Hon log då hon sade *vår*.

Fru Ström, husföreståndarinnan, åtföljd af en betjent, som bar en bricka med förfriskningar, inträdde i salongen och afbröt vår tête-à-tête.

— Jag undrar om vi skola servera té och saft här inne i salongen? frågade hon Ingegerd.

— Jag skall genast fråga tant hur hon önskar, svarade Ingegerd och skyndade in i kabinettet.

Jag återtog min plats vid pianot och spelade några smärre bitar.

Två dagar derefter förde Ingegerd lilla Signe till skogvaktarens, och sedan hände det sig, att vi nästan dagligen sammanträffade der, vid hvilka tillfälliga möten vi alltid råkade in på helt andra samtalsämnen än dem, som rörde barnet, hvilket likväl utgjorde liksom en föreningslänk oss emellan.

Några veckor förflöto så, utan att jag vidare deltog i familjelifvet om aftnarne. Jag dröjde hellre qvar hos lilla Signe, sedan Ingegerd återvändt hem. Det låg ett egendomligt behag uti att i tankarne genomgå hvad som förefallit. Hvarje Ingegerds rörelse, hvarje tonfall i hennes röst, uttrycket i de magiska, klara ögonen, som

alltid så öppet mötte mina, återkallade jag, under lek och prat med barnet.

* * *

En morgon i början af sommaren underrättade mig Fritz, att brukspatronen helt nyss anländt.

Vid frukosten möttes vi. Hans helsning var artig, men saknade den hjertlighet, som förr utmärkte hans sätt emot mig. Han sade mig, att hans mor på morgonen känt sig opasslig, och bad mig besöka henne.

Efter frukosten gick jag också upp till presidentskan.

Hvarken Gurli eller Ingegerd hade varit närvarande vid måltiden.

Då jag inträdde i presidentskans vackra, med blommor, taflor och statyer uppfylda salong och närmade mig dörren till höger för att komma in i hennes kabinett, hörde jag från dörren till venster ett par lifliga röster uttala mitt namn. Ovilkorligen stannade jag för att uppfånga hvad som sades.

— Du må söka urskulda dig hur mycket du vill, yttrade Ingegerd med ogillande stämma, — så har du likväl uppfört dig illa, mycket illa, och tro mig, det samma skall tant säga dig.

— Det är naturligt, skrek Gurli häftigt. — Tant ser allt med dina ögon, och då du finner den der drumlige Lindells utsväfvande lif ursäktligt, så måste tant väl äfven göra det. Just som om jag icke skulle känna ditt välde öfver tant, Harald och alla menniskor!

— Tyst, Gurli, icke denna ton, afbröt Ingegerd. — Du kan ej inför dig sjelf förneka, att det var oädelt

gjordt att, så fort du fick se Harald, måla ut doktorns lif under Haralds frånvaro så som du gjorde.

— Målade jag ut det? inföll Gurli i en ton, som var midt emellan harm och gråt. — Jag sade ju endast sanningen: att han under flere veckor hvarje natt kom hem i ett bedröfligt tillstånd, att han tillbragt nästan hela sin tid på Ornvik, att han spelat som en galning, att han ej var nykter då han vred tants fot till rätta och att han var en visa för allt folket här omkring. Nå, var det ett enda ord osant i detta?

— Det vet du icke, svarade Ingegerd, — emedan du har all din kunskap härom genom sqvaller. För öfrigt är det nu flere veckor sedan doktorn kom hem någon natt. Hur kan då du, en god, väluppfostrad flicka, springa som ett pratsjukt barn och berätta hvad som händt för ett par månader tillbaka samt derigenom ställa till obehag och må hända äfven skada doktor Lindell, så att han förlorar Haralds förtroende. Jag skulle ej vilja vara i ditt ställe och hafva något dylikt på mitt samvete.

— Ingegerd, du gör mig tokig, snyftade Gurli.

Jag fortsatte min väg in till presidentskan. Hon hade litet feber och hufvudvärk, som hon trodde att hon ådragit sig qvällen förut. Det var ingenting farligt och erfordrade endast lugn och hvila. Ingegerd inträdde medan jag var hos den sjuka. Hennes ansigte hade en ovanligt liflig färg och håret var tillbakastruket. Hon räckte mig handen.

— Hur finner doktorn tants tillstånd? Harald blef genast mycket orolig, sade hon.

— Dertill har brukspatronen ej något skäl, svarade jag. — Det är blott ett tillfälligt illamående, som sä-

kert i morgon är öfvervunnet. Jag skall skicka litet lugnande medicin och vid middagstiden åter titta upp.

Med dessa ord tog jag afsked.

I salongen fann jag Gurli och brukspatronen. Den unga flickan hade gråtit, och Åker såg allvarsam ut. Han följde mig till gamla byggningen. Hans sätt var nu mindre kallt artigt och mera vänligt, men det syntes på hans uttrycksfulla ansigte, att missnöjets demon qvalde hans själ, utan att han tillät den framträda. Med någon svårighet kom jag fram med min anhållan att få ut det qvartal af min lön, som om några få dagar lopp till ända.

— Kassören skall få order att genast betala ut så stor summa, herr doktorn önskar, svarade brukspatronen.

Skuggan öfver de hvälfda ögonbrynen föreföll mörkare, då han gaf detta svar.

Jag tillsade om en häst, och så snart jag fått ut pengarne, for jag till Ornvik för att uppgöra den sista skulden med Morberg och ordna liqviderandet af de öfriga så, att jag kunde betala af dem hvarje qvartal.

Morberg hade under de sista fyra veckorna varit bortrest, men nu återkommit. Han tog emot mig på det allrå hjertligaste och ville nödvändigt behålla mig qvar, men all hans öfvertalning strandade mot min föresats, och jag for derifrån till ett par patienter.

* * *

Någon tid derefter emottog jag från Morberg följande biljett:

"Bror Lindell!

Ehuru jag icke vet hvad som flugit i dig på senare tider och ehuru du såg högst märkvärdig ut, då du sist var hos mig, vill jag ändå visa dig, att jag förblir den samme, och ber dig i afton komma öfver till Ornvik för att festa litet med ett par gamla vänner. Jag lofvar dig goda viner, ett trefligt parti och sång, så mycket du kan njuta af, och det brukar ej vara litet. Vi kunna med det samma komma öfverens om dagen då jag bör göra visit hos din patron. Min resa har hittills lagt hinder i vägen för att låta dig introducera mig i familjen, men nu måste det ske. Jag fick i går ögonen på en af de unga tärnorna och fann henne vara den fagraste mö, jag skådat. Är hon millionärskan, så begriper du väl, att jag icke vill dröja med att göra henne min kur. Stålsatt skall hon vara, om hon kan motstå vackre

Morberg."

Brefvet besvarades genast. Jag förklarade bestämdt, att jag icke mera ville deltaga i festerna på Ornvik, och sade, att brukspatronen bedt mig afböja Morbergs visit på Lennebo medan han var borta. Jag afrådde hvarje närmande från Morbergs sida nu då Åker var hemma. Närmare förklaring skulle jag aflägga, då jag för detta ändamål om ett par dagar tänkte besöka Ornvik.

Min visit der ställde till ett stormigt uppträde mellan Oscar, Carl Öman och mig. De beskylde mig för att vara ögontjenare och en trolös och opålitlig vän. Ord föllo å ömse sidor, som gjorde, att jag vid hemkomsten satte mig ned och skref långt och utförligt till öfversten om mina förvillelser samt slöt med begäran att

få öka min skuld till honom med den summa, jag var Morberg skyldig. Det dröjde flere postdagar innan jag erhöll svar härpå, och då lydde det:

"Jag har infriat reversen till Morberg. Den är transporterad på mig. Du är ej skyldig den karlen ett enda öre, utan endast

Andreas Uners."

Allt hvad den lakoniska biljetten icke sade, det sade jag mig sjelf. Den visade tydligare än de skarpaste förebråelser, hvad min Signes far tänkte om hennes vilsekomne hjertevän.

Veckor lades till veckor, utan att jag på minsta sätt kände mig frestad att afvika från det strängt arbetsamma lif, jag beslutat föra. Ehuru jag nu lefde ganska mycket för mig sjelf, då jag icke var upptagen af min praktik, hade likväl ett betydligt närmande egt rum emellan mig och de på platsen varande unga männen, hvilka vid en förtroligare bekantskap befunnos vara utmärkt hyggliga. Jag var äfven mindre obenägen att deltaga i familjelifvet, ehuru jag egentligen drogs dit af ett med hvarje dag allt mer och mer stegradt intresse för Ingegerd.

Det anmärkningsvärda under denna tid var, att oaktadt jag förde ett i allo oklanderligt lefnadssätt, ville brukspatronens forna hjertlighet icke återvända. Han var vänlig mot mig liksom mot alla andra; men det låg något kallt i hans blick, då den fästes på mig. Han sökte icke mera som förr mitt sällskap och pratade aldrig så der otvunget med mig, som före sin resa.

Ehuru Ingegerd och jag icke vexlade många ord med hvar andra då vi träffades i hemmet, fans nu oss

emellan en viss förtrolighet, som framträdde äfven der, då vi kommo i beröring med hvar andra. Hon sysselsatte oafbrutet mina tankar, hon upptog min inbillning, och jag kunde långa, långa stunder sitta och grubbla öfver hennes egendomliga skygghet, då hon var till sammans med de öfriga medlemmarne af familjen, hennes oöfvervinneliga motvilja att deltaga i den allmänna konversationen och hennes stora förkärlek för ensliga promenader, ensamma rid- och åkturer. Slutligen funderade jag mycket öfver brukspratonens sätt emot henne. Hvarför förbisåg han henne alldeles, då hon fans i rummet, men saknade henne då hon ej var der? Hvarför tilltalade han henne aldrig, då han likväl alltid med beröm yttrade sig om henne, när hon ej var närvarande och talet föll på henne?

Jag hade icke allenast uppvaknat till intresse för min egen framtid, arbete och ett allvarligt sträfvande att godtgöra hvad jag brutit, utan jag började äfven intressera mig för min omgifning.

Så hade jag märkt, att den fagra Agnes på fullt allvar önskade eröfra brukets herre och att han i sitt sätt emot henne var oförklarligt ojemn. Jag trodde mig äfven hafva funnit, att Gurli i grunden var en liten god flicka, ehuru ytterligt obetänksam. Att hon var medveten om systerns svaghet för Åker, märktes lätt på de små pikar, hon lät undfalla sig, och att fröken Gurli i det stora hela beherskades af Ingegerd, framgick äfven af mina iakttagelser.

Hvilken rol presidentskan utförde gent emot de unga damerna, var icke svårt att bestämma, ty i hennes närvaro vinnlade sig alla om ett höfviskt skick. Bruks-

patronen visade sin mor en sådan vördnad och tillgifvenhet, att alla tvungos följa hans exempel.

Under den tid, jag skött hennes fot, hade emellan henne och mig uppstått detta vänskapliga förhållande, som ofta eger rum mellan en ung man och ett bildadt gammalt fruntimmer. Hon hade med sin moderliga välvilja, sin erkänsamhet såsom patient och sina små samtal besegrat min tillbakadragenhet. Aldrig hade hon med ett ord vidrört den tid, då jag förde ett oordentligt lefnadssätt, aldrig under allmänna samtal kommit hvarken med några råd eller varningar, utan hon hade sorgfälligt undvikit alla ämnen, som kunde antaga en personlig karakter; men hon förde ofta och gerna talet på min mor. Mig föreföll hon som en qvinna, hvilken pröfvat lifvet och låtit pröfningen tjena sig till förädling. Hela hennes väsende vittnade om en genomgående finkänslighet och deraf följande grannlagenhet. Att hon var mäktig häftiga och starka känslor, det vittnade de svarta ögonen om; men det föreföll som om hon redan i unga år måst gömma all den glöd, som bodde i hennes själ, och som om passionernas och lidelsernas eld blifvit dämpad af en innerlig och djup religiös känsla. Hon var till hela sitt väsende mild, undfallande och from, utan minsta åtrå att i den älskade sonens hem intaga den plats, han tilldelade henne, af husets drottning; men då hon fått sig den gifven, uppbar hon den med älskvärd värdighet. Vänlig och hjertegod mot de unga, beherskade hon dem med sin blidhet och blef sålunda afhållen af alla i sonens hus.

Många gånger sedan, då jag kom i beröring med äldre damer, har jag undrat öfver hvarför ej de flesta af dem tillvällat sig presidentskans konst att göra sig

angenäm för en hvar. Mildhet, fromhet och godhet, se der de egenskaper, som gifva behag åt det allra skrynkigaste ansigte och komma oss att med innerlig vördnad böja vår hjessa för de hvita håren. Om således presidentskan styrde sin omgifning, hvilket jag aldrig fick reda på, så var det åtminstone med kärlekens och godhetens spira. Mitt hjerta vann hon dermed. Jag erinrar mig alltid hennes samtal och välvilliga sätt såsom ett angenämt minne från den tiden.

* * *

En vacker eftermiddag i slutet af September, då luften var varm och man glömde att sommaren flytt, intogo vi vårt kaffe i trädgården. Presidentskan vinkade mig till sig och sade:

— Man har berättat mig en förunderlig historia om doktorn.

— Verkligen!

Jag kände mig något besvärad vid förutsättningen att den kunde röra någon mindre hedrande period i mitt lif.

— Det påstås, att ni, och icke kandidat Morberg, tagit hand om den der lilla flickan. Är det sant?

— Ja, jag har ämnat draga försorg om den lilla föräldralösa varelsen, till hvilken jag anser mig stå i stor skuld, svarade jag.

— Ni! sade presidentskan, och hennes stora, mörka ögon sågo på mig helt frågande. — Barnet är ju den der stackars torpardotterns, som for från föräldrarne med en lindansare? tillade hon.

— Alldeles, och barnet, så väl som modren var mig

obekant, ända till den dag, då slumpen förde mig till Gretas stuga. Det var morgonen efter den natt, då jag satte presidentskans fot till rätta.

En kort tystnad uppstod. Hon gjorde inga vidare frågor, men jag återtog:

— Barnet var nära att förgås af vanskötsel och hunger, då jag fann det och mötte dess bedjande blick; jag beslöt då att arbeta för att skydda och hjelpa den lilla värnlösa. Det blef också hon, som förmådde mig att bryta med vännerna på Ornvik.

Presidentskan log helt moderligt emot mig och sade endast:

— Hvad säger er mor om allt detta?

— Hon har lofvat att, om flickan artar sig, blifva en mor för det okända barnet, när jag för det till henne.

Åter smålog hon belåtet.

— Nå, än Ingegerd, hvad har hon att göra med allt detta? Greta, som i dag besökt mig, berättade allt sammans och sade äfven, att Ingegerd dagligen for till gumman, då flickan var hos henne, och att hon nu dagligen far till skogvaktarens för att se om barnet.

— Fröken har visat lilla Signe mycken godhet, och det på ett sätt, som endast en qvinna kan det.

— Det är likt Ingegerd, sade presidentskan.

En betjent kom i det samma fram till mig med en biljett.

— Budet från Ornvik väntar; det lär stå mycket illa till der, sade betjenten.

Biljetten innehöll blott dessa ord:

"Kom genast. Oscar har under jagten fått ett skott i armen.

Carl."

Jag skyndade bort.

Det sår, Oscar erhållit, var ganska allvarsamt, men menskligt att döma icke lifsfarligt. Det svåraste var att få ut kulan och att förskaffa honom den noggranna vård, hans tillstånd kräfde. Han kunde näppeligen få den i sitt hem, der en ondsint och vacker hushållerska icke visade minsta benägenhet att åtaga sig sjuksköterskebefattningen. Den öfriga tjenstepersonalen var också ganska ovillig.

Carl lofvade emellertid att stanna hos honom till dess en sköterska hann anskaffas; de öfriga kamraterna reste genast. Först mot aftonen kom jag åter hem. Fritz underrättade mig, att herrskapet alle sammans voro i trädgårdspaviljongen och att presidentskan önskade tala vid mig. Jag begaf mig till henne, der hon satt omgifven af familjens alla medlemmar.

— Hur är det med den unge mannen? sporde presidentskan, då hon fick se mig, och vinkade med handen att jag skulle komma och sätta mig hos henne.

— Ja, hur är det med kandidat Morberg? frågade brukspatronen och lade ifrån sig tidningen, i hvilken han läst.

Med några få ord redogjorde jag för hur min forne kamrat befann sig och hur illa det var ställdt för honom.

Ingegerd hade suttit lutad öfver sitt arbete, som vanligt, men lyfte nu hastigt upp hufvudet och utropade lifligt:

— Vi måste genast skicka honom en vårdarinna; gamla Carolina skall ögonblickligen få resa dit.

Ingegerd hade rest sig under det hon talade. Brukspatronens ögon fästes ett par sekunder på henne, och presidentskan sade med ett mildt småleende:

— Ingegerd har rätt; Carolina är utmärkt som sjuksköterska och skall helt säkert vårda den unge mannen samvetsgrant till dess en annan hinner anskaffas.

Ingegerd lemnade genast paviljongen. Agnes såg efter henne med ett icke alls behagligt uttryck i sitt vackra ansigte, då hon med len stämma yttrade:

— Ganska egendomligt, att Ingegerd vill skicka sin gamla kammarjungfru att sköta den der herrn.

— Hon skall ej heller skicka henne dit, inföll brukspatronen skarpt, — utan doktorn och jag skola föra Carolina med oss till Ornvik, och då har du väl ej något att anmärka emot åtgärden?

Brukspatronen såg på sin myndling med ögon så mörka, att de kastade en skugga öfver hela ansigtet.

— Naturligtvis icke, svarade Agnes och blef blossande röd.

Brukspatronen steg upp och yttrade, vänd till mig:

— Har herr doktorn lust att åter igen fara dit i mitt sällskap?

Svaret blef jakande. En halftimme derefter rullade brukspatronens lätta jagtvagn bort med honom, Carolina och mig till Ornvik.

Jag omtalade för Morberg, att brukspatronen sjelf fört till honom en sköterska och att han följande dag skulle resa in till staden och söka anskaffa en till.

Under det jag var hos min patient, samtalade brukspatronen med Carl Öman. Hvad som sades, vet jag icke. Carl meddelade mig blott dagen derpå, att han ändrat beslut och ej ämnade resa, utan stanna hos Oscar, till dess denne var utom all fara.

Sårfebern antog emellertid en så svår karakter, att jag ansåg mig under den farligaste tiden böra vara på

Ornvik alla nätter och så mycket om dagarne, som min öfriga praktik medgaf. Under dessa långa besök insåg jag, att det var en välgerning, Carl gjorde då han slog sin resa ur hågen; eljest hade svårligen någon sköterska stannat, emedan hushållerskan skulle skrämt bort dem alla med sin oförskämdhet. Nu hade Carl, efter ett par hårda sammandrabbningar med denna värda personlighet, lyckats skaffa sig sådan respekt, att hon utan några vredesutbrott fullgjorde alla hans befallningar.

Slutligen, efter flere oroliga dygn, under hvilka det verkligen såg tvifvelaktigt ut hurudan utgången skulle blifva, minskades febern och patientens tillstånd antog en lugnare karakter.

Tidigt en vacker oktobermorgon lemnade jag Ornvik för att begifva mig till Lennebo och vara der under min mottagningstimme. På mer än en vecka hade jag icke haft tid att göra mina vanliga besök hos skogvaktarens. Som det ännu var en dryg timme innan mottagningen började, beslöt jag att nu taga vägen genom skogen och red i friskt traf. Då jag hoppade af utanför stugan, öppnades den, och en smärt qvinnoskepnad kom ut, hållande lilla Signe vid handen. Skepnaden stannade helt öfverraskad vid min åsyn.

— Fröken här, så tidigt! utropade jag.

Hon rodnade, skakade tillbaka de svarta lockarne från pannan och såg upp till mig med en leende, underbar blick.

— Jag gick hit denna vackra höstmorgon, svarade hon, — för att se om lilla Signe och undfägna henne med färskt bröd. Vi skulle just intaga vår frukost här ute i solskenet för att leka sommar, tillade hon leende.

Barnet lösgjorde emellertid sin hand, sprang fram till mig, slog armarne om mina ben och utropade:

— Du har varit borta så länge, så länge!

Jag lyfte upp den lilla, som log emot mig så blidt och tittade in i mina ögon med sina klara blå. Ett ögonblick tycktes det mig som om min bortgångna Signes ögon smålett mig till mötes. Jag tryckte barnet till mitt bröst, och en röst hviskade inom mig liksom fordom: "Framåt, framåt till ditt mål!"

Då jag åter satte ned flickan på marken, sprang hon tillbaka till Ingegerd, som satt midt i solskenet på den lilla bänken bredvid dörren, för att af henne få sin frukost. Det var en vacker, en hänförande tafla, jag skådade: den unga flickan med sitt sydländska, förtrollande utseende och det ljuslockiga barnet, som med förnöjelse stod vid hennes sida och åt sin mjölk och sitt bröd.

— Fröken är mer än god mot Signe, sade jag efter en stunds tystnad.

— Kalla det icke godhet, svarade Ingegerd; — mina handlingar härflyta af egoism. Det är mig ett nöje att komma hit och omhulda den lilla. Då det dessutom ej finnes något, jag har så godt om, som tid, är det rent af en förströelse att tänka på hvad som kan gagna och glädja henne. Skada blott att detta nöje möjligen rätt snart beröfvas mig, ty ni sade ju för en tid sedan, att ni redan i höst ämnade föra flickan till er mor.

— Troligen blir det ej förr än i vår, inföll jag.

Jag erfor en afgjord obenägenhet för att ändra något i det närvarande förhållandet och beröfva mig på en gång glädjen af barnet och dessa ovärderliga små tillfälliga

möten med Ingegerd, då hon var sig så olik emot der hemma.

Ingegerd såg upp till mig med en nästan tacksam blick, och jag blef helt varm om hjertat.

— Ni har allvarligt fäst er vid Signe? sade hon.

— Ja, hon har blifvit mig mycket kär, svarade jag och fattade Ingegerds hand. — Men nu måste jag bort. Signe är i så goda händer, att hon aldrig kan komma i bättre. Lycklig hon, om fröken alltid blefve hennes beskyddarinna!

Jag kysste hennes hand och satt ögonblicket derpå till häst samt red bort från den intagande gruppen vid skogvaktarens stuga, utan att riktigt veta hvad som föregått inom mig sedan jag tryckt mina läppar på den lilla fina, varma handen.

Vid frukosten helsades jag med mycken vänlighet af alla. Man hade ej på länge sett mig vid någon af måltiderna. Presidentskan sade sig hafva saknat mig mycket, och Gurli medgaf skrattande, att äfven hon gjort det. Derefter bestormades jag med frågor, huru det var med kandidat Morberg, om han skulle komma sig, om faran för lifvet vore öfver och dylikt.

— Han är väl fasligt affallen och förändrad? utbrast Gurli. — Det vore allt stor skada, tillade hon med en suck, som föreföll komisk.

— Jag viste ej, att fröken sett honom, inföll jag.

— Icke! Och ändå ha doktorn och han flere gånger ridit om oss, då vi varit ute och åkt, svarade Gurli; — men det var den tiden då ...

Hon hejdade sig, troligen derför, att hon i det samma såg på presidentskan.

— Hvarför afbryter fröken? sporde jag.

— Derför att jag höll på att säga en dumhet, svarade hon muntert, — och det har jag lofvat tant och Ingegerd att icke göra. Eljest ville jag bara säga, att det vore skada om kandidat Morberg förlorade något af sitt vackra utseende.

— Gurli är för obehaglig, som jemt skall tala om den der personens utseende, inföll Agnes.

— Hvad menar du med "den der personen"? frågade brukspatronen och såg på den fagra flickan, som, då han vände sig till henne, log på ett intagande sätt.

— Jag menar, att . . . att . . . att . . . folket talar så illa om honom . . . att . . .

— En ung tärna, som du, ej borde lyssna derpå, afbröt henne Åker leende.

Agnes sänkte sina stora blå ögon med en sorgsen min, liksom smärtade det henne att få en tillrättavisning af honom; men i nästa ögonblick log hon åter och såg upp på sin förmyndare med en bedjande blick, hvilken föranledde Åker att helt artigt tillägga:

— Ursäkta mitt något sträfva svar, bästa Agnes; men du känner min afsky för detta: "folket säger så", och då så vackra läppar som dina upprepa hvad folket säger, glömmer jag ridderlighet och blir endast den strænge förmyndaren.

— Som alltid hänvisar till det rätta, hviskade Agnes blygt.

Åker gaf ej något svar härpå, utan vände sig från henne och till ingeniören, åt hvilken han sade några ord.

En stund derefter lemnade han och jag matsalen och följdes åt till andra byggningen.

— Red doktorn direkt från Ornvik och hit? frågade han i vårdslös ton, då vi gingo öfver gården.

— Nej, jag gjorde en omväg till skogvaktar Bengt, svarade jag och såg på honom.

En hastig blixt sköt fram ur de mörka ögonen, och skuggan öfver ögonbrynen blef mörkare. Han gjorde ingen vidare fråga, men hans väsende blef kyligt.

Oscar Morbergs starka kroppskonstitution och ungdom gjorde, att då febern öfvergaf honom, gick hans tillfrisknande fortare, än jag hade hoppats, ehuru läkandet af den erhållna blessyren komme att fordra en lång tids stillhet. Jag besökte honom dagligen. Det hade nu blifvit en vana, att jag antingen på hem- eller bortfärden tog vägen förbi skogvaktarens stuga för att se om Signe; men det hände likväl ej en enda gång, att jag sammanträffade med Ingegerd, och detta plågade mig mycket, i synnerhet som hon sedan den der morgonen, då jag kysste hennes hand, varit mera tillbakadragen mot mig, än hon visat sig den senare tiden då vi träffades i familjen. Allt detta började slutligen harma mig. Hennes och barnets bilder hade förr varit så nära förbundna med hvar andra, att jag icke kunde tänka på den ena, utan att tanken på den andra blef en följd deraf. En dag frågade jag Johanna, om fröken ännu brukade besöka skogvaktarens, och fick till svar, att hon gjorde det dagligen, ehuru på olika tider, men för det mesta tidigt om morgnarne. Jag beslöt att söka utforska, när hon den följande dagen skulle begifva sig till skogvaktarens, och var uppe innan det blef dager, men utan att hafva den tillfredsställelsen, att hon den morgonen begaf sig dit. Frukosten kom. Alla voro samlade vid den, utom Ingegerd.

— Hvar är Ingegerd? frågade Åker, vänd till sin mor.

— Hon frukosterar icke, svarade presidentskan, hvarefter hon vände sig till mig och frågade om jag nyligen haft bref från min mor.

Så fort frukosten var förbi, gick jag till stallet för att få en häst fort sadlad och red derefter raskt den korta vägen till skogvaktarens hem.

I den rymliga stugan satt Ingegerd helt allena och pratade med Signe. Hon blickade så mildt och vänligt på mig med sina klara, strålande ögon, att mitt hjerta fyldes af glädje.

— Så roligt att ännu en gång få träffa er här! sade hon, då jag helsade.

— Verkligen! svarade jag och qvarhöll en sekund den hand, hon räckt mig.

— Tviflar ni derpå?

Hon drog undan handen, men såg fortfarande upp till mig.

— Jag började verkligen befara, att fröken undvek detta sammanträffande.

— Och hvarför?

Uttrycket i hennes ansigte var så barnsligt uppriktigt, att jag öfverraskades deraf. Aldrig förr hade jag märkt, att hon såg så ung ut; aldrig förr tänkt på, att den fina, späda varelsen ännu stod i lifvets vår. Det måtte ej hafva förflutit särdeles lång tid sedan hon lemnade barndomens dagar. Och likväl hade öfver detta halft undangömda ansigte hvilat en skugga, som ingifvit mig den tanken, att hon redan var inne i lifvets sommar. Nu, då läpparne logo, de bleka kinderna färgades af en lätt rodnad och blicken lyste af glädje, såg jag, att hon omöjligt kunde vara mera än sjutton eller högst aderton år.

Då jag förblef tyst, upprepade hon frågan.

— Det kan jag icke förklara, sade jag, — men det föreföll så, och jag kände mig oroad deraf, särdeles som fröken, då vi träffades, ej heller visade mig den vänlighet, jag på senare tiden varit van vid att få emottaga.

— Möjligt att det varit så, inföll hon, — men säkert är, att då vi träffas här, förefaller det mig, som om vi vore ett par gamla, goda vänner, som äro förenade genom ett gemensamt intresse. Der hemma är jag en främling, som gerna undviker allt förtroligt närmande.

— Det har således varit ren slump, att fröken på så olika tider kommit hit? sporde jag.

Ingegerds kinder purprades och hennes ögon sänktes, då hon med låg röst svarade:

— Nej, det har varit afsigtligt, men *ni* var ej orsaken härtill.

Signe, som länge nog fått vänta på en helsning, gjorde sig nu påmind, och ögonblicket derefter inträdde Johanna. En stund lekte jag med barnet, derefter satte jag mig på en stol midt emot Ingegerd och vi samtalade om vår lilla skyddsling.

Ingegerd yttrade slutligen:

— När doktorn en gång tager henne bort härifrån, kommer mitt hjerta att göra en stor förlust, ty jag håller så innerligt af henne. Hon har gifvit min tillvaro ett intresse, som den förr aldrig egt.

— I så fall, svarade jag, — blir det mig omöjligt att taga henne härifrån.

— Skulle ni verkligen vilja öfverlåta henne åt mig?

Ingegerd såg upp; men barnet blickade också upp till mig. Jag teg.

— Ni vill det icke, återtog Ingegerd mildt, — och jag skulle icke heller vilja det, ty...

— Afbryt ej, jag ber.

Hon lade sin hand på min arm och hviskade så lågt, att jag knappast kunde uppfånga orden:

— Ni har allt sedan den lilla kom i er väg varit så förändrad, så god och välvillig emot alla, att jag icke på allvar kan önska taga ifrån er *den*, som är ämnad att blifva er framtids goda genius. Nej, aldrig! Jag har emellertid lärt mig, att det finnes något verkligt skönt, som skänker större tillfredsställelse än allt annat, och det är att visa barmhertighet emot värnlösa; jag skall försöka att, sedan Signe blifvit tagen härifrån, fortfarande finna behag deri. Dessutom skall min tillgifvenhet alltid följa henne. Hvem vet? Jag kan ju i en framtid blifva en nyttig tant för henne?

Hon såg så barnslig ut då hon sade detta, att jag ofrivilligt drog på munnen vid tanken på hennes blifvande tantskap; men Bengt klef in i det samma, och Ingegerd steg upp, tog afsked af mig, kysste Signe och lemnade hastigt stugan. Jag dröjde qvar för att låta Signe omtala allt hvad hon hade på hjertat, och nästan alltid handlade det om något, som hon fått af Ingegerd eller som denna roat henne med.

På hemvägen öfvertänkte jag hvart ord, som blifvit vexladt mellan Ingegerd och mig. Jag genomlefde den stund som flyktat och erinrade mig dervid de minsta rörelser eller färgskiftningar i hennes ansigte samt det uttryck af glädje, som stod måladt i hvarje af hennes drag, då hon fick se mig, och jag kände mig innerligt lycklig. Hvad det egentligen var, som ingaf mig denna känsla, hade jag icke alls klart för mig. Visser-

ligen grubblade jag på för hvems skull hon gjorde sina besök hos Signe på olika tider; men då det ej var mig, hon ville undvika, väckte det endast min önskan att lära känna denne någon, utan att det oroade eller plågade mig. Jag skulle emellertid taga reda derpå. Slumpen, detta af menniskor så ofta åberopade intet, som tros spela mången så elaka spratt och göra andra så stora tjenster, kom äfven mig till hjelp.

* * *

En afton, då jag inträdde i lilla salongen, der vi alltid tillbragte qvällarne då det ej var främmande, bad Gurli mig komma till det bord, vid hvilket hon satt helt allena, för att hjelpa henne med något, som hörde till montering af ett broderi. Innan jag hörsammade kallelsen, kastade jag en blick omkring rummet för att se hvar Ingegerd fans. Hon satt i ena hörnet af samma soffa som presidentskan och var så innesluten der af Malvina och Atterling, att jag omöjligt kunde närma mig henne. Då närmade jag mig i stället Gurli. Hon pekade på en stol på andra sidan bordet och förklarade, att jag icke behöfde göra något annat än hålla stadigt i ena ändan af en snodd. Sedan hon visat mig huru jag borde hålla den och vi en stund varit upptagna deraf, sade hon med ett skalkaktigt leende och så låg röst, att endast jag kunde uppfånga hvad hon talade:

— Jag har varit hos skogvaktarens i dag!

— Hvad förmådde fröken att gå dit? frågade jag helt kärft.

— Nyfikenheten!

— Blef den tillfredsställd?

— Fullkomligt. Först träffade jag Ingegerd sittande i den lilla kammaren innanför stugan, profvande en klädning på en liten vacker flicka, och när vi skulle gå, stötte vi på Harald och Åman i skogen; men de sågo icke alls trefliga ut. Sedan vandrade vi vår väg fram utan att möta doktorn.

— Hvarför förutsatte fröken att möta mig?

— Åh kors, barnet är ju er skyddsling, och ni brukar ju se om det?

— Sant!

— Men att löjtnant Åman sent och tida går på jagt omkring skogvaktarstugan, der intet villebråd finnes, tyckes mig besynnerligt, och Ingegerds hufvud blef idel svarta lockar, utan minsta spår till ansigte, då vi mötte honom och Harald.

— Ja så, löjtnanten jagar der i skogen, sade jag helt tankfullt och ansåg mig hafva funnit lösningen på hvem det var, Ingegerd ville undvika.

— Åtminstone utbrast Ingegerd, då hon fick se dem: "Åter igen", och då hade jag knuten till härfvan.

Åman inträdde nu glad och munter som vanligt. Jag blickade helt förtörnad på den unge krigaren och ansåg mig hafva rätt att icke kunna tåla honom.

Något senare på qvällen yttrade Åker till mig:

— Får kandidat Morberg taga emot besök?

— Alla, som vilja prata bort en stund med honom, äro nu välkomna, svarade jag.

— Har doktorn något emot att jag följer med i morgon? Min afsigt är att göra honom min visit.

— Herr brukspatronen?

— Det förvånar er, svarade Åker leende. — Ni erinrar er må hända, att jag en gång bad, att ni skulle för-

komma att han gjorde visit här. Ni finner mig handla i strid med hvad jag då önskade?

— Det gör jag verkligen, i synnerhet som Morberg under den korta tid, han var på orten före olyckshändelsen, gjorde allt för att försämra det rykte, som föregått honom.

— Visserligen; men detta förändrar icke mitt nu fattade beslut, svarade brukspatronen skrattande. — Alltså tillåter ni att jag gör sällskap till Ornvik?

Dagen derpå foro vi dit. Åker hade återtagit sitt vänliga och öppna sätt emot mig, och ingen skugga af kylig artighet återfans i hans väsende. Under färden talades oafbrutet om Morberg. Jag gaf en så god teckning af hans lättsinniga och ändock redbara karakter, goda hjerta och öfverdådiga lynne, som jag förmådde.

— Han tyckes hafva varit ett lyckans skötebarn hela lifvet igenom, sade brukspatronen. — Bortklemad af svaga föräldrar och i besittning af en ganska god förmögenhet, utan att någonsin hafva pröfvat en motgång, har han hejdlöst fått öfverlemna sig åt sitt begär efter förströelser och alltid funnit villiga kamrater och deltagare i den usla jagten efter nya och vilda nöjen. Han är att beklaga mera än att klandra.

Skuggan föll mörk öfver Akers ögonbryn. Han blickade tankfullt framför sig.

— Mycket finnes verkligen, som kan urskulda honom, sade jag, med tanken fäst på mig sjelf och det lumpna lif jag fört.

— Helt visst, inföll Åker och såg med ett djupt allvar på mig, — ehuru det alltid utvisar brist på inre sedligt lif, då man vid hans ålder fortfarande vandrar lastens väg. Männen böra väl någon gång vakna upp

till känsla af en högre bestämmelse än den att genom oädla njutningar döfva medvetandet af egen förnedring.

Jag teg. Orden träffade mig allt för mycket, att jag skulle vilja inlåta mig på det farliga ämnet. En temligen lång paus uppstod. Slutligen, just då vi svängde in på vägen, som förde till Ornviks gård, sade Åker:

— Har Morberg någonsin förut varit sjuk?

— Aldrig som jag hört. Han har en ovanligt stark och sund kropp. Plågorna voro honom derför så främmande, att han haft svårare än någon annan att fördraga dem.

Vi stego ur vid trappan. Åker bad mig höra efter om Morberg ville taga emot honom. Då jag framställde denna förfrågan till min gamle kamrat, skiftade han färg, besinnade sig en stund och sade slutligen:

— Det faller af sig sjelf, att jag icke kan vägra, då man från bruket visat mig så mycken välvilja under min sjukdom; men jag kan ej neka, att det kännes obehagligt att sammanträffa med den der mannen, som icke vill taga emot mig i sitt hus.

— Men som nu kommer sjelf till ditt, inföll Carl Öman och lemnade rummet för att utan vidare omständigheter föra in ortens mäktigaste man och presentera honom för den i en hvilstol sittande Morberg.

Brukspatronen uppträdde otvunget, hjertligt och tillmötesgående, som vanligt. Han inledde genast ett samtal om jagt och jordbruk samt öfvergick sedan till Ornvik, hvilket han förklarade vara en utmärkt god egendom.

En timme pratades bort helt hastigt, hvarefter vi återvände hem.

Den tid som nu följde var mycket arbetsam för mig

såsom läkare, men derunder erfor jag den innerligaste glädje, ty jag träffade ofta Ingegerd hos min lilla skyddsling. Dessa stunder med henne syntes mig vara de lyckligaste i mitt nuvarande lif. Genom detta förtroligare närmande oss emellan kom jag i tillfälle att lära känna hela ädelheten af hennes natur och det upphöjda i hennes karakter; men på samma gång framstod klart, att den rikt begåfvade flickan, ehuru ung, likväl genomlefvat någon så svår pröfning, att den utgjort det eldprof, ur hvilket hennes själ förädlad utgått.

Mitt kall såsom läkare blef mig för hvarje dag allt kärare och kärare, emedan Ingegerd så ofta talade om dess stora betydelse för menskligheten. Min framtid var åter löftesrik, emedan det fans ett mål, ett skönt, ett härligt mål, som jag i tysthet hoppades uppnå, om det än för stunden var långt aflägset. Ingegerd blef småningom oinskränkt herskarinna öfver mina känslor, utan att det likväl stod tydligt för mig huru högt jag älskade eller att i denna känsla fans mycken lidelse. I vårt umgänge med hvar andra rådde vänskapligt lugn. Om mitt hjerta slog aldrig så häftigt när jag närmade mig skogvaktarens stuga och med fruktan och hopp inträdde der, oviss om jag skulle finna henne, kom en oförklarlig stillhet öfver mitt inre vid hennes åsyn. Tillfredsställelsen att träffa henne, välbehaget att få dröja vid hennes sida gaf frid åt mina upprörda känslor. Dessutom fans det i Ingegerds sätt något, som tydligt sade mig, att minsta afvikelse från den rent vänskapliga väg, vi slagit in på, skulle hafva till följd att hon uteblef från skogvaktarens stuga. Lycklig i det närvarande, var jag rädd för allt, som kunde inverka störande, och aflägsnade derför hvad som på minsta sätt kunde rubba det för-

troende, hon nu hyste för mig. Ibland kom en vemodsfull fruktan öfver mig, och då kände jag, att den rena och oförfalskade lycka, af hvilken jag för närvarande njöt, icke skulle blifva långvarig. Ett afbrott deri inträffade, då Carl Öman häftigt insjuknade och jag å nyo under några dygn, då hans tillstånd var betänkligt, måste stanna på Ornvik. När han slutligen var utom all fara, red jag en morgon bort till skogvaktarens. Hästen flög framåt vägen, så otålig var jag att komma dit.

— Skall jag finna henne der? sporde jag mig sjelf tusen gånger under färden.

Ändtligen var jag framme. På den fria planen, der stugan låg midt i skogen, höll jag in min häst och var med ett språng ur sadeln. Ingegerd satt ju der på bänken med Signe på sitt knä.

Häftigt klappade mitt hjerta då jag närmade mig henne och hon mildt leende helsade på mig, släppte ned Signe och lät barnet skynda mig till mötes. Jag lyfte upp den lilla och tryckte henne till mitt bröst, hvarefter jag åter ställde ned henne på marken och med värme fattade den hand, Ingegerd framräckt mot mig.

— Ändtligen, ändtligen får jag då återse er, stammade jag upprörd.

— Signe och jag hafva båda mycket saknat er, herr doktor, sade Ingegerd blidt och drog undan handen.

Det behöfdes icke mera än denna enda rörelse för att återkalla mig till besinning. Jag satte mig på bänken bredvid henne och sade med återvunnen fattning, i det jag drog Signe till mig:

— De dagar, som förflutit sedan jag var här sist, hafva varit ganska ansträngande; derför kännes det så behagligt att åter blifva uppfriskad af litet välvilja och skogsluft.

— Sade doktorn *litet* välvilja? sporde Ingegerd och sköt undan lockarne från pannan.

— Jag vågar ej göra anspråk på mera.

— Icke ens af Signe?

— Hon är ett barn, älskar i dag och glömmer i morgon, sade jag och böjde mig ned öfver flickan, som i det samma såg upp till mig med sina klara, blå ögon.

— Tror ni, att hon någonsin skall glömma er? återtog Ingegerd och lät sin lilla fina hand glida smekande öfver Signes ljusa lockar.

— Kanske icke, mumlade jag och såg in i barnets ögon, men, tillade jag, — tillgifvenheten är oftast ganska föränderlig; den öfverflyttas lätt från det ena föremålet till det andra.

— Då har den aldrig varit äkta. Signes blir grundad på allt för stor tacksamhet att kunna öfverflyttas från er till någon annan.

Det var liksom hade Signe haft någon aning om mina tvifvel, ty hon lade sina armar om min hals, såg länge och forskande in i mina ögon och kysste mig sedan. En känsla af innerlig belåtenhet kom öfver min själ, under det jag såg in i dessa ögon, som återkallade minnet af min ungdomsbrud. Derefter blickade jag upp på henne, som satt vid min sida och betraktade oss med sina strålande blickar.

— Skall flöken alltid hysa samma vänliga känslor för detta barn och dess beskyddare? frågade jag.

— Alltid!

— Äfven sedan hon och jag äro långt borta härifrån?

— Äfven då... Min vänskap skall alltid förblifva hvad den är i denna stund, svarade hon allvarligt.

Ljud af röster, snabba steg och prassel i buskarne kommo oss att helt hastigt blicka bort åt den sida af skogen, hvarifrån folk tycktes nalkas.

Brukspatronen, ledande sin ridhäst och åtföljd af skogvaktaren, syntes mellan buskarne och framträdde ögonblicket derpå.

Då hans ögon föllo på mig, blixtrade det till i dem, och han rätade upp sin ståtliga gestalt i hela dess längd. När han nalkades oss, föreföll han högre än vanligt. Jag vände ögonen från honom på Ingegerd. Hon satt, till utseendet lugn, med hufvudet något nedböjdt. Det tycktes mig likväl som om en starkare rodnad än vanligt betäckte hennes kinder, ehuru dessa nästan doldes af lockarne.

— Ni här, doktor! utropade Åker, i det han lyfte på hatten, hvarefter han vände sig till Ingegerd, sägande: — Hvilken egendomlig nyck förmår dig att dagligen försumma frukosten för att begifva dig hit?

Rösten var sträf. Ingegerd ryste ofrivilligt då den träffade hennes öra, och utan att höja hufvudet, svarade hon:

— Det är mig ljuft att vara här, Harald. Vårmorgnarnes skönhet lockar mig ut i skogen.

— Men dessa besynnerliga promenader behaga icke din förmyndare, inföll Åker strängt.

Ingegerd sprang upp, kastade hufvudet tillbaka och såg nu på Åker med glänsande ögon, i det hon långsamt uttalade dessa ord:

— "Aldrig skall Ingegerds förmyndare lägga några band på henne; hon skall vara fri i allt sitt görande och låtande." Var det icke så du lofvade, Harald?

Hon tog Signe vid handen och gick in i stugan.

Brukspatronens eljest olivfärgade hy blef nästan svart. Han såg efter henne, förde derefter hastigt handen öfver pannan, vände sig till mig och sade med ett bittert leende:

— Vår tids unga damer tycka ej om förmyndare och tillåta ej att någon blandar sig i deras handlingar. Må hända hafva de rätt och vi, som vilja styra dem, orätt. Verlden är likväl ej så välvillig af sig, att den låter en ung flicka och en ung man nästan dagligen sammanträffa i en skogvaktarstuga, utan att göra sina mer eller mindre ogrannlaga uttydningar om dessa i sig sjelfva så ytterst oskyldiga möten.

Han talade med den vanliga uppriktiga och hjertliga tonen. De stora, mörka ögonen blickade mig stadigt i ansigtet med ett lugnt allvar, ehuru skuggan öfver pannan gaf något sorgset åt hans ansigte.

Aldrig förr hade jag tänkt mig möjligheten af att man kunnat anmärka något på Ingegerds och mina sammanträffanden; jag kände mig derför smärtsamt berörd af hans ord och svarade ögonblickligt:

— Dylika uttydningar skola aldrig genom mig få någon ytterligare näring, det lofvar jag.

Han räckte mig tigande handen och tryckte den vänligt.

— Går eller rider doktorn? frågade han.

— Jag rider.

— Låt Pehr Arvid föra hem våra hästar, så gå vi hem till fots.

Jag samtyckte. Brukspatronen ropade skogvaktaren, gaf honom befallning att föra hem hästarne och tog derpå min arm, då hofslag och ett muntert skratt från skogs-

vägen hejdade våra steg. En klar och klingande stämma ropade:

— Malvina och August, hvad tänken I på, som blifven så långt efter? Vi böra vara samlade, då vi öfverraska de kuttrande två.

— Låt oss stanna, sade brukspatronen och drog mig med sig till bänken utanför stugan, der han kastade sig ned, aftog hatten och torkade pannan med sin näsduk. Hans ansigte hade fått en för det samma ovanligt stark färg.

Pehr Arvid höll på att lösgöra min häst, då en ryttarinna blef synlig och strax efter henne en ryttare med sin dam.

Den första ryttarinnan drog häftigt åt sig tyglarne då hon fick se Åker. Han steg genast upp, gick henne till mötes och sade med skämtsam ton:

— Hvad, sköna fröken, är ni ute på jagt?

Agnes skiftade lindrigt färg och svarade derefter:

— Ja, verkligen, men icke var Harald det villebråd jag jagade.

Åker hade fattat hennes häst vid tygeln och höll den stilla, i det han ropade åt Pehr Arvid:

— För ej bort hästarne; doktorn och jag skola ledsaga fröknarna och löjtnanten hem.

Derpå vände han sig till Agnes, sägande:

— Jag måste upplysa dig om, att det är förbjudet att jaga på min mark utan min tillåtelse.

— Äfven om man beslutat öfverlemna det fångade åt dig? sade Agnes och såg leende på honom.

— Äfven då ... Giller och snaror afskyr jag, och utan sådana fångar *du* intet villebråd.

Malvina och Atterling höllo nu in sina hästar jemte Agnes, och den förstnämda sade skrattande:

— Jag tror, att Agnes sjelf råkat fastna i det utlagda garnet, men det hindrar icke att jag är törstig och att August får lof att gå in i stugan efter vatten åt mig.

— Öfverflödigt, utropade brukspatronen. — Atterling behöfver alls icke sitta af, för att din önskan skall tillfredsställas; doktorn är nog så artig kavaljer, att han skaffar dig vatten.

Några minuter derefter stod jag vid Malvinas sida med vatten och glas. Hon drack endast helt litet. Under tiden hade våra hästar blifvit framförda. Vi kastade oss upp på dem, och så bar det af i friskt traf genom skogen. Agnes och Åker redo först, och jag lät min häst följa Malvinas och Augusts. Vi pratade hela vägen om likt och olikt. Fästman och fästmö voro särdeles upprymda. Jag blickade oafvändt på de båda, som redo framför oss. Agnes var ståtlig till häst och red utmärkt. Det gyllene hårets rika flätor hade under den häftiga ridten fallit ned under hatten och betäckte nästan hela ryggen. Hon liknade en fornnordens sköldmö, så stark och ändå så smidig var hennes gestalt. Samtalet mellan henne och Åker tycktes vara ganska lifligt, att döma efter Agnes' rörelser på hufvudet. Att det äfven framkallade lifliga känslor hos Åker, syntes af den otålighet, med hvilken han skötte sitt ridspö och jagade hästen framåt.

* * *

Agnes satt vid pianot och spelade någon riktigt

brusande komposition, Gud vet af hvilken kompositör. Presidentskan spelade schack med ingeniören. Malvina med fästman var upptagen af ett perlbroderi, som troligen icke framskred mycket, ty han skulle träda hvarje perla på nålen och sedan sydde hon fast dem. Åman och Gurli tycktes roa sig med en tyst, men ganska liflig ordstrid, der de sutto nästan undanskymda af gardinerna i en af fönsterfördjupningarna. Kassören, förvaltaren och brukspatronen sutto skilda från de andra vid ett bord, fördjupade i en ganska liflig konversation om bruket. De båda skrifvarne stodo pligtskyldigast och lyssnade på Agnes' spel, hvilket förtog möjligheten af att höra hvad som sades af de olika grupperna. Fru Ström serverade té, som en betjent bjöd omkring då jag inträdde.

Jag satte mig hos presidentskan och åsåg schackspelet, under det jag erfor en ganska stor obelåtenhet öfver att Ingegerd saknades. Min önskan hade varit att erfara huru hon upptagit morgonens händelser. Hon hade sedan dess fått ett nytt intresse för mig, som var fullkomligt skildt från det intresse, jag hittills hyst, hvilket alltid varit förknippadt med lilla Signe. Jag önskade lära känna denna förunderliga flicka, omkring hvilken hvilade något mystiskt.

Hvarför är hon ej med de andra? frågade jag mig sjelf och stirrade på schackpjeserna, liksom hade de kunnat besvara mitt spörsmål.

— Matt, ohjelpligt matt! utbrast presidentskan, och vid dessa ord spratt jag till.

— Hvar är Ingegerd? sporde i det samma brukspatronen.

Han hade stigit upp och kommit fram till bordet. Agnes spelade i detta ögonblick ett mildt pianissimo.

— I kabinettet, svarade presidentskan.

Åker närmade sig kabinettsdörren, och Agnes lemnade pianot. De stora blå ögonen sågo efter honom, då han försvann genom dörren; derefter fästes de på mig med ett liksom spörjande uttryck, i det hon med leende läppar sade:

— Åh, är ni här, doktor! Jag märkte ej då ni inträdde och trodde icke heller att ni skulle komma hit upp i afton.

Hon slog sig ned i en emma, lutade sig mot ryggstödet och lekte med de blixtrande ringarne på sina fingrar. Hon hade intagit en så lyckad ställning, att den framstälde hennes utmärkt vackra figur i hela dess oklanderliga formfulländning. Hon blickade oafvändt på mig med en mörk glans i de blå ögonen.

— Hvarför antog fröken, att jag skulle uteblifva? frågade jag och tänkte vid mig sjelf: — Hvad skall hon vara om tio år, då,hon redan nu är en så fulländad kokett?

— Åh, jag tänkte blott, att den tidiga morgonridten gjort er indisponerad, så att ni saknade håg att deltaga i sällskapslifvet.

Hon höjde ögonbrynen och smålog nästan omärkligt. Jag förstod ganska väl det hugg, hon ville gifva mig, och som jag derjemte var vid retligt lynne, särdeles sedan brukspatronen gått in i kabinettet, svarade jag med en viss skärpa i rösten:

— På mig, som är en ung, stark karl, bör väl icke en tidig morgonpromenad inverka; men det förundrar mig att fröken, som ansträngt sig dermed, icke är behof af hvila.

— Jag! Ser jag det allra minsta medtagen ut?

Hon kastade sitt vackra hufvud tillbaka och såg helt utmanande på mig.

— Fröken ser nervretlig ut, genmälte jag, — och den friska rodnaden har något feberaktigt. Ni är bestämdt mycket illa disponerad.

Mina ord liksom blåste bort de granna rosenskyarne, och hennes blick hade något hotande, som tycktes vilja säga: "Akta dig, det der skall du betala mig."

— Ni läkare, sade hon efter en stunds tystnad, — söka att göra er vigtiga genom att påbörda folk illamående, som de ej lida af. Ni skulle helst se, att verlden vore ett stort sjukhus och ni de enda friska.

— Det är den också, inföll jag.

— Så-å, ni vill verkligen drifva den satsen, att alla menniskor äro sjuka?

— Om ej till kroppen, så till själen; eller finnes det någon enda af oss, som kan säga sig vara fri . . . till exempel från afundsjuka? Hos en del uppträder denna åkomma såsom afund, hos andra såsom svartsjuka, och denna sista är en svår sjukdom, det har fröken sig nog bekant.

Aldrig hade jag drömt om, att ett par klara, himmelsblå ögon kunde blifva svarta, men det blefvo Agnes' ögon vid dessa mina ord.

— Afund, sade hon sarkastiskt, — lära väl endast de kunna känna, som äro medvetna om sin underlägsenhet, eller ock de, som genom eget lättsinne förstört sin framtid och få bevittna att andra uppnå det mål, de aldrig skola hinna.

Hon återgaf mig det hugg, jag riktat emot henne, och hon träffade verkligen den för tillfället mest sårbara punkten i min själ. Jag hann likväl icke gifva ett skarpt hugg tillbaka och låta förstå, att jag kände

den fagra tärnans hemligaste önskningar, ty presidentskan inföll, i det hon sköt schackbrädet ifrån sig:

— Min bästa Agnes, du talar verkligen som ett oerfaret barn och icke som en tjugutvåårig qvinna, af hvilken man eger rätt att vänta, att hon så pass känner sitt eget inre och äfven andras, att hon helt frimodigt kan erkänna, att afundsjukan är ett allmänt ondt. Alltid finnes det någon svag punkt i våra hjertan, som gör oss afundsjuka. Jag har ännu ej känt en enda dödlig, som icke varit i mer eller mindre grad behäftad med detta onda.

— Har tant också lidit deraf? sporde Agnes med harmsen min, utan att likväl se på presidentskan.

— Jag liksom andra, svarade den äldre damen mildt. — Frågan är att kunna beherska, kufva och nedtysta vår arfsynd; men, min vän, detta lyckas vi först göra, då vi ärligt erkänna inför oss sjelfva, att denna känsla grumlat vår själ.

— Det vore enligt tants åsigt en lycka, om vi kunde finna en läkare, som förmådde uppfinna ett läkemedel för ett så allmänt lidande, inföll Agnes med ironi.

— Vi ega alla ett kraftigt läkemedel deremot, om vi blott vilja använda det.

— Och detta läkemedels namn? sporde Agnes och såg upp på presidentskan.

— Är religionen.

Den ton af djupt allvar, hvarmed dessa ord uttalalades, hade något så gripande, att den gjorde ett sällsamt intryck på oss alla. Agnes' kinder hade åter blifvit snöhvita.

Brukspatronen kom i det samma ut från kabinettet.

Skuggan öfver hans panna föreföll mindre mörk, och han vände sig till samtliga herrarne med orden:

— Hvad säges om ett parti biljard?

Ingeniören, kassören och förvaltaren voro genast redo, men jag urskuldade mig och blef qvar i salongen, ty Ingegerd kom ut strax efter brukspatronen.

— Jag följer med och ser på spelet, sade Agnes och sväfvade ut före herrarne till den ett par rum derifrån befintliga biljardsalen.

Gurli och de unga skrifvarne följde snart efter. Malvina och Atterling slogo sig ned hos presidentskan för att tala om bosättning och andra för deras stundande giftermål högst vigtiga saker.

Ingegerd hade satt sig vid pianot och bläddrade i några noter. Jag närmade mig henne. Hon såg upp till mig och frågade:

— Är doktorn sångare?

— Icke alls, men jag älskar sång och musik.

Dervid flög en hastig tanke bort till den tid, då en liten ljuf flickröst tjusat mitt öra med sina sånger.

Ingegerd ställde ett häfte noter på pianot och började spela några af Mendelssohns *Lieder ohne Worte*. Hon spelade dessa på ett så hänförande sätt, att jag aldrig förr hade hört dem så utförda. Hvilken sann uppfattning af kompositörens tanke! Hvilket fulländadt musikaliskt föredrag!

Då hon slutat, satt hon en stund helt tyst och vände sedan sitt ansigte mot mig. Lockarne voro undanskjutna från pannan, och öfver hennes drag hvilade en varm färgton.

— Tack! ljöd det från soffan, der presidentskan satt.

Ögonblickligen var Ingegerd vid hennes sida och fattade och kysste hennes ena hand, under det presidentskan smekande förde den andra öfver de rika, korta lockarne. Den gamla damens ansigte erhöll dervid ett uttryck af innerlig ömhet.

Man talade om musik och poesi, och Ingegerd deltog till min stora förvåning i samtalet samt uttryckte sig med ungdomlig värma och enkelhet om det som behagade henne.

Kort innan supén skulle serveras, lemnade presidentskan salongen på ett ögonblick, Malvina och Atterling drogo sig tillbaka till ett af fönstren, och Ingegerd och jag blefvo allena.

— Vi måste afstå från att träffas hos lilla Signe, sade hon till mig utan att se upp.

— Ja, jag vet det, blef mitt svar. — Har bruks-patronen förbjudit det?

— Harald!... O nej, han utfärdar icke några förbud för mig, inföll hon lifligt.

— I dag på morgonen tyckte jag likväl, att...

— Att han ville erinra mig om att han var min förmyndare; men det skedde derför att man pratat för honom om våra oskyldiga sammanträffanden på ett sätt, att det kunde blifva obehagligt.

— Det blir en stor, en oersättlig förlust för mig att icke mera få se lilla Signe omhuldas af fröken.

— Blir det?

Hon såg på mig och smålog.

— Dessa stunder ha varit de ljufvaste, jag egt sedan många år tillbaka.

— Då gör det mig ondt att de beröfvas er.

— Uppoffringen af dem var redan beslutad i dag på

morgonen, då den lilla kavalkaden kom till skogvaktarens, sade jag. — Aldrig skulle jag vilja blifva en anledning till obehag för fröken... hellre afkunnar jag min egen dom.

— Tack, sade hon och räckte mig handen.

Jag slöt den i min, och det blef mig så varmt om hjertat.

— Lofva att hädanefter alltid behandla mig med den vänlighet, ni låtit mig komma i åtnjutande af borta hos lilla Signe, bad jag.

Ingegerd drog undan sin hand och svarade med lugn och vänlig röst:

— Det lofvar jag, äfvensom att intet kommer att förändras i mitt förhållande till er lilla skyddsling. Jag skall hädanefter som hittills besöka henne hvarje förmiddag. Eftermiddagarne blifva bäst passande för er, är det icke så?

Åter lyste dessa milda, mörka stjernor mig så leende till mötes, att jag velat gifva mycket för att länge, länge få blicka in i dem.

Supén afbröt alla vidare samtal.

När jag gick till hvila den aftonen, upptogos mina tankar blott af ett enda föremål: Ingegerd.

Några dagar derefter skref jag ett långt bref till min mor och talade om mina afsigter med lilla Signe. Jag gjorde en fullständig bikt om all den svaghet och förnedring, jag hängifvit mig åt, då detta lilla barns ögon återväckte mig till medvetande af hvad mitt bättre jag kräfde af mig. Jag sade henne, att jag fast beslutat arbeta för detta barn och samvetsgrant sörja för att det erhölle en öm och god handledning, och jag frågade min

mor om hon ville taga mitt lilla fosterbarn om hand och skänka det all den kärlek och vård, det vore i behof af.

Sedan jag afsändt brefvet, besökte jag min lilla skyddsling. Under detta besök lyssnade jag begärligt till allt hvad skogvaktarens berättade om Ingegerds godhet, under det ett stilla vemod bemäktigade sig min själ. Med full känsla af att den lycka, jag njutit i månader och skattat så högt, var mig beröfvad, sökte jag genom att egna mig åt Signe tysta min saknad, som i barnets närvaro kändes mindre häftig, men som blef så mycket häftigare för hvar gång jag aflägsnade mig från skogvaktarens. Den mörkögda flickans bild blef djupare inpräglad i min själ, och nu, då jag endast såg henne bland de andra, vaknade äfven mitt begär att lära känna något om hennes förflutna lif. Jag började inom mig göra spörsmål, som uppeggade mitt begär att erhålla lösningen på det gåtlika i hennes väsende. Hvad kunde vara orsaken till den skygghet, hon visade för att närma sig sin omgifning? Hvaraf härflöt den ytterliga tillbakadragenhet, som hon städse iakttog, och den envisa tystnad, från hvilken hon så sällan afvek? Mot mig hade hon i skogvaktarens stuga varit otvungen, hjertlig, leende och uppriktig. Var hon det endast mot mig? Nu råkade tankar och inbillning in på en farlig afväg, som jag likväl snart tvang dem att vända tillbaka ifrån för att å nyo plåga mig med ändamålslösa spörsmål. Huru kom det sig att hon ibland på hela dagar ej syntes till i familjen, att hon och brukspatronen tycktes stå i ett spändt förhållande till hvar andra och synbarligen å ömse sidor undveko allt förtroligt närmande? Till sist återkom oupphörligt minnet af huru stark den sinnesrörelse varit, som återspeglat sig på hans ansigte, då han

träffade henne och mig hos skogvaktarens. Vidare framgick klart och bestämdt, att Agnes var svartsjuk på Ingegerd. Då nu en hvar såg, att Agnes beslutat blifva rike Åkers andra hustru, var det således för hans skull, som hon var så illa stämd emot Ingegerd. Fans det någon grund till denna svartsjuka? Föredrog han hemligen Ingegerd? Vid dessa frågor blef blodet hett i mina ådror, och jag fann det oförlåtligt af en man på fyrtio år att fästa sitt intresse vid en så ung flicka.

Medan jag sålunda dagarne i ända plågade mig sjelf, närmade jag mig allt mera de unga männen och familjens öfriga medlemmar. Lilla Gurli retade mig icke mera med sin närgångna förtrolighet, Malvina fick älska sin fästman så mycket hon behagade, utan att jag fann det anstötligt, och striderna med Agnes harmade mig mer än någonsin, ehuru ingen annan än vi sjelfva uppfattade det krig, vi förde, emedan skämtet dolde de sanningar, vi slungade emot hvar andra.

Brukspatronen tillbragte ofta några timmar dagligen på Ornvik under Ömans långa konvalescenstid. Detta förundrade icke blott hans omgifning utan äfven alla grannar af oförvitligt rykte. Endast sällan var jag honom följaktig.

Hvad som förvånade mig mycket, var att veckor förgingo utan att jag erhöll en rad till svar från min mor. Jag började blifva orolig och beslöt att med nästa post skrifva och underrätta mig om hennes helsa, men jag förhindrades derifrån af ett par sjukbud. Jag kom hvarken den dagen eller den följande att infinna mig vid frukosten, emedan jag tidigt på morgonen måste ut och sedan ej återkom förr än sent på qvällen. Det var fram emot middagen den tredje dagen, då jag,

trött af ansträngning, långsamt red genom Lenneboskogen och till skogvaktarens boning. Solen sken varm och strålande ned öfver skogen och det doftade så skönt. Under det hästen gick steg för steg, hade den trollcirkel, inom hvilken min själ hölls fången genom mina känslor för Ingegerd, blifvit bruten, och jag återfördes i tankarne helt oförmodadt till mina lyckliga barndoms- och ungdomsdagar. Jag tyckte mig förflyttad till Rosenhof, det eden, som då var mitt och der jag med Signe tillbragte mina ferier, under det min mor, lycklig och glad, fröjdade sig åt vår sällhet. Min mor! Tanken stannade på henne, och skuggor föllo tunga och dystra öfver min själ. Huru föga hade jag under sorgens och lättsinnets dagar tänkt på henne!

Min häst stannade. Jag såg upp, liksom väckt ur en dröm. Framför mig hade jag skogvaktarens stuga, öfverstrålad af solen; men hvad var det för en synvilla, som gycklade för mina ögon? Var det en hägring af mina egna tankar, eller var det väl min mor? Var det verkligen hon, som satt på den lilla bänken, der Ingegerd brukade sitta, och som höll barnet på sitt knä?

Jag hoppade af hästen och ilade fram. Min mor slöt mig i sina armar.

Under denna långa omfamning fattade jag det orubbliga beslutet att under alla lifvets skiften sträfva till att blifva henne en god son och söka förverkliga de förhoppningar, hon en gång hyste. Jag skulle blifva henne, Signes minne och det lilla oskyldiga barnet värdig.

Min mor hade aftonen förut anländt till Lennebo, dit hon blifvit inbjuden af presidentskan för att glädja och öfverraska mig. Det hade varit meningen, att vi skulle sammanträffat vid frukosten; men då jag redan

tidigt rest bort, blef sammanträffandet uppskjutet. Min mor hade begagnat uppskofvet för att se det barn, för hvilket jag beslutat blifva en far och som jag önskade att hon skulle uppfostra.

— Om också icke presidentskans inbjudning kommit, hade jag ändock rest hit för att se flickan, innan jag gaf dig mitt löfte att uppfostra henne såsom ditt fosterbarn, sade min mor.

— Och nu, sedan du sett henne? frågade jag.

— Tager jag henne med mig då jag vänder tillbaka hem, svarade min mor, i det hon lade sin ena hand på Signes hufvud och räckte mig den andra. — Hon kommer att blifva en glädjestråle för oss gamla under den långa vintern, tillade hon, då hon på mitt ansigte läste uttrycket af det obehag, jag erfor vid tanken att skiljas från flickan.

— Gör som du vill, älskade moder, blef mitt svar, förestafvadt af min öfvertygelse, att den lilla i alla afseenden skulle få det bättre i min Signes forna hem än hos skogvaktarens.

Något öfver en månad stannade min mor på det ståtliga Lennebo. Det var en rad af soliga och härliga dagar. Vi gjorde dagligen våra besök hos skogvaktarens och åtföljdes då ganska ofta af Ingegerd, som emot min mor alldeles hade bortlagt den vanliga skyggheten, något som gaf min sjelfkärlek åtskilligt att syssla med.

En afton, då det var främmande, kom Gurli indansande i salongen, sprang fram till presidentskan och utropade:

— Goda, älskade tant, tillåt att vi unga få dansa. Flickorna och jag blifva förtviflade, om du vägrar.

— Hvarför skulle jag vägra, mitt barn? svarade

presidentskan leende. — Men jag kan i afton ej blifva er spelman, emedan jag icke vill försaka att sällskapa med min gamla vän, tillade hon och tryckte min mors hand.

— Åh, det åtager sig nog Ingegerd! förklarade Gurli, åter färdig att ila bort.

— Ingegerd är nästan lika ung som du, och kunde väl också vilja dansa.

— Till åren, ja, det är sant; men till lynne och karakter är hon sextio år, svarade Gurli skrattande och lemnade rummet.

Jag följde henne, besluten att aflösa Ingegerd vid pianot eller rättare att intaga hennes plats der. Hon hade vid Gurlis utrop, då hon kom ut i salen, anslagit första takterna af en vals, ty hon satt redan vid instrumentet. Snart flögo de unga par om par i salen i yster munterhet efter de vackra, lifliga tonerna. Jag bogserade mig fram mellan de kringfladdrande paren, stannade vid pianot, böjde mig ned till Ingegerd och sade:

— Tillåt mig att få spela nästa dans.

— Nej, den måste ni dansa, svarade hon.

— Fröken vet, att jag icke dansar.

— Er mor har sagt, att ni varit road deraf och i forna dagar dansat mycket.

— I forna lyckliga dagar, ja, genmälte jag.

— Är ni då icke lycklig *nu?* frågade hon och såg upp till mig med en blick, så mild och deltagande, att strålar af stundens lycka föllo in i min själ.

— Jo, i detta nu, stammade jag alldeles förbryllad.

Hon fäste åter ögonen på noterna och sade så lågt, att jag med möda kunde uppfånga orden:

— Ni måste vara lycklig, som eger en så god mor

och har den sällheten att nu hafva henne hos er. Jag ville gifva många år af mitt lif för att blott ega minnet af min mor.

Jag teg och blickade ned på henne. Man hade verkligen berättat mig, att Ingegerd vid födelsen förlorat sin moder. I mitt hjerta rörde sig en nästan okuflig önskan att för denna älskliga flicka, hvars första inträde i lifvet helsades med det hemska ordet moderlös, kunna blifva allt hvad en mor, en far, en bror, en make kan vara. Jag skulle hafva velat sluta henne till mitt bröst och säga: "Här skall du finna all den tillgifvenhet, du saknar; här klappar ett hjerta, som skall älska dig ömt." Men det oaktadt stod jag stum och stel, blickande på henne utan att säga ett ord, förr än hon spelade sista takten af valsen.

— Nu är turen min, sade jag då hon steg upp.

— En polka, en polka! ropades af den ännu andfådda danslystna ungdomsskaran.

— Det skall blifva en polka, svarade Ingegerd. — Vill ni dansa den med mig? tillade hon leende, i det hon vände sig till mig.

Om det legat tjugu år mellan den tid jag dansade och den närvarande stunden, hade jag likväl svarat ja.

Hon nickade belåtet, såg sig omkring i rummet och fick se Åker, som stod i en af dörrarna och betraktade oss. En mörk rodnad betäckte det lilla ljufva ansigtet, och hon gjorde i det samma en rörelse på hufvudet, så att lockarne böljade ned öfver pannan och liksom gömde dragen i sin mörka slöja.

— Jag skall skaffa någon, som vill spela denna enda dans, sade hon och sväfvade bort till den sida af salen, der Atterling stod.

På halfva golfvet gensköt henne brukspatronen. Han gjorde en fråga, hon gaf ett svar, och båda vände tillbaka till pianot, der jag stod.

— Jag har erbjudit mig att spela denna polka, sade han och satte sig vid pianot.

Tonen ljöd sällsamt kall för mina öron.

För första gången efter Signes död dansade jag, och det en polka, en af hennes och mina favoritdansar. Jag dansade den med en intagande flicka, för hvilken jag hyste känslor så varma, att de icke längre tycktes vilja låta beherska sig. Polkan spelades med en takt och ett lif, som höjde berusningen. Slutackorden ljödo. Jag förde Ingegerd in i kabinettet, under det de andra flickorna, anförda af Agnes, samlade sig omkring Åker för att tacka honom. Just som vi kommo in i kabinettet, träffade dessa ord, uttalade af Åker, våra öron:

— Mina damer, jag ber, tacka mig icke. Jag spelade endast derför att Ingegerd skulle få dansa. Det är således henne, icke mig, ni böra tacka.

Ögonblickligen var Ingegerd ute i salen, och äfven jag vände långsamt tillbaka dit. Gruppen omkring brukspatronen skingrades, och Ingegerd stod ensam framför honom, med sin hand i hans. Hennes ögon voro sänkta och hon såg ytterligt rädd och skygg ut. Hans vackra, eljest så välvilliga ansigte hade ett strängt och stolt uttryck, under det han sade henne några ord och derefter släppte hennes hand. Hon kom tillbaka till mig och hviskade med ett vänligt leende:

— Ni lofvar ju att fortsätta med att dansa i afton?

— Det har jag verkligen icke tänkt, utan min afsigt är att intaga brukspatronens plats vid pianot, svarade jag och såg forskande på henne.

— Herr Yggberg har erbjudit sig att spela ett par dansar, och till dem bjuder ni ju upp Agnes och Gurli, är det icke så?

Jag teg, fullkomligt obenägen att villfara hennes önskan. Mitt inre hade helt och hållet kommit ur all jemvigt.

Ingegerd såg upp till mig. De klara, strålande stjernorna blickade så bedjande på mig, i det hon med mild röst tillade:

— Skulle ni vägra, om jag rätt innerligt både er härom ... om jag erkände, att jag bjudit upp er för att ni skulle bryta med det flydda och visa er mor, att hon återfått sin glade, lefnadsfriske son, som hon en gång var så stolt öfver?

— Har hon sagt er det? frågade jag, fördjupad i åskådandet af hennes ansigte.

— Det har hon, svarade Ingegerd. — Afslår ni min bön?

Hela verlden vet hur det gick vår stamfader Adam, då Eva bad honom bita i äpplet. Hela verlden vet äfven, att sedan den tiden qvinnans böner varit något, som mannen ej förmått motstå. Jag kunde det icke heller, utan dansade med Agnes och Gurli och alla de andra flickorna. Den sista valsen måste Ingegerd skänka mig, och den hade till följd, att jag först mot morgonen kunde insomna.

Aftonen före min mors afresa från Lennebo voro vi alla samlade i salongen. Ingegerd satt bredvid min mor, och de talade lågt och lifligt. Helt plötsligt vände sig min mor till brukspatronen, som satt ett stycke derifrån och språkade med mig om att jag borde ledsaga min mor till staden.

— Herr brukspatron, utbrast hon, — kom hit och afgör en liten meningsstrid mellan mig och Ingegerd.

Min mor hade i sin förtjusning för den unga flickan länge sedan erbjudit henne att säga tant, en gunst, som ej tillföll någon af de andra flickorna.

Åker hörsammade kallelsen, och jag följde honom ty allt som rörde Ingegerd hade för mig det allra högsta intresse.

— Säg uppriktigt, återtog min mor, då vi stodo inför henne, — är det ej bra fult att Ingegerd låter sina lockar falla ned öfver pannan och öronen, så att de skymma undan hennes lilla snälla ansigte?

Brukspatronen och jag blickade båda på Ingegerd som nu hade böjt ned sitt ansigte, så att lockarne alldeles betäckte det.

— Jag tror verkligen, att majorskan har rätt, svarade Åker kallt, — och jag vill minnas, att Ingegerd för tre år tillbaka hade håret annorlunda.

— Troligen så här, sade min mor, i det hon strök upp lockarne, så att de bildade en mörk krona på hjessan och lemnade det ljufva, nu starkt rodnande ansigtet fritt.

Då min mor med det samma höjde upp hennes hufvud och sålunda tvang Ingegerd att se upp, slog mitt hjerta våldsamt, ehuru det ej var på mig, hennes ögon fästes, utan på Åker.

— En mörk skugga skulle tagas bort från detta hem, om Ingegerd bure sitt hår så, sade Åker med vek, sorgsen röst.

— Det samma har jag sagt, inföll presidentskan lifligt, — men Ingegerd har ej velat lyssna till mina ord.

— Men hon skall säkert göra det, då hon dermed gläder sin förmyndare, förklarade min mor leende.

— Tro icke det. Unga flickor tycka aldrig om förmyndare, och jag fruktar, tillade han, vänd till Ingegerd, — att om jag bad dig kläda dig i håret så, som majorskan ordnat det, skulle du afslå.

— Jag fruktar det sjelf, svarade hon, i det hon drog undan sitt hufvud från min mors händer och skakade ned lockarne öfver pannan.

— Den mörka skuggan skall således qvarblifva på Lennebo, sade brukspatronen, denna gång med fast stämma. — Må ske, efter du så vill.

Ingegerd hade rest sig upp och lemnade hastigt rummet. Brukspatronen slog sig ned bredvid min mor och talade om sitt förslag, att jag skulle ledsaga henne till närmaste stad. Först vid supén blef Ingegerd synlig och var då tyst och skygg. Jag följde henne med ögonen och kände mig orolig till sinnes. På hvad syftade Åkers ord om den mörka skuggan? Hvad hade passerat mellan henne och honom? Man hade visserligen på ett par ställen talat om, att Åker endast några få år varit egare af Lennebo, att Ingegerds far egt det samma, att denne varit en besynnerlig karl och att mycket mystiska händelser egt rum inom familjen; men då jag aldrig visat mig intresserad af att höra något närmare, hade jag ingenting vidare inhemtat. Nu önskade jag likväl af hela min själ att känna allt som rörde henne, som hos mig uppväckt känslor, hvilka jag ansåg för alltid döda.

Följande morgon afreste min mor, Signe, jag och skogvaktarens hustru, som skulle hjelpa min mor med barnet under resan och följa det till sitt nya hem. Det

kostade på att säga de blå ögonen farväl, men det oaktadt trängtade mitt hjerta tillbaka till Ingegerd. Jag lemnade staden så fort jag följt min mor och barnet om bord på ångbåten och reste på natten hem för att vara tillbaka till frukosten. Jag längtade att efter två dagars frånvaro återse henne, till hvilken mina tankar oupphörligt återvände.

Efter midnatt var jag åter hemma. När frukostklockan kallade, infann jag mig i matsalen. Brukspatronen var den ende, som fans der. Han promenerade med sänkt hufvud af och an på golfvet, och skuggan öfver hans ögon var mörkare än vanligt. Då han fick se mig, förde han handen öfver pannan och sköt tillbaka det svarta håret.

— Resan gick bra och majorskan befann sig väl, hoppas jag? sade han.

Härpå gaf jag ett nöjaktigt svar, hvarefter han tillade:

— Jag var i går på Ornvik, och de båda patienterna voro ganska krya, ehuru de ännu ej gjort några besök. Jag tänker, att doktorn icke längre lägger något hinder i vägen för dem att återknyta beröringen med grannarne.

Något svar hann jag icke gifva, ty presidentskan och Ingegerd inträdde. Ett utrop af öfverraskning undföll brukspatronen och mig vid den senares åsyn. Hon hade nemligen sitt hår upplagdt så, som min mor föreslagit, och bar derjemte en ljus klädning i stället för den vanliga mörka drägten. Hon syntes så förändrad, att jag tyckte mig aldrig hafva sett något skönare.

Ingegerd skyndade förbi presidentskan fram till Åker, som hon räckte handen, sägande:

— Icke skall jag qvarhålla den mörka skuggan i detta hem, *om* den verkligen förmår vika derifrån.

— O Ingegerd, hur skall jag kunna tacka dig! mumlade Åker upprörd, och till min outsägliga harm kysste han hennes hand, hvarefter han hastigt gick ifrån henne och till modern, hvars händer han tigande slöt i sina.

I nästa minut var salen full af folk. Flickorna kommo in pratande och skrattande, men deras skratt och skämt tystnade, då deras ögon föllo på Ingegerd. Agnes blef blek, och Gurli utropade helt gladt:

— Så vacker du är! Aldrig kunde jag föreställa mig, att du hade ett så intagande ansigte. Ack, stackars Agnes! Hur skall det nu gå, då hon ej längre är skönast på platsen, utan måste erkänna sig öfvervunnen?

— Tyst, hviskade Ingegerd med glödande kinder och drog sig tillbaka i en fönstersmyg.

Agnes vände sig till Åker med ett leende, som hon bjöd till att göra intagande, i det hon sade:

— Hvad tycker Harald om den metamorfos, Ingegerd undergått?

— Mycket, blef det lakoniska svaret.

— Den erinrar om sagan om Cendrillon, återtog Agnes och gick fram att helsa på presidentskan.

Under frukosten måste Agnes åse huru öfverraskade herrarne bletvo, då de fingo se Ingegerd, och jag tror, att den erkända skönheten på platsen icke alls fann behag i de blickar af beundran, som fästes på den nya företeelsen af Ingegerd. Alla tycktes, liksom jag, bestörta vid åsynen af all denna ungdom och fägring. Om dessa blickar misshagade Agnes, så behagade de mig icke heller särdeles. För första gången i mitt lif erfor jag bestämda rörelser af svartsjuka, och inom mig uppstod

en brinnande önskan att åter få skaka ned dessa beslöjande lockar och låta dem dölja drag, som ingen annan än jag borde ega rätt att beundra.

Efter frukostens slut närmade sig Ingegerd mig och frågade efter min mor, efter lilla Signe och allt som förefallit under resan. Hvad hon var oemotståndlig, der hon stod framför mig med det ljufva, barnsliga och likväl drömmande uttrycket i sitt ansigte!

— Hvilken skada att min mor ej fick se fröken klädd som i dag! sade jag, plötsligt afbrytande hennes frågor.

— Ja, det var illa af mig att ej efterkomma tants önskan; men jag behöfde tid för att kunna det. Nu är segern vunnen, och jag kommer allt jemt att bära mitt hår så här.

— Aldrig mera som förr? frågade jag med hela svartsjukans oro.

— Aldrig!

— Det var skada, utropade jag ofrivilligt.

Ingegerd såg förvånad upp till mig.

— Hvari ligger skadan? sporde hon, lugnt betraktande mig med sina klara ögon.

Med ett svagt bemödande att antaga en skämtsam ton, svarade jag:

— Att fröken Agnes fördunklas.

— Doktor, vill ni att vi fortfarande skola vara vänner?

— Ett svar härpå är öfverflödigt, genmälte jag ganska upprörd.

— Säg mig då aldrig någon artighet.

Hon gick tvärt ifrån mig, och jag lemnade salen, fullt medveten af att utan henne fans för mig ingen lycka på jorden.

* * *

Sjukbesök och en ytterligt retlig sinnesstämning förmådde mig att en tid hålla mig från familjen. Jag läste, jag arbetade, jag for omkring till mina patienter, allt för att undfly mig sjelf och den lidelsefulla känsla, som beherskade mig helt och hållet. Nätterna tillbragte jag med att draga upp paralleler emellan hvad jag nu erfor och hvad jag erfarit för min ungdomsbrud. Känslan för den sistnämda hade ej vetat af någon början, någon ovisshet, några tvifvel eller någon svartsjuka. Den hade från barndomskärlek öfvergått till ungdomskärlek, den hade ej haft några pröfningar, utan den hade lyst öfver mitt lif så långt jag kunde tänka tillbaka. Den hade haft ingenting att skaffa med lidelsernas stormar, den hade varit en enda ljuf vårdag för mitt hjerta, en vårdag, som icke följdes af någon sommar eller höst. Den hade varit idel solljus och frid. Nu åter tumlade det om i mitt inre emellan fruktan och hopp, feghet och djerf tillförsigt. Under det jag med vild häftighet önskade visshet om genkärlek, bäfvade jag för kunskapen om motsatsen. Jag törstade efter att lära känna hennes förflutna lif och de mörka skuggor af sorg och lidande, det dolde; men det oaktadt skulle jag icke, om det än gält mitt lif, kunnat göra henne en fråga derom.

Så förgick tiden, utan att jag kunde tillkämpa mig något inre lugn. Ingegerd och jag träffades endast vid måltiderna och då helt flyktigt, emedan jag var rädd att förråda mina känslor.

En eftermiddag, då jag kom hem från ett sjukbesök, fann jag en liten biljett från Oscar Morberg ligga på mitt bord. Den var af följande lydelse:

"Bäste bror!

Visa mig den vänskapen och kom öfver till Ornvik i morgon förmiddag. Brukspatronen har inbjudit mig och Öman att i morgon äta middag på Lennebo. Vi önska emellertid båda, att du, gamle gosse, skall föra oss an, emedan vi känna oss något underliga till mods vid tanken att uppträda hos Åkers. Kom och ät frukost med oss, önskar vännen

Oscar."

Bjudna af brukspatronen! Det öfverraskade mig och förmådde mig att mot aftonen kläda om mig och gå upp till familjen.

I salongen fann jag de förlofvade. Presidentskan och ingeniören sutto vid schackspelet, och Ingegerd utförde några fantasier på pianot, under det Gurli med trumpen min broderade. Vid mitt inträdande sprang den sistnämda upp och utropade:

— Så roligt att doktorn kom! Så länge ni undandragit er att sällskapa med oss! Har ni varit på Ornvik? Kommer er vän hit i morgon? Jag dör af nyfikenhet att få se honom på nära håll, det der odjuret. Nå, svara på mina frågor och bry er ej om Ingegerd och hennes Chopin, utan kom och sitt och prata med mig . . . det är mycket trefligare.

Ehuru en blick från Ingegerds strålande ögon och ett leende till välkomsthelsning jagade allt mitt blod åt hufvudet och sedan tillbaka till hjertat, måste jag likväl slå mig ned hos Gurli och prata med henne om Morberg och allt, som om honom kunde förtäljas för en ung tärna. Af bullret från biljarden kunde jag slu-

ta, att brukspatronen, Agnes och Åman voro der. Kontorsherrarne hade denna tid af månaden mycket att göra och kommo sällan upp förr än senare på qvällen. Gurli pratade hit och dit om Morberg och sökte på bästa sätt tillfredsställa sin nyfikenhet, under det jag velat gifva år af mitt lif för att få skynda till Ingegerd och yppa allt hvad jag nu så sorgfälligt sökte bevara som en helig hemlighet. När téet togs in och Gurli fick i uppdrag att servera det, lemnade hon mig.

Ingegerd steg då upp från pianot, kom fram till mig och tog plats vid det med arbeten uppfylda bordet.

— Har doktorn verkligen ej haft tid att sällskapa med oss på aftnarne? frågade hon och såg på mig.

Att ljuga inför dessa ögon kunde jag icke, utan svarade derför nästan kallt:

— Tid har ej fattats mig.

— Lust således?

— Icke heller det.

— Hvad då?

— Mod.

— Nu förstår jag doktorn icke.

— Jag fruktade att ännu en gång med mina ord misshaga fröken, svarade jag, i det jag böjde mig ned öfver bordet.

— Granntyckt och långsint således, sade Ingegerd långsamt. — Ni har orätt i att vara missnöjd på mig, tillade hon mildt. — Jag håller så uppriktigt af er, att det skulle djupt gräma mig om jag förlorade det förtroende till er rättframhet, som jag hyst, och derför misshagade mig ert smicker. Förlåt mig emellertid om jag sårat er med min uppriktighet.

Salongen, presidentskan, shackspelet, allt, som omgaf

oss, var försvunnet för mig. Jag såg och hörde blott henne; jag ville fatta hennes hand, hölja den med kyssar och i glödande ord bedyra, att hon var mig kärare än min egen tillvaro. Till min lycka kom betjenten och tebrickan emellan henne och mig.

Min sjelfbeherskning hade till närvarande period af mitt lif ej varit satt på några hårda prof, utan jag hade temligen ohejdadt följt det starkaste motivet inom mig. Nu gälde att visa hur mycket deraf min i den konsten oöfvade natur kunde frambringa. Sedan tebrickan återfört mig till medvetande af hvar jag var och det vådliga i att låta känslorna så der besinningslöst få makt med vilja och förnuft, sade mig klokheten, att om jag önskade vinna denna "engel", måste jag beherska mina sinnesrörelser och ej genom ett öfveriladt utbrott skrämma bort hennes må hända gryende ömhet för mig. Efter tédrickningen talade vi om min mor, de bref som ankommit, den ömhet, hon fattat för min lilla fosterdotter, och öfverstens förtjusning öfver att hafva detta barn att fröjda sig åt. Derefter kommo de biljardspelande in, Agnes strålande af lycka öfver att hafva vunnit på "Harald", och brukspatronen lifvad och skämtande med den unga, fagra flickan, som gjorde allt för att vinna hans tycke. Visserligen föreföll det mig som om Åker sändt en ljungande blick till Ingegerd och mig, men det var må hända min egen svartsjuka, som lånade detta uttryck åt hans ögon. Säkert var emellertid, att jag aldrig sett honom så intresserad af Agnes, äfvensom att hans muntra glam med henne icke rätt väl behagade hans mor.

Då Ingegerd helt hastigt lemnade rummet, slog jag

mig ned hos presidentskan, som aldrig spelade mer än ett, högst två partier schack.

— Är det mycket sjukt i socknen, efter vi ej sett till herr doktorn? frågade hon med deltagande.

— Icke så mycket, svarade jag, — men enstaka fall af smittkoppor hafva förekommit och . . .

— Af smittkoppor! utropade Agnes och vände sig ifrån brukspatronen, som jemte henne var upptagen af att genomgå ett nyss anländt planschverk. — Har doktorn i dag varit hos någon koppsjuk? frågade hon med en min af förfäran.

— Hos två, svarade jag.

Ett fint leende gled öfver presidentskans läppar, då hon fäste ögonen på Agnes, som vid detta svar flög upp från stolen.

— Min Gud, ni kan ju föra smitta med er hit!

— Det är icke omöjligt, genmälte jag; — men hvad vill fröken att jag skall göra?

— Ni skall icke komma hit upp, förklarade Agnes bestämdt och drog sig bort ifrån mig.

— Min vän, hur kan du vara så oartig? inföll presidentskan. — Vi hafva ju *alla* saknat doktorn under den tid, han icke varit synlig annat än vid måltiderna, och skulle vi ej umgås med hvar andra af fruktan för smitta, då skulle äfven Ingegerd och jag uteslutas från umgänget med er.

— Tant och Ingegerd! utbrast Agnes och ryggade ännu mera tillbaka.

— Ja, vi hafva båda i dag varit hos mor Lisa, hustrun till en hammarsmed, och hon är en af dem, som ha de svåraste kopporna. Icke kan man lemna henne och det lilla barnet utan all tillsyn derför att sjukdo-

men är smittosam. De äldsta barnen hafva vi lyckats få bort. Angående det minsta, hade Ingegerd stor möda att få någon, som ville taga emot det, af samma fruktan som nu beherskar dig. Det lyckades henne slutligen, och sedan Ingegerd badat den lilla och försett henne med nya kläder, förde hon henne i dag till mor Mattson.

— Man skall verkligen vara så besynnerligt sjelfvisk som Ingegerd för att uppehålla sig i ett koppsmittadt hem, sysslande med barnet till en koppsjuk, och sålunda föra smitta in bland sin omgifning, inföll Agnes häftigt.

Åker hade, under det modern och Agnes talade, fortfarit att vända bladen i planschverket. Det föreföll som om skuggan öfver hans ögon alldeles försvunnit och pannan blifvit ljus och klar. När Agnes tystnade, såg han upp och sade långsamt:

— Hur var det? Påstod du, att Ingegerd var sjelfvisk?

Tonen var lugn liksom hans ögon, hvilka betraktade den vackra flickan med ett spörjande uttryck.

— Ja, och det upprepar jag, utbrast Agnes med ökad häftighet, — eller hvilket namn vill du gifva åt hennes handlingssätt? Af barmhertighetsnyck sätter hon sig i ett koppsjukt hem, sköter om ett barn, som legat hos den koppsjuka, och sedan hon sålunda riktigt inmängt sig med smittämne, uppträder hon bland oss och utsätter personer, som hon borde hålla af och mot hvilka hon har pligter, för den dystra sjukdomen.

— Du kan verkligen ha rätt, då man ser saken från din synpunkt; men det gör icke Ingegerd, svarade Åker leende.

— Nej, Gud nås, hon har aldrig gjort det och kommer aldrig att göra det, inföll Agnes.

Presidentskan såg upp från sin stickning, och för första gången märkte jag, att hennes stora ögon kunde i likhet med sonens blixtra af harm. Hon böjde sig likväl genast ned, och stickorna rörde sig hastigt. I det samma trädde föremålet för Agnes' ogillande åter in. Den sistnämda utropade, då hon fick se Ingegerd:

— Huru i all verlden har du kunnat handla så . . .

— Glömsk af dig sjelf och endast ledd af din barmhertighet, afbröt henne brukspatronen, i det han steg upp, gick fram till Ingegerd och fattade hennes hand. — Jag tackar dig, Ingegerd, tillade han med mild röst. — Gud välsigne dig för ditt ädelmod mot mina arbetares hustrur. Kort efter det du fört bort barnet, var jag hos den sjuka modern, och då sade hon mig *allt* hvad du gjort. Alla mörka skuggor blekna inför så mycken sann godhet.

Agnes' ansigte såg ut som om eld och lågor flammat öfver det. Intrycket af brukspatronens ord tycktes på Ingegerd utöfva en nästan förkrossande verkan. Hon såg ut som om hon önskat sjunka genom golfvet och gömma sig för alla dessa blickar, som fästes på henne. Knappast hörbart framhviskade hon:

— Harald, jag bönfaller, säg ej ett ord mera . . . du vet ej hur pinsamt ditt beröm är.

— Jag vet det, svarade Åker, och tillade med ett vänligt leende: — Förlåt mig!

Derpå vände han sig till Agnes, räckte henne sina båda händer och sade muntert:

— Jag är den, som senast varit i det koppsmittade hemmet. Är du rädd för mig?

Agnes rörde sig icke ur fläcken; hon blott såg på honom.

— Och jag, som var på väg att inbilla mig, att du var modig som en lejoninna och trofast som döden, tillade Åker i samma glädtiga ton.

— Det är jag ock, svarade Agnes och tog ett steg emot honom; — men jag vill ej kasta förtviflan och död åt dem jag älskar, såsom Ingegerd har för sed att göra. Jag tycker, att Ingegerd borde hafva nog af de mörka minnen, hon skänkt oss alla.

Blek som döden, rusade Åker emot den vackra flickan och fattade med ett uttryck af vild vrede hennes arm. Presidentskan reste sig från soffan, och allas blickar riktades på Ingegerd, som fattat om karmen på en nära stående stol för att kunna bibehålla sig upprätt. En rysning genomilade hennes kropp. I detta pinsamma ögonblick kände jag må hända djupare än någonsin, huru högt mitt hjerta älskade henne. Jag tog ett steg emot Ingegerd, då i det samma Gurli kom inrusande och gladt utropade:

— Ingeniören, Malvina, jag och Atterling hafva spelat biljard, och jag har vunnit... Men hvad fattas er? tillade hon och blickade undrande på oss.

Åker hade genast släppt Agnes' arm, presidentskan sjönk åter ned på soffan och Ingegerd lemnade hastigt rummet.

— Oss fattas ingenting, svarade Åman, som satt vid pianot. — Agnes arrangerade blott en liten dramatisk repetition till en liten pjes, som skall gifvas på hennes egen födelsedag.

— Ja så, har syster Agnes åter varit framme? inföll Gurli skrattande. — Rådde hon sig sjelf, så skulle

vi nog dagligen få både tragedier och komedier att utföra. Jag känner henne... hon har alltid vurmat för dramatiken.

Agnes hade gått till ett af fönstren, der hon blef stående och blickade ut. Kände hon, att tärningen var kastad, som med ens hade gjort slut på spelet om rikedom och lycka? Led hon af att sjelf hafva varit den, som på detta olyckliga tärningkast krossat alla sina förhoppningar?

— Serveradt! ljöd det, och alla begåfvo sig till matsalen.

Ingegerds gamla trotjenarinna tillkännagaf, att fröken ej skulle komma ned till supén. Den intogs under nästan allmän tystnad. Brukspatronen, som eljest alltid var en artig och språksam värd, teg hela tiden, och endast några få enstaka ord uttalades af presidentskan, som genast efter supén lemnade matsalen, tillsägande Agnes att följa sig. Detta tycktes vara signalen till allmänt uppbrott.

Då jag bugade mig för Aker, sade han:

— Visa mig den vänskapen att dröja tills de andra gått. Jag önskade bedja doktorn om något.

Då vi befunno oss allena, sade han med någon ansträngning:

— Herr doktor, visa oss den grannlagenheten att glömma hvad som i afton passerat.

— Att glömma det, kan jag ej lofva; men att aldrig tala derom, eller meddela det till någon annan, ger jag mitt hedersord på.

— Tack!

Han tryckte hårdt min hand, och jag gick, med själen uppfyld af den vildaste åtrå att få reda på hvad Ag-

nes åsyftade med sina ord. Hvad var det för en mörk hemlighet, som hängde öfver Ingegerds förflutna lif och återverkade äfven på de andras? Hvilkens död hade hon vållat? Hon, detta barn om nitton år, denna engel af godhet och kristlig barmhertighet, hvad ondt hade hon väl kunnat göra?

— Jag måste, jag skall hafva detta klart för mig, mumlade jag och steg uppför trappan till gamla byggningen.

Här fann jag alla de unga herrarne utom Åman och Atterling församlade. Förvaltaren, hvars födelsedag det var, hade bjudit på en finare bål och goda cigarrer inne hos sig, och nu togs jag bokstafligen i beslag för att vara med om den lilla, enkla festen.

Vi hade tömt våra glas för förvaltarens lycka, förverkligandet af hans ömma förhoppningar — han var nemligen förlofvad — och för skyndsamhet i uppförandet af förvaltarens nya hem, som höll på att byggas, då ingeniören, efter att hafva tändt sin cigarr, sade, vänd till vår värd:

— Du, Ekelöf, är den ende af oss, som kan sägas vara gammal här på gården, så att af dig borde man kunna få reda på ett och annat, om du ej vore en sådan inbunden tjurskalle, som du är. Jag har åtskilliga gånger sökt pumpa dig, men då har du genast satt lås för brunnen.

— Och det gör jag äfven nu, om du börjar med dina gamla frågor igen, svarade Ekelöf skrattande.

— Det vet jag, inföll ingeniören; — men nu har jag beslutat att få reda på ett rykte, som jag helt oförmodadt snappade upp, då jag var i staden här om dagen.

— Hur låter detta rykte?

— Att brukspatronen fått Lennebo af dess förre egare, mot förpligtelse att draga försorg om flickan, Ingegerd, och gifta bort henne med förste bäste karl, han får tag uti, i fall han ej skulle vilja ha henne sjelf.

— Sådant dumt prat! utropade Ekelöf. — Åker köpte ju Lennebo af Millner för omkring sex år sedan och byggde då, efter köpets afslutande, färdig den nya byggningen.

— Ja, det förstås; men han erlade aldrig någon köpeskilling, som kunde gå upp emot brukets och egendomarnes värde.

— Gjorde han icke? utbrast Ekelöf. — Du tycks glömma, att presidenten Åker var en mäkta rik man, att Harald Åker fick en ofantligt stor förmögenhet med sin fru, och att fröken Ingegerd i närvarande stund är egarinna af öfver två millioner, hvilket hon icke gerna kunnat vara, om Millner skänkt bort bruket. Ah nej, Åker gjorde ej någon utomordentligt god affär, då han köpte Lennebo.

— Hvarför gjorde han det då? Hvarför behöll han ej det vackra Eckerby? sporde ingeniören.

— Eckerby tillföll visserligen hans hustru efter hennes far, men då svärmodern nödvändigt ville köpa det, sålde han den vackra egendomen, som ej var lämplig för en brukskarl, och köpte hellre detta jern- och bergverk, der Åker så godt som blifvit uppfostrad. Du vet förmodligen, att Millner var bror till presidentskan och att Harald Åker efter afslutade studier kom till morbrodern för att egna sig åt jernhandteringen? Millner hade fattat ganska mycket förtroende till systersonen och såg derför gerna, att bruket kom i så dugliga hän-

der. Det var väl ej att undra på, om Åker under dylika förhållanden köpte en egendom, som han så väl kände till.

— Visserligen icke; men hur kom det sig, att Millner, sedan han sålt bruket, likväl fortfor att bo här?

— Han var allt för kär i sitt Lennebo att flytta derifrån, och när han tröttnat att sköta det, sålde han det just då egendomarne stodo högt i pris, men med vilkor att bo qvar här till döddagar. Detta vilkor ingick således i köpet, och den här byggningen togs undan för hans räkning.

— Men han dog ju icke här? fortfor ingeniören.

— Nej, han dog i Wiesbaden, der han var för att bada. Nu, mina herrar, torde vi kunna röra på våra glas och låta de döda hvila.

Vi klingade, ingeniören höll tal till den blifvande förvaltarefruns ära, och då vi åter satte oss, sade den frågvise ingeniören:

— Flickorna Lodenskiöld äro ju också slägt med den aflidne Millner?

— Ja, de äro döttrar till hans yngsta syster.

— Man säger, att de ega omkring hundra tusen kronor. Är det sant?

— Dumheter! De ega ingenting annat än räntan på femton tusen kronor hvar, som brukspatron Millner anslog åt dem i sitt testamente. Kapitalet komma de ej åt, men när de gifta sig, är det föreskrifvet, att Ingegerd skall skänka dem fem tusen kronor hvar till utstyrsel. Räntan på de femton tusen få de behålla så länge de lefva, antingen de äro gifta eller ogifta. Om du spekulerar på någon af dem, så vet du nu hur landet ligger.

— Agnes har högre anspråk, än en fattig ingeniör

kan förverkliga, och Gurli är för yr för en man sådan som jag, svarade ingeniören.

Man drack åter ett glas, och sedan skedde uppbrott.

Då vi lemnade förvaltaren, följde ingeniören mig in i mina rum. Han kastade sig ned på närmaste soffa och sade:

— Se så, doktor, säg hvad som hade passerat i salongen då vi trädde in dit? Något allvarligt måtte det ha varit, efter som supén blef så begrafningslik.

— Fröken Agnes hade, som vanligt, varit retsam, det var allt, svarade jag likgiltigt och tillade derefter för att afbryta hans frågor: — Men säg mig hvarför du så plötsligt blifvit fattad af en nästan qvinlig nyfikenhet rörande familjen Åker? Du förvandlar ju alla samtal till katekesförhör.

— Sant, men det kommer sig deraf, att då jag för några veckor sedan var i Stockholm, förde mig slumpen till sammans med en man, som, då han erfor att jag var på Lennebo bruk, berättade högst märkvärdiga saker, som han hört i Wiesbaden om den derstädes aflidne brukspatron Millner, hans dotter, vår principal Harald Åker och ännu en fjerde person.

— Och hur lydde de?

Ingeniören såg i taket, trummade på bordet och svarade:

— Jag lofvade att tiga.

— Men du skulle önska dig vara befriad från detta löfte?

— Kan ej påstå det, efter som jag ej varit frestad att bryta det; men jag skulle önska veta hvad som var sant eller icke i den hemska historien.

Derpå sprang han upp och tillade skrattande:

— Fy, hvilka käringar vi karlar kunna blifva, bara en vacker flicka är med i spelet! Hvad kan det egentligen röra mig, om fröken Ingegerds fästman tog lifvet af sig eller icke? Det bör icke en gång röra henne . . . hon var ju då endast sexton år, efter hvad man sagt . . God natt, min bror!

Med dessa ord gick han, och jag vandrade liksom förföljd af onda andar genom rummen, oupphörligt upprepande:

— Hennes fästman, hennes fästman!

Jag tyckte, att afgrunden ej kunde hafva större qval än dem jag led. Hon hade således redan älskat, hon hade varit förlofvad, hon hade lidit och förlorat den hon älskat. Dödat honom! Genom hvad? Genom den vanvettiga kärlek, hon uppväckt hos honom liksom hos mig? Mina qval liksom göto olja på mitt hjertas eld, så att den flammade allt högre och högre och förvandlade mig till en fullkomlig slaf under den lidelse, som beherskade mig.

* * *

Följande morgon, under det jag tog emot sjukbesök, såg jag Ingegerds droska stå nedanför trappan till nya byggningen.

— Hon ämnade sig således ut före frukosten, tänkte jag och blef dervid föga vänligt stämd mot ett par gummor, som vidt och bredt ordade om sina krämpor.

Jag affärdade dem snart, jemte de öfriga, kastade åter en blick genom fönstret, såg droskan stå qvar och skyndade mig in i mina rum för att göra en hastig toilett och hinna öfver innan åkdonet rullade bort. När

jag kom ut på gården, var det redan försvunnet, och jag lyssnade förgäfves efter bullret från de bortrullande hjulen; jag hörde endast stångjernhammarens enformiga dånande nere vid bruket.

Carolina kom springande direkt till mig.

— Fröken gaf mig detta att lemna doktorn, sade hon och räckte mig ett bref.

— Hvart har din fröken rest? frågade jag och tog brefvet, under det mina pulsar slogo jemna slag med hammaren.

— Hon har rest långt bort och kommer icke igen på flere månader, svarade Carolina, vände mig ryggen och gick sin väg.

— Icke på flere månader, upprepade jag, liksom det varit omöjligt att fatta detta.

I nästa sekund var jag inne hos mig, der jag vred om nyckeln i låset, så att ingen skulle kunna störa mig.

Der stod jag med hennes bref i handen, stirrande på den vackra och öfvade stilen. Hvad inneslöt detta eleganta omslag? Jag tryckte brefvet till mina läppar och skar sedan helt försigtigt upp kuvertet, rädd att skada äfven detta, på hvilket hennes hand hvilat. Brefvet var af följande lydelse:

"Herr doktor!

"Mitt närvarande själstillstånd kräfver ombyte af vistelseort, och jag beger mig derför till Rosenhof."

Här höll jag på att släppa brefvet af bestörtning, *Hon* reste till Rosenhof. Jag återtog läsningen.

"Er goda mor och äfven öfversten, genom henne, har i bref flere gånger skriftligen inbjudit mig att komma och gästa hos dem för att fröjda mig åt huru vår lilla

älskling utvecklar sig. Jag antager nu den vänliga inbjudningen och hoppas att åsynen af vår gemensamma skyddsling och er mors vänlighet skola blifva de bästa botemedlen emot min nedslagenhet. Om tre eller fyra månader har jag lofvat tant Åker att vara tillbaka.

"Nu till orsaken hvarför jag tillskrifver er, herr doktor. Då jag lemnar Lennebo, sker det med beklämdt hjerta, emedan jag fruktar, att någon af dem, jag håller af, under tiden skall hemsökas af sjukdom, och då vore jag icke hos dem för att hjelpa till att vårda den sjuke. Lofva mig derför, att om någon af mina anhöriga på Lennebo blir sjuk, genast derom underrätta mig. Ni måste allvarligt lofva detta, eljest skulle jag förtäras af oro just under den tid, då jag hoppas återfinna frid och lugn. Sänd några rader, som säga mig, att ni ger det äskade löftet.

"Se noga om mina kära och låt tant ej för mycket anstränga eller blottställa sig vid sina vandringar till de sjuka och behöfvande, det beder

Ingegerd."

Att tala om intrycket af detta bref och mitt sinnestillstånd lönar sig alls icke. Frukostklockan kallade, och jag vandrade långsamt och med tungt hjerta upp till matsalen.

Då jag inträdde, fann jag Åker der, med en hel novemberhimmel af mörka moln på sin panna. Framför honom stod Agnes i en ställning så ödmjuk, att man tydligt såg att hon bad om tillgift. Hennes ansigte bar spår af tårar. Då hon fick se mig, gick hon bort från Åker och ställde sig vid ett af fönstren.

Gurli kom in, och sedan hon helsat på mig och brukspatronen, sade hon:

— Tant mår ej rätt bra, hon kommer ej ned till frukosten.

Äfven Gurlis ansigte utvisade att hon gråtit.

— Är min mor illamående? utbrast Åker, och pannan blef ännu mörkare.

— Egentligen endast matt, svarade Gurli och fattade om hans arm, då han ville lemna matsalen. — Tant skall försöka sofva och bad dig icke komma upp till henne förr än efter frukosten.

Just som vi slutat måltiden, inträdde presidentskan, betydligt blekare än vanligt, men med ett blidt uttryck i de ännu vackra dragen. Hon helsade förbindligt på oss alla, gick derpå fram till sonen och sade med en ton af obeskriflig kärlek:

— Mitt illamående var, som du ser, icke farligt, efter som jag redan är återställd. Jag fruktar, att det var en smula lätja, derför att jag i dag varit tidigare uppe än vanligt.

Den äldre damens uppträdande befriade alla från den egendomliga, tunga sinnesstämning, som varit rådande. Till och med Åkers panna ljusnade något. Atterling slog sig ned hos tant för att få reda på när Ingegerd skulle komma åter.

Innan jag på förmiddagen for till Ornvik för att, enligt Oscars önskan, afhemta honom, hade jag skrifvit minst tjugu bref till svar på Ingegerds, men förstört dem alla; ty ehuru jag ville inskränka mig till endast några rader, innehållande det löfte, hon kräfde af mig, blef det ett par sidor, fulla af antydningar, som ovilkorligen skulle blottat mitt själstillstånd, och min finkäns-

lighet sade mig, att jag aldrig kunnat välja ett ogynsammare ögonblick för ett dylikt yppande af min svaghet. Slutligen kom jag derhän att endast nedskrifva dessa få ord:

"Det äskade löftet gifves på heder och tro af
Gösta Lindell."

Jag hade inskränkt mig till att säga det minsta möjliga, då jag icke fick säga det mesta. Sedan brefvet blifvit inlemnadt på kontoret, skulle jag begifva mig till Ornvik. Vid sidan af den lilla vagnen, som skulle föra mig dit, fann jag Gurli. Hon smålog mot mig och sade:

— Låt mig åka med en liten bit.

Hur obehagligt jag än fann det att ej få vara allena, svarade jag:

— Var god och stig upp.

Sedan hjelpte jag henne, då hon helt lätt hoppade upp i vagnen.

— Jag vill bara åka till stora björken der nere i skogen, sade hon, — eljest hinner jag ej kläda om mig till middagen. Ack, ni kan ej tro, herr doktor, hvad jag varit orolig hela denna natt och morgon! Jag har icke under hela mitt lif gråtit så mycket som i går afton sedan vi kommo upp till tant. Ni vet hur illa Agnes bar sig åt under det vi andra voro i biljarden, men ni känner likväl ej hela storleken af hennes förseelse, såsom jag. Derför alla dessa tårar. Herre Gud, den som kunde blifva en sådan engel af godhet som Ingegerd! Jag har förr varit retad på henne för att hon ej var lik oss andra, men nu håller jag bara af henne; ty om ej hon varit, hade Malvina, Agnes och jag fått kuska af vår väg

härifrån och det i dag på morgonen, så uppbragt var Harald och så missnöjd tant. Ingegerd släppte dem likväl ej förr än de gåfvo med sig, och jag blef dervid så glad, så glad. Var det icke snällt af Ingegerd? Tycker doktorn icke, att det var mycket älskvärdt af henne?

— Jo, mycket, svarade jag och gaf hästen en kraftig påminnelse om att skynda framåt.

Jag ville snart komma till den stora björken och blifva qvitt min lilla pladdrande dam.

— Det hade varit utomordentligt bra allt sammans, om blott Ingegerd icke rest; ty en sorglig aning säger mig, att hon icke kommer hem, vare sig om tre eller fyra månader.

Vid dessa ord spratt jag till.

— Icke komma igen! utropade jag häftigt.

— Så är min tanke, svarade Gurli och nickade sorgset, men tillade derefter helt förskräckt: — Mår doktorn illa?

— Icke alls, blef mitt korta svar.

En tystnad uppstod, under hvilken jag nästan glömde henne, som satt vid min sida. Hon bröt den med dessa ord:

— Svara mig ärligt på en fråga.

— Om jag kan.

— Är det mycket sjelfviskt och syndigt, om jag i dag skulle känna mig glad?

— Det beror på hvad fröken gläder sig öfver, svarade jag, som nu såg den stora björkens stam skymta fram mellan träden.

— Öfver att den märkvärdige herr Morberg kommer hit.

— Intet annat!

— Det är mycket nog för mig, ty jag har längtat derefter. Nu har jag tyckt, att min sorg öfver Agnes' fel och Ingegerds aflägsnande borde vara så stor, att jag icke funne något behag i den der främlingens ankomst hit; men oaktadt allt detta gläder jag mig deråt. Är det synd?

— Icke alls, svarade jag, höll in hästen, hjelpte henne ur och körde min väg.

— Du måste resa till Rosenhof; du måste återse och tala vid henne, ropade det högt inom mig.

— Res icke dit, hviskade en annan röst; — håll den plats helig, der din första kärlek knoppades och blommade; låt Signes minne ofördunkladt hvila öfver detta ställe.

— Jag uthärdar ej denna skilsmessa, denna ovisshet, jag måste vid hennes fötter erkänna min kärlek och tigga om genkärlek, ropade hjertat helt pockande. — Det är Rosenhof, som är skyldigt mig lifvets glädje, efter som den en gång jordades der. Jag skall resa dit, jag skall.

— Res icke, res icke, varnade den tystare stämman.

Oscar Morberg och Carl Öman blefvo mycket glada då de fingo se mig, men som jag icke var vid något välvilligt lynne, sade jag ganska kärft, efter utbytta helsningar:

— Hvad var det för dumheter, att jag skulle komma och hemta er? Ni, gamla karlarne, behöfva väl ej ledsagare såsom omyndiga barnungar, utan kunna väl utan mig uppträda i en familj, dit ni äro bjudna.

— Visserligen, svarade Oscar helt undfallande. —

Jag har väl aldrig haft namn om mig att vara buskablyg, tillade han leende, — men detta är ett så egendomligt fall.

— Jag kan ej inse det, svarade jag och kastade mig raklång på en soffa.

— Du vet ju, att Åker ofta varit här under mitt och Carls tillfrisknande?

— Visst vet jag det, blef mitt föga vänliga svar.

— Hvad tror du att han under dessa besök talat om?

— Jordbruk och dylikt, kan jag tro.

— Alldeles icke ... om akademien, om studentlifvet, om kamratskapet, om framstående män, som en tid varit så godt som förlorade, men genom energi återtagit arbetet och blifvit hvad de sedan blefvo. Deremellan hafva vi talat om studier, de olika ämnen, som voro roande, och om nödvändigheten för den studerande att söka få klart för sig, hvaråt hans håg egentligen ligger. Med få ord, han har genom sina samtal uppväckt tankar, som ...

Oscar hejdade sig och gjorde ett slag öfver golfvet, och Carl Öman fullbordade meningen med dessa ord:

— Som du väl svårligen skulle föreställa dig, att två sådana vildhjernor som vi skulle kunna hysa.

— Såå, men de förflyga väl lika snart som de uppstått? svarade jag kärft.

— Möjligt, inföll Oscar, — men *nu* vill jag emellertid göra litet bättre bruk af mitt goda hufvud, än jag hitintills gjort.

— Verkligen! Och hvad skulle du då taga dig till?

— Arrendera ut mitt jordagods och fullborda mina studier.

— Jag fruktar, att du ej skulle stå ut dermed, utbrast jag.

— Hör på, Gösta, hvad är meningen med ditt hån? utropade Oscar. — Kanske du ej tilltror mig samma kraft, som du sjelf eger, att bryta med de dåliga vanorna? Ditt lif var icke bättre än mitt, då vi först voro till sammans här, och jag anser mig ega fullt ut lika mycken kraft i viljan som du. Allt nog, jag *vill* och jag skall återtaga mina studier. Vid tjuguåtta års ålder är det ännu ej för sent.

En tystnad uppstod. Jag gaf ej något svar, emedan jag hyste den fulla öfvertygelsen, att Oscar var allt för svag till karakteren att kunna utföra det han nu beslutat. Efter en stund frågade jag:

— Hvarför skulle jag egentligen komma hit?

— För att ärligt säga oss, om det verkligen var sant, att Åker bedt dig afböja min visit på Lennebo?

— Fullkomligt sant.

— Af hvilket skäl?

— Ditt dåliga rykte såsom rumlare och spelare, förmodar jag.

— Och nu bjuder han mig?

— Han tyckes hafva fattat intresse för dig, efter som han varit här och språkat med er under hela denna tid. Nu vill han väl pröfva, om det är sant, hvad man påstår om dig, Oscar, att du aldrig kan dricka med måtta, aldrig spela med sans. Åker sjelf är den måttligaste karl, jag känner.

— Godt. Då finnes intet skäl för mig hvarför jag ej skulle antaga bjudningen, sade Oscar.

Han och Carl gingo att kläda sig, och jag qvarlåg på soffan, med själen uppfyld endast af Ingegerd. Pro-

testen emot att jag skulle fara till Rosenhof och der få mitt öde afgjordt nedtystades, och jag var besluten att så fort ske kunde resa dit.

Om Oscars och Carls besök var intet annat att säga, än att båda uppförde sig så oklanderligt, att jag aldrig kunnat drömma om, att dessa vildhjernor förmådde skicka sig så väl. Till middagen voro derjemte ett par mycket ansedda familjer bjudna. Trots den djupa skuggan öfver brukspatronens ögon och presidentskans ovanliga blekhet fullgjorde båda värdskapet på ett utmärkt sätt. Gurli, yr och glad, satte lif i de unga. Hon lyckades draga Oscar och Carl med in i de lekar, ungdomen gjorde, och sålunda aflägsnades de också från frestelsen att spela, i fall de kände någon sådan. Agnes var mindre kokett, än hon brukade, och hade blott ögon för värden på stället.

Hela denna bjudning och alla dessa menniskor föreföllo mig ytterst tråkiga. När jag ändtligen befann mig allena i mina rum, öfvertänkte jag ännu en gång mitt beslut att, så fort jag erhållit bref från min mor och kunskap om att Ingegerd anländt till Rosenhof, begära tjenstledighet för att uppsöka henne.

Ett par veckor förgingo emellertid, under hvilka icke några vidare fall af koppor yppade sig, och som sjukligheten derjemte var ringa, hoppades jag att på en vecka kunna lemna min post. Jag väntade blott på bref. Slutligen, efter tre veckors väntan, ankom det. Jag läste och läste det om igen, ty det innehöll en enda lång lofsång öfver Ingegerd och den glädje, hon spred omkring sig på Rosenhof. Min mor skildrade huru öfversten blifvit som ung på nytt och klädde sig som en sprätt allt sedan Ingegerd kom, och huru "deras" lilla

Signe blifvit öfverlycklig. Min mors entusiastiska skildringar voro just icke egnade att afkyla mina känslor. Min fantasi var genast färdig att måla framtiden full af sällhet, icke blott för mig utan äfven för de gamla och det lilla blåögda barnet, då Ingegerd blef allas vår goda engel.

Några dagar efter emottagandet af min mors bref for jag in till staden för att tala vid provinsialläkaren, att han skulle se om mina få patienter under den vecka, jag ämnade vara borta. Han lofvade det, men först om ett par veckor, och då jag kom hem, uppsökte jag brukspatronen för att erfara om han hade något att invända emot min resa. Han satt vid sitt skrifbord, ifrigt upptagen af arbete, och såg ganska öfverraskad ut då jag inträdde. Pennan lades genast bort, och han fäste på mig en spörjande blick. En pinsam förlägenhet kom öfver mig, och jag sade med tvunget lugn:

— Min önskan är, att af herr brukspatron erhålla en veckas tjenstledighet för en resa, som jag gerna vill företaga. Jag har talat vid doktor G. att under det jag är borta se om de få sjuka, som finnas, och jag hoppas, att brukspatronen ej har något emot mitt korta aflägsnande från Lennebo.

— Visst icke, ljöd det korta svaret.

Jag lyfte upp ögonen och fäste dem på honom. Hans ansigte var oföränd radt. Han såg stadigt på mig, då han efter ett kort uppehåll tillade:

— Doktorn reser hem till sin mor?

Så enkel frågan var, jagade den likväl blodet uppåt hufvudet på mig, då jag bejakade den.

— När önskar doktorn anträda resan?

— I början af nästa månad.

— Om fjorton dagar således. Var god och sjelf gif order om allt hvad doktorn behöfver för resan.

Jag tackade honom och aflägsnade mig.

Dagen före min afresa kommo Oscar Morberg och Carl på visit, och jag erhöll bud efter mig att komma upp och deltaga i sällskapet.

Oscar hade med sig ett par nya medicinska tidskrifter, som han lemnade mig då vi möttes i salongen. Jag lade dem ifrån mig der för att sedan taga dem då vi skulle skiljas åt.

Man gjorde musik. Oscar och Carl sjöngo duetter. De hade vackra röster och voro vana att sjunga till sammans. Gurli accompagnerade dem och var, som hon sjelf påstod, den lyckligaste flicka på hela jorden.

Då de främmande voro resta och jag kom ned i mina rum, erinrade jag mig de qvarglömda tidskrifterna och gick åter upp till nya byggningen samt inträdde i salongen, men drog mig hastigt tillbaka och smög mig bort med ljudlösa steg.

Hvad var det för en syn, som jagade mig derifrån? Det var Åker, på knä framför sin mor, med hufvudet nedböjdt, under det modern smekande förde sin hand öfver hans hjessa, hviskande dessa ord:

— Icke så, Harald, min älskling . . . icke denna hopplösa sorg, denna svaghet.

Mera uppfångade jag icke, ty jag aflägsnade mig genast, utan att någon af dem märkt mig. Jag hade emellertid för mycket att tänka på för egen räkning att länge sysselsätta mig med den sorg, som så upptog och nedböjde den stolte, rike mannen. Med skyndsamhet inpackade jag det nödvändiga för resan, och derefter gick jag till hvila och somnade genast. Plötsligt väcktes jag

af sjukklockan, såsom den kallades, hvilken var placerad öfver min säng och hvars sträng gick ut i förstugan. Jag rusade upp, kastade på mig nattrocken och tänkte midt i min sömnyrsel:

— Hvilken olycka om det är något farligt sjukdomsfall, som kommer att förhindra min resa!

I det samma öppnade jag dörren. Presidentskan stod der, insvept i en schal och blek som döden.

— Var god och kom genast, sade hon. — Harald har häftigt insjuknat.

Hon försvann. Några minuter derefter var jag uppe i nya byggningen och fann brukspatronen liggande på en soffa i salongen, med blossande ansigte, hög puls, håll i bröstet och svårighet att andas.

Han var illa sjuk. Tre nästan liknande sjukdomsfall inträffade sedan under loppet af dygnet. Min resa måste uppskjutas, och mitt löfte till Ingegerd infriade jag efter två dagars förlopp, då febern fortfarande var lika häftig. Jag skref till henne endast dessa rader:

"Brukspatron Åker har häftigt insjuknat. Hvad sjukdomen utvecklar sig till, är svårt att nu bestämma. Må hända blir det kopporna, efter som fyra sådana fall inträffat under detta dygn; må hända blir det någon allvarsam feber. Detta kan icke nu afgöras; men trogen det gifna löftet, underrättar jag fröken om hvad som inträffat. Frökens tillgifne

Gösta Lindell."

Sedan detta bref afgått, begaf jag mig upp till patienten. Han hade under natten haft svår feber med yrsel, och den fortfor ännu då jag tidigt på morgonen lemnade honom. Några timmar hade sedan dess förflu-

tit. Då jag nu åter inträdde i sjukrummet, låg han stilla, försänkt i en dvallik sömn, men med blossande ansigte och kort andedrägt. Presidentskan satt vid hans säng och blickade oafvändt på de älskade dragen. Han var hennes yngsta och, som det påstods, mest älskade barn. Då jag reste mig upp efter att hafva betraktat honom, hviskade hon:

— Blir det kopporna?

— Det är möjligt, svarade jag.

Hon steg helt tyst upp och gick fram mot fönstret, vinkande åt mig att följa sig.

— Är den största faran öfver? frågade hon.

— Det kan ingen läkare ännu afgöra, blef mitt undvikande svar; — men vi skola hoppas det bästa.

Hon teg en stund. Derpå tillade hon:

— Var god, herr doktor, och underrätta flickorna Lodenskiöld från mig, att de måste resa härifrån till Stockholm och stanna hos min äldste son, till dess Harald är återställd, ty om det blir kopporna, få de icke utsättas för smittan. Gudi vare lofvad att Ingegerd är borta.

Då hon uttalade dessa ord, ångrade jag att hafva afsändt brefvet. Om hon komme, om sjukdomen utvecklade sig till kopporna, om hon smittades och ströke med i den svåra sjukdomen, då vore ju detta mitt verk. Mitt! Jag, som med inre fröjd tänkt, då jag skref: "Hon skall komma tillbaka, jag skall återse henne," och det utan att besinna, för hvilken fara hon utsattes! Vid tanken på huru sjelfviskt jag handlat, som ej dröjt med brefvets afsändande till dess jag förvissat mig om hvad sjukdomen skulle utveckla sig till, kände jag de bittraste samvetskval.

Presidentskan återvände till sonens säng, och jag skyndade ut. Jag skulle från staden telegrafera till öfversten och bedja honom qvarhålla Ingegerd. Ehuru det ridande budet med telegrammet begaf sig af ett par timmar senare än posten, borde telegrammet komma fram till öfversten med samma postbud. Jag hade just afsändt det, då jag träffade Agnes och Gurli.

— Hur är det med Harald? frågade Gurli ängsligt.

— Är det kopporna? sporde Agnes häftigt.

— Jag fruktar det, svarade jag.

Agnes rusade bort utan att göra vidare frågor och ilade upp till sig. Gurli stod qvar och sade helt sorgset:

— Stackars gode Harald! Kan den ohyggliga sjukdomen blifva lifsfarlig? tillade hon och blickade upp till mig.

— Det händer, ty värr, ofta nog; derför har jag af presidentskan fått i uppdrag att bedja fröknarna alla tre genast resa till kommendörkaptenens.

— Är detta tants bestämda vilja?

— Ja, och äfven mitt bestämda råd som läkare.

— Jag skall underrätta systrarna... Farväl, herr doktor, sade hon med ett vemodigt leende och räckte mig handen. — Det var mycket, mycket hårdt, detta.

Derpå ilade hon bort, och jag for att besöka dem, som insjuknat under dessa sista dygn.

Vid middagen kom jag hem. Åker var då vaken, men febern var om möjligt ännu häftigare. Jag började nu misstänka, att det skulle blifva tyfus. Hans tillstånd var ganska betänkligt.

På mina allvarliga föreställningar aflägsnade presidentskan sig på ett par timmar, och jag intog hennes plats vid sjuksängen.

Efter middagen tog jag mig några timmars hvila, men plågades under min sömn af de ohyggligaste drömmar, som alla rörde Ingegerd. Jag såg henne ligga död, alldeles så som jag sett min ungdoms sköna ros, och jag tyckte, att alla gräto och ropade till mig: "Du har dödat henne... du är orsaken till hennes död."

Aftonen var långt framskriden, då jag begaf mig upp till min patient, fast besluten att tillbringa natten hos Åker och tvinga presidentskan att gå till hvila. Då jag på qvällen inträdde i förstugan, öppnades salsdörren helt varligt på glänt och en röst hviskade:

— Kom in hit!

Förundrad inträdde jag. Salen var svagt upplyst, så att den öfre delen deraf förblef dunkel. I detta dunkel befann sig en liten qvinnofigur, som vinkade mig till sig. Då jag kom närmare, utbrast jag:

— Fröken Gurli!

— Tyst! hviskade hon. — Jag åkte med systrarna till krökningen af vägen, der lemnade jag dem att fortsätta resan och begaf mig tillbaka hit; men ännu vet ingen af, att jag är här.

— Hvarför gjorde fröken det?

— Kan ni fråga det? utropade hon förtrytsamt. — Tycker ni verkligen, att det varit rätt handladt att lemna tant och Harald just nu, då man möjligen kunde vara dem till någon nytta?... Nej, det tycker ni icke. Tänk bara, om tant också skulle sjukna! Hvem skall då vårda henne?... Nej, jag stannar här, skulle jag än få kopporna och komma att se ut som ett rifjern. Nu vill jag bara veta, om jag kan vara till någon nytta i natt inne i sjukrummet, så att tant kan få hvila.

— Icke i natt, svarade jag, fattade hennes lilla hand och tillade: — Fröken är en behjertad flicka!

Hon drog hastigt undan handen och mumlade helt harmset:

— Beröm för att man gör sin skyldighet! Gå ni, doktor, och laga att tant snart kommer upp på sitt rum, så att jag får pyssla om henne.

* * *

Åkers sjukdom blef ej kopporna, utan, såsom jag senast befarat, tyfus. Min egen oro öfver sjukdomens utgång var så stor, att den helt och hållet undanträngde alla andra tankar, och jag lät tillkalla en äldre läkare att konsultera med. Jag vakade sjelf några timmar hvarje natt. Då jag lemnade honom, vakade hans mor. Oscar Morberg hade på det enträgnaste erbjudit sig att om nätterna dela våra mödor, och jag hade äfven antagit hans anbud. Han var dessutom flere gånger om dagen på Lennebo och visade ett så lifligt intresse för den sjuke, att det tydligt syntes, att Oscar för honom fattat verklig vänskap.

En eftermiddag hade presidentskan, öfverväldigad af själsoro och ansträngning, blifvit så illamående, att hon svimmade flere gånger och deretter måste bäras upp till sig, der Gurli tog vård om henne. Oscar var just då på Lennebo och bar upp den afsvimmade. När han kom ned igen, förklarade han sig ämna stanna qvar öfver natten och slog sig ned i biblioteket, som låg på andra sidan om brukspatronens sofrum. Dörren emellan det och sängkammaren var stängd, och man gick vanligtvis genom Åkers arbetsrum in i sjukrummet.

Jag hade länge uppehållit mig hos presidentskan, och då jag kom från henne, slog den i korridoren placerade klockan elfva. Timmen var nu inne för mig att aflösa Carolina hos Åker. Då jag långsamt gick öfver den mjuka mattan emot dörren till sängkammaren, tänkte jag:

— Det var rätt bra att Oscar stannade. Man kan under natten behöfva honom här, i fall...

Här afbröts min tankegång af den syn, jag hade för mina ögon då jag skilt dörrgardinerna åt till sjukrummet. På knä vid sängen låg en fin, skugglik qvinnogestalt, med de sammanknäppta händerna hvilande på sängkanten och pannan stödd mot dem. Hon grät så att hela hennes kropp skakade, men tillika så tyst, att icke det minsta ljud störde tystnaden i rummet eller den sjukes slummer. Efter att hafva hemtat mig lät jag dörrgardinerna falla igen bakom mig och gick tyst fram till sängen.

Uppfångade hon mina ljudlösa steg eller erfor hon en tyst förnimmelse af att någon var inne? Det känner jag icke, blott att hon lyfte upp hufvudet och vände mot mig sitt tårdränkta ansigte, i hvilket ett uttryck af förtviflans smärta stod måladt. Hon steg upp, räckte mig handen och drog mig med sig ut i det yttre rummet. Här nedsjönk hon på en stol och hviskade med qväfd röst:

— Kan han räddas?

Trots stundens sorgliga allvar, då alla mina tankar bort vara aflägsnade från mig sjelf, genomilades min själ af en häftig smärta vid detta *han*, som uttalades så egendomligt.

— Jag hoppas det, svarade jag. — Men, min Gud,

hvarför är ni här? tillade jag och fattade hennes hand. — Ni blottställer er...

— Tala ej ut, inföll Ingegerd med en ton af förtviflan. — Hvad betyder väl jag i detta ögonblick, då hans lif sväfvar i fara?

En qvalfull suck från sjukrummet förmådde mig att släppa hennes hand och gå dit in. Hon följde mig till dörren och blef stående der, dold af gardinerna. När den sjuke efter en timme åter föll i dvala, smög hon sig in och satte sig så att han ej kunde se henne. Hela den natten vakade hon och jag. Då morgonen inbröt, smög sig Ingegerd ut ur sjukrummet och till biblioteket, der hon fann Oscar liggande raklång, försänkt i djup sömn.

Då jag något senare lemnade min patient, hade en vändning i sjukdomen inträdt, som jag hoppades var till ett bättre. Jag begaf mig genast upp till presidentskan för att trösta henne härmed.

Dagar och nätter förflöto; hopp och fruktan vexlade. Presidentskan återtog sin plats vid sonens säng, och Oscar turade om med mig.

Under första delen af nätterna vakade Ingegerd, utan att patienten anade hennes närvaro, och vid minsta tecken till större svaghet eller någon liten försämring vek hon ej ur sjukrummet. Min sinnesstämning var i början upprorisk, och hade ej de många och dagligen tilltagande sjukdomsfallen tvungit mig in i en rastlös verksamhet, skulle jag svårligen uthärdat de qval, svartsjukan under den första tiden födde. Nu lemnades mig föga ro, och jag var ibland så öfveransträngd, att jag tyckte mig färdig att digna af trötthet; men då behöfdes oftast icke mera än att Ingegerd sade mig några

vänliga ord och dervid blickade upp till mig med sina stjernklara ögon för att jag skulle återfå min själs spänstighet. Då flydde också min svartsjuka; hopp och tro på framtiden vaknade åter, och jag började derefter gifva akt på en hop små bevis af vänlig åtanke, som hittintills undfallit mig, men som jag städse återfann. Hvarifrån skulle väl all denna fina, qvinliga omtänksamhet, som kom mig till del, härflyta, om ej från *henne*, som så väl kände sin omgifnings tycken och alltid lade märke till hvad de önskade? Så till exempel fann jag alltid vid frukostarne och middagarne, som jag denna tid intog i mina rum, de maträtter och viner, jag tyckte mest om. På eftermiddagarne stod på mitt salongsbord en korg med utsökt frukt, smakfullt upplagd, och då jag kom hem från några sjukbesök i skymningen, brann alltid en brasa i min salong och jemte fruktkorgen fans en karafin vin. Med få ord, det var liksom hade en osynlig fé framtrollat allt som kunde behaga mig och mildra de ansträngningar, jag utstod. Hvem var väl denna engel, om ej Ingegerd? Så småningom flydde hvarje tanke af svartsjuka, och jag hängaf mig helt och hållet åt hoppet. Jag hade dessutom lugnat mig med att det var en orimlig föreställning att tänka, att en så ung flicka kunde fästa sig vid en fyrtioårig man. Han kunde ju vara hennes far. Hvilken sympati kunde väl finnas dem emellan, vid så olika ålder? Allt nog, jag invaggade mig i den ljufva illusionen, att Ingegerd älskade mig, och hennes hänförande sjelfuppoffring vid vården af den sjuke uppväckte hos mig endast en stegrad beundran. När nu presidentskan ibland var ganska klen, delade Ingegerd sig med lika hög grad af sjelfförsakelse emellan henne och sonen. Gurli bistod henne

kraftigt att omhulda den gamla damen, och Oscar vakade den ena halfva natten efter den andra hos Åker.

En dag, då Ingegerd och jag befunno oss i biblioteket, — hon för att välja sig en bok, jag för att der afvakta brukspatronens uppvaknande ur den, som jag hoppades, välgörande sömn, i hvilken han var försjunken, — sade jag, efter att en lång stund tigande hafva betraktat hennes ovanligt bleka ansigte:

— Fröken har öfveransträngt sig, befarar jag. Om ni fortfar sålunda, skall ni sjelf insjukna, och hvem skall sedan uppehålla mig?

Jag hade stigit upp och närmat mig henne. Hon slog igen boken, såg upp till mig och svarade enkelt:

— En högre makt än jag skall då och äfven nu uppehålla er i kampen med denna dubbla epidemi af koppor och tyfus, som ni har att utstå. Hvilken hög och skön kallelse har ej läkaren fått sig tilldelad! Då han sjelf af menskligt intresse stundligen underkastar sig öfveransträngningar och smittans faror, bör han väl ej afhålla oss andra att i någon liten mån lätta hans börda, synnerligast då det gäller för oss kära personer.

— *Han,* sade jag och pekade på dörren till sängkammaren, — är er således mycket kär?

Mina läppar darrade då jag framkastade frågan.

En fin, knappt märkbar rodnad färgade de bleka kinderna, då hon lugnt och allvarligt svarade:

— Till *ingen* står jag i så stor tacksamhetsskuld, som till Harald Åker. Min pligt är att vårda honom nu, då han, den starke och kraftfulle, behöfver en qvinnas hjelp.

— Det är således tacksamhet, som fäster fröken vid honom?

— Djup, obegränsad tacksamhet, svarade hon och böjde hufvudet ned öfver boken.

Jag fattade hennes hand. Vid denna rörelse såg hon åter upp, liksom förskräckt, men jag tryckte endast vördnadsfullt handen, utan att yttra ett enda af alla de passionerade ord, som sväfvade på mina läppar, men hvilka nu återhöllos af den blick, hon fäste på mig. Den upplyste mig om, att man ej gör kärleksförklaringar under så sorgliga förhållanden som de närvarande. Efter en kort paus återtog jag:

— Ni önskar säkert ega krafter att utföra den mission, ni åtagit er, men i så fall måste ni också lyda er läkare, som bestämdt föreskrifver mera hvila och frisk luft. Veckor återstå ännu, innan vi kunna hoppas att brukspatronen är så återställd, att han kan undvara en öm omvårdnad. Presidentskans krafter äro betänkligt medtagna, så att ni måste hushålla med edra för att kunna bistå den stackars läkaren, som så väl behöfver er hjelp.

Hon log blidt emot mig, då hon svarade:

— Jag skall genast hörsamma er befallning att hemta frisk luft och dessutom i allt lyda edra föreskrifter. Ack, tillade hon sorgset, — då man, som jag, framlefver ett gagnlöst lif, kännes det midt under all denna sorg så tröstande att veta sig åtminstone nu oumbärlig för någon eller några.

Hon lemnade hastigt biblioteket, och jag upprepade:

— För någon eller några . . . För mig är hon lifvet, tillade jag i tankarne.

Presidentskan fortfor att vara ganska kraftlös och tillbragte dagen som oftast hvilande på soffan i sonens arbetsrum utanför sängkammaren, och der uppehöll sig

äfven Gurli för att som en god ande omsväfva den gamla damen. Ingegerd egnade sig nästan odeladt åt Åkers vård. Hon fick äfven en ganska lång tid pröfva sina krafter och sin uthållighet, ty först efter många veckors förlopp kunde man med bestämdhet säga, att han var på bättringsvägen. Ytterligare förflöto ett par veckor, innan han kommit så långt, att han fick ligga på en soffa.

Första dagen, detta medgafs honom, kom Ingegerd emot mig, fattade mina händer och sade:

— Min glädje och min erkänsla öfver att doktorn genom sin outtröttliga vård återskänkt Harald till lifvet äro så stora, att jag saknar ord att uttrycka dem. Hur skall jag någonsin kunna återgälda er allt hvad ni gjort under denna svåra pröfvotid? Gifve Gud, att den dag komme, då ni begärde något af mig!

— Den skall komma, stammade jag upprörd, — men må hända skall ni då ej bönhöra mig.

— Jo, det skall jag, svarade hon allvarligt.

— Fröken ger nu ett farligt löfte, sade jag och slöt hennes händer i mina. — Jag frestas att missbruka det.

— Aldrig! svarade hon med så innerlig öfvertygelse, att mitt hjerta slog af fröjd öfver det förtroende, som låg i detta *aldrig*, uttaladt af henne.

Under någon tid fråssade jag i hoppets yppiga fröjder och målade framtiden med de skönaste färger. Efter dagens ansträngningar gick jag glad i hågen upp i biblioteket, der Ingegerd på eftermiddagarne brukade uppehålla sig. Brukspatronen hade så betydligt tagit sig, att han fick tillåtelse att tillbringa dagarne i sitt arbetsrum, der Oscar Morberg var hans sällskap och läste högt

för honom. Presidentskan, som återhemtat sig, var nu ständigt sonens sällskap; men jag trodde mig på säkra grunder kunna antaga, att Ingegerd nu mera icke var inne i Åkers rum, utan hade, sedan faran var öfverstånden, dragit sig tillbaka och öfverlåtit honom åt moderns, mina och Morbergs omsorger.

Hon besökte de sjuka och behöfvande bland brukets arbetare och socknens fattiga. Jag fann henne ofta i min väg, och då alltid ljuf och blid i sitt väsende. Min kärlek hade också uppnått den höjd och karakter, att jag, kosta hvad det ville, måste uttala den. Må hända vinkade mig hoppet om ett dertill lämpligt tillfälle, då jag gick upp till biblioteket, innan jag besökte min patient i hans rum. Med högt klappande hjerta öppnade jag en dag biblioteksdörren. Ingegerd stod orörlig midt på golfvet, i en ställning, som angaf att hon lyssnade. Vid mitt inträde vände hon ansigtet åt mig. Det var purpradt af en glödande rodnad, och ögonens glans var liksom förhöjd af ett par i dem dröjande tårar. Hon lade fingret på läpparne för att bjuda tystnad, och i uttrycket i hennes ansigte låg en spänd väntan, liksom hade det nu gält något, som var mera värdt än lifvet. Ovilkorligen lydde jag den tysta uppmaningen, under det jag flyttade ögonen från henne till den mellan Åkers rum och biblioteket på glänt stående dörren. Man talade lifligt der inne. Jag hörde Åker med stor häftighet utbrista:

— Min mor, jag ber dig, hör upp med detta dåraktiga tal; du förvillar dermed endast mitt omdöme och kan förleda mig att beträda en väg, som skulle blifva olycklig för oss båda. Afbryt mig icke, jag ber dig, utan låt mig en gång för alla visa dig riktigheten

af min uppfattning och oriktigheten af dina nu gjorda framställningar. Du vet sjelf hur allvarligt du varnade mig, då jag, en mogen man, fäste mitt hjerta vid detta intagande barn; du vet, att det var du och alltid du, som påpekade omöjligheten af att hon skulle kunna älska mig, som hon alltid betraktat som en faderlig vän. Du vet äfven hur du bevisade mig, att hon vid min sida omöjligt kunde finna den leende lycka, hon i sin ungdomsvår hade rätt att hoppas på. Du känner hur manligt allvarligt jag bekämpade min böjelse, först på grund af dina ord och sedan vid upptäckten att Ingegerds hand sedan barndomen var bortlofvad åt Edvin. Hans hemska slut kastade en mörk skugga öfver hennes och äfven öfver min själ. Hon skulle aldrig glömma dessa sorger förr än hennes unga hjerta åter vaknade upp till kärlek. Nu älskar hon denne unge, begåfvade man, jag vet det, och jag har gråtit som en dåre deröfver; men jag har under allt detta varit man. Nu, älskade moder, vill du sätta mitt mod och min sinnesstyrka på ett hårdt prof, då du söker inbilla mig, att vi misstagit oss, att hennes hjerta tillhör och alltid tillhört mig. Nej, moder, hon hyser för mig endast tacksamhet och fruktan. Om jag ock vid upptäckten af att hon var för mig förlorad lät en klagan undfalla mig till dig, berättigar detta ej ditt ömma modershjerta att söka trösta mig med en falsk uppfattning af min ställning. Du har uppfostrat oss till män, min mor, och jag vore ej värdig att nämnas din son, om jag icke insåge, att lifvet på mig har andra anspråk, än att jag, af kärlek till en intagande flicka, som ej älskar mig, suckar bort min tillvaro. Jag har en son, jag har dig och en gagnelig verksamhet; jag bör således, genom att rätt fylla min plats, försona mig med hvad jag

måste försaka. Att bereda Ingegerds lycka, skall blifva den enda glädje, min kärlek får skänka mig.

— Den enda! utropade Ingegerd och ilade hastigt emot den på glänt stående dörren, genom hvilken hon försvann, utan att gifva sig tid att åter tillsluta den.

Jag stod som fastnaglad, allt jemt stirrande mot dörren. Förbi mina öron susade derefter dessa ödesdigra ord, uttalade med hela kärlekens hänförelse:

— O Harald, bered dig då denna enda glädje genom att göra din stackars Ingegerd till din maka och till den lyckligaste bland qvinnor! Du var min barndoms, du är min ungdoms ideal... du är den *ende* man, jag älskat.

Hvad Åker svarade, hörde jag icke. Utan att rätt klart veta hvad jag företog, hade jag öppnat dörren till förstugan och lemnat det rum, der alla mina illusioner störtat samman, der mitt hjerta erhållit det smärtsammaste af alla de sår, det kunde erhålla.

Under de första timmarne kunde jag icke alls reda de vilda qval, som söndersleto mitt inre. Jag vandrade rastlöst af och an i mina rum. Mörkret inbröt, utan att jag tände ljus. Fritz kallade mig till supén, men fick till svar, att jag icke ville supera. Han tände ljus i sängkammaren och mitt arbetsrum, och gick sedan. Jag kastade mig ned på sängkammarsoffan, men rusade genast åter upp. Hvad var det som hängde der öfver min säng? Ett stort, mycket stort fotografiporträtt. Jag störtade fram, tog ett af ljusen och lyste på porträttet. En lång stund blickade jag på den ljufva bilden. Huru hade den kommit dit? Jag satte ifrån mig ljuset, sjönk ned på knä och sträckte mot bilden mina händer, mumlande:

— O Signe, Signe! Återtag det hjerta, som svikit sin kärlek till dig!

Natten höljde min sorg i sin mörka mantel.

* * *

När frukostklockan följande morgon kallade, stod jag klädd och redo att infinna mig bland de andra. Jag kastade en sista pröfvande blick på mitt onaturligt bleka ansigte för att utröna huru djupa spår, nattens lidelsefulla qval lemnat efter sig. De voro ty värr ganska synbara, men jag ville dit upp, jag ville vara *man* och ej lemna mitt själslidande till pris för medlidande. Ingen skulle ana, att mitt hjerta blödde af ett oläkligt sår.

Då döden ryckte min barndoms ljufva blomma ifrån mig, var jag endast tjugutvå år, och jag bokstafligen dukade under för det hårda slaget. Sju år lågo emellan den sorgen och den närvarande pröfningen. Jag var nu en fullmogen man, hvars känslor och lidelser egde en styrka, om hvilken jag då icke drömde, men hvars karakter under den sista allvarliga kampen vunnit i sedlig utveckling och kraft. Jag förstod nu, att jag hade en högre uppgift i lifvet än den att lefva och vinna personlig glädje och lycka. Åkers ord den föregående aftonen, då han talade med sin mor, återljödo för min själ och tvingade mig att i djupet af mitt hjerta gömma mina qval.

Min kärlek till Signe hade varit en glad, leende, solljus vårdag, utan moln och utan oväder. Den hade utgjort en lycka, som ständigt log blidt och uppmuntrande emot mig. Min kärlek till Ingegerd hade vuxit upp

under inre kamp. Den hade utvecklat sig till en öfverväldigande pas sion, innan jag var medveten af dess styrka, och hade vunnit en farlig näring af denna slitning mellan fruktan och hopp, som mitt hjerta varit underkastadt. Af alla de pröfningar, jag skulle genomgå, blef likväl denna den svåraste; af alla de offer, lifvet kunnat kräfva, detta det hårdaste, tyckte jag, och likväl var jag fast besluten, att ingen skulle ana hvad jag led.

Med fasta steg gick jag upp till nya byggningen och inträdde i salen, der jag till min förskräckelse och smärta ej fann någon annan än Ingegerd. Hvad kärlekens lycka förskönade henne! Jag ryste och ryggade nästan tillbaka då hon med sitt ljufvaste leende kom emot mig.

— Ack, herr doktor, sade hon, — jag önskade vara den första, som i dag träffade er, efter som ni är den ende, utom tant, som känner till min stora lycka. Att så mycken sällhet skulle falla på min lott, har jag ännu svårt att fatta. Ni har varit mig en så god vän, att jag har ett verkligt behof att meddela er hur lycklig jag är. Ni förefaller mig som en bror, och derför önskade jag, att ni skulle vara den förste, som lyckönskade mig.

Hon räckte mig handen. Blodet rusade åt hufvudet på mig, då jag fattade den och nästan lidelsefullt tryckte den till mina läppar, hvarefter jag hastigt släppte den och vände mig bort ifrån henne. Gurli inträdde, till lycka för mig och den hemlighet, jag ville bevara, men som jag i min yrsel varit nära att förråda.

— Harald ber, att herr doktorn ville vara god och stiga in till honom på ett ögonblick, sade Gurli.

Jag skyndade förbi henne och in till min lyckliga rival. Då jag stod framför honom, tyckte jag mig sjelf

liksom förvandlad till brons. Allt var så kallt, så hårdt inom mig. Mina ögon mötte hans, och jag kände, att min blick var isande; ty i hans syntes en för dem främmande glans och skuggan öfver ögonbrynen var försvunnen. Lyckan hade gjort hans panna fri och klar; smärtan hade molnhöljt min. Ett par sekunder förflöto, utan att vi sade något, men slutligen yttrade han:

— Tillåter min läkare, att jag i dag för första gången lemnar mina rum och infinner mig vid frukosten?

— Jag ser ej något hinder derför, svarade jag.

— Tack!

Han fortfor allt jemt att betrakta mig, i det han framräckte handen.

Jag tvekade, men fattade sedan den erbjudna handen och tryckte den, samt lemnade utan ett ord rummet.

Den enda förändring, som egde rum efter brukspatronens återuppträdande i familjekretsen, var att han nu sysselsatte sig ganska mycket med Ingegerd och företrädesvis stälde talet till henne. Vid alla tillfällen visade han henne en öm och aktningsfull uppmärksamhet, men troligen föll det ingen af de oinvigda in att misstänka det rätta förhållandet dem emellan, utan de antogo, att hans förändrade sätt var en naturlig följd af hans tacksamhet för den vård, hon så troget egnat honom under hans sjukdom.

Hela dagen var jag ute på praktik. Visserligen hade jag kunnat återvända fortare än jag gjorde, men pröfningen att se dem till sammans och veta dem vara förenade genom den innerligaste kärlek hade varit så stor, att jag icke å nyo vågade genomgå den.

Natten var inne, då jag trött och olycklig återvände hem. Jag begaf mig genast in i min sängkammare. När ljusskenet föll på taflan öfver sängen, erfor jag en smärtsam ånger; men då jag en stund betraktat den, tänkte jag:

— Det är Ingegerd, som, biträdd af min mor, beredt mig denna öfverraskning. Hon har, tillade jag bittert, — härmed velat hänvisa till det förflutna, då det närvarande egde intet att gifva.

Dagarne förgingo och aflöstes af nätter, fulla af sorg. Hvarje dag väntade jag, att förlofningen skulle eklateras; men allt förblef oförändradt. Jag var så litet som möjligt uppe i familjen och deltog endast undantagsvis i aftonmåltiden samt nästan aldrig i aftoncirkeln. Den karakter af elakartad epidemi, som tyfusfebern haft, minskades visserligen, men ännu föreföllo enstaka sjukdomsfall. Jag hade derför ännu en förevändning för mitt uteblifvande.

En eftermiddag, då jag fördjupat mig i läsning, inträdde brukspatronen i mitt rum. Hans åsyn gjorde nu mera alltid ett pinsamt intryck på mig, och jag tror, att detta äfven återspeglades på mitt ansigte, ehuru han aldrig lät märka det.

— Stör jag doktorn? frågade han vänligt.

— Jag är alltid redo att höra hvad herr brukspatron kan hafva att säga, svarade jag undvikande, i det jag reste mig från skrifstolen och inbjöd honom att taga plats.

— Jag tänker icke uppehålla er länge, svarade han leende. — Jag önskade endast erfara, huru vida ni anser våra trakter befriade från tyfusepidemien?

— Nästan, ty på den sista veckan har ej något nytt sjukdomsfall förekommit.

— Och kopporna?

— De hafva för länge sedan upphört.

— Flickorna Lodenskiöld kunna således återvända hit, utan att blottställas för smittan?

— Det är bäst att de dröja ännu en vecka, svarade jag.

— Man kan i alla fall underrätta dem, så vida intet sjukdomsfall under denna tid förekommer, att de äro välkomna åter.

— Det går an.

— Orsaken hvarför de gerna vilja återkomma är Malvinas bröllop, som skall stå här, och till det hafva fruntimren mycket att bestyra.

Han reste sig för att gå, men kom i det samma att kasta en blick in i min sängkammare och på Signes porträtt, som hängde midt för dörren. Han stannade, gick derefter in och utropade, då han ett ögonblick betraktat den utmärkta fotografien:

— Hvilket intagande ansigte och hur likt!

— Likt! upprepade jag kärft.

— Det förvånar er, att jag kan döma derom, men jag har sett henne i sällskap med sin far på ett par ångbåtsresor till Upsala. Öfversten var, som ni vet, en gammal bekant till min far.

En lång tystnad uppstod, hvarunder han betraktade porträttet; derpå vände han sig hastigt till mig, sägande:

— Har öfversten skickat doktorn det här porträttet?

— Jag förmodar, att min mor gjort det, svarade jag kallt och afvisande.

Han såg på mig och nalkades dörren, i det han sade:

— Det var en god gåfva, ty då man blickar på ett så englarent ansigte, måste all bitterhet försvinna. Farväl så länge, herr doktor!

Jag stod länge och såg på det englarena ansigtet för att pröfva dess makt att förjaga bittra känslor. Det blef mig också till sist så underbart vemodigt och stilla sorgset omkring hjertat.

Det var ett egendomligt drag hos Åker, att hans ord ofta gjorde ett så djupt intryck, att de liksom stannade qvar i minnet och sedan ofta genljödo. Troligen härrörde detta deraf, att de inneburo sanning.

* * *

Åter förflöt en tid. Jag betraktade dagligen de englarena dragen, och bitterhetens isskorpa smälte småningom.

Så anlände en dag flickorna Lodenskiöld, kort efter det vi stigit upp från middagsbordet och befunno oss i salongen för att dricka kaffe. Man hade väntat dem först emot aftonen. Agnes kom in i salongen, sedan hon afkastat reskappan, och sprang fram till presidentskan, för hvilken hon nästan sjönk på knä, kyssande hennes händer och hviskande en massa ord om glädje, lycka och tacksamhet mot Gud för att hon åter var hos den älskade tanten och fann henne frisk. Derpå kastade hon en blick omkring rummet och utbrast:

— Men hvar är Harald, att jag må få helsa honom

välkommen upp från den hemska sjukdomen och säga honom allt hvad mitt hjerta känner af glädje och lycka?

— Harald är i kabinettet, skyndade Gurli att svara, då presidentskan reste sig för att gå in och underrätta sonen om "flickornas" ankomst, sedan hon först omfamnat Malvina.

Brukspatronen hade ögonblicket innan fröknarna anlände bedt Ingegerd följa sig in i kabinettet för att bese något, som anländt med posten och som skulle blifva en öfverraskning åt presidentskan, efter hvad mitt lyssnande och spejande öra uppfångade, då han bad henne skilja sig från sällskapet.

Agnes ilade glad och strålande mot kabinettet och inträdde hastigt. Hvad hon der såg, känner jag icke, men ett ofrivilligt utrop af öfverraskning träffade våra öron. Derpå hörde jag Åker med lugn röst yttra:

— Hjertligt välkommen, min söta Agnes. Jag är glad att du kom just nu.

Utan att bry mig om kaffet, som kringbars, rusade jag min väg.

Jag befalde fram åkdonet och for långt bort till en nästan återställd patient, som bodde så aflägset, att jag icke förr än sent på natten kunde återkomma.

Andra dagen vid frukosten fann jag, vid mitt inträde i matsalen, Agnes och Gurli der. Den förra gick oroligt af och an på golfvet med upprörd min. Då hon fick se mig, stannade hon, skrattade bittert och sade i gäckande ton:

— Ni, herr doktor, gick miste om millionerna, som ni eftertraktade... dem knep Harald. Han förstår sig på affärer, den mannen... Medgif, att det i alla fall var en svår missräkning.

Mitt blod sjöd. Misstänktes jag att hafva fiskat efter Ingegerd för hennes pengar? Henne, vid hvars sida jag glad kunnat fördraga fattigdomens tyngd och på hvars rikedom jag aldrig tänkt! Hela min stolthet reste sig, och jag svarade kallt:

— Fröken misstager sig ... jag har aldrig eftertraktat några millioner; men att ni måste misstänka mig derför, ni som sjelf fiskat efter dem, det är naturligt.

Agnes förhindrades att svara härpå af de öfriga husets medlemmar, som inträdde; men hon slungade en ursinnig blick på mig, hvilken ej lofvade något godt.

Hennes förolämpande ord sporrade min sjelfkänsla till de största ansträngningar för att dölja hvad mitt hjerta kände. Jag skulle åter uppträda inom familjen liksom förr, skulle jag än nödgas uthärda de grymmaste marter af svartsjuka.

Någon tid deltog jag också i aftonsamqvämen liksom de andra herrarne. Jag förde vanligtvis ett skarpt ordkrig med Agnes och slungade åt Gurli stickord, som hon lemnade obesvarade. Jag spelade schack med presidentskan och blef för det mesta matt. Under allt detta måste jag åse huru brukspatronen slog sig ned hos Ingegerd och med henne förde en tyst och liflig konversation, och då hände det, att jag stundom fruktade att min sjelfbeherskning skulle svigta; men den höll profvet.

En eftermiddag, då jag, som vanligt, infann mig i salongen, var Ingegerd icke der, utan endast presidentskan, Agnes, Gurli och Åker. Just som jag hade helsat på den förstnämda, utbrast Agnes:

— Nå, Harald, när skall din och Ingegerds förlofning eklateras?

Jag ryste och kramade hårdt den hand, presidentskan räckte mig.

— En dylik ogrannlaga fråga, bästa Agnes, anser jag mig tills vidare kunna lemna obesvarad, genmälte brukspatronen skarpt.

— Sätt er, herr doktor, och spela ett parti schack med mig, hviskade presidentskan.

Retad af Åkers ord, slungade Agnes på honom en vredgad blick, i det hon helt hånande återtog:

— När saken är så afgjord er emellan, att I utbyten ömhetsbetygelser, trodde jag det ej vara ogrannlaga att fråga, när den "mystiska" förbindelsen skall blifva bekant... men jag glömde alldeles Ingegerds stora benägenhet för hemlig kärlek...

— Agnes, icke ett ord mera! utropade Åker och stod framför henne, så hög, så hotande, att det djerfva lilla hufvudet böjdes och en pinsam tystnad uppstod.

Den afbröts af en röst, som mild och klar sjöng:

"Till skogs en liten fogel flög."

Under det Gurli sjöng, kom Ingegerd in. Presidentskan och jag började vårt parti schack, och kort derpå anmäldes Morberg. Han slog sig ned hos Agnes, och den storm, som hotat att utbryta, upplöste sig nu i en vanlig salongskonversation.

* * *

Följande dag, då frukosten var slutad, frågade presidentskan mig, om min praktik tillät mig att skänka henne ett par timmar, emedan hon hade något att språka med mig om. Min tid medgaf verkligen detta.

Då vi inträdt i hennes kabinett, tillslöt hon om-

sorgsfullt dörrarna och vände sig derefter till mig med ett vackert uttryck af hjertlighet i sitt ansigte, i det hon tog plats i soffan, sägande:

— Kom och sitt vid min sida. Jag har en pligt att uppfylla emot min ungdomsväns son, och den består deri, att jag anser honom böra erhålla en förklaring på det, som nu måste synas honom dunkelt. Denna förklaring är tillika ett förtroende, som ni troget skall bevara. Är det ej så?

Hon räckte mig sin hand, som jag vördnadsfullt tryckte.

— Hvarje förtroende, fru presidentskan gifver, skall vara mig heligt, blef mitt svar.

— Tack! Men för att jag skall kunna tala som till en vän, måste vi först bortlägga de främmande tilltalsorden. Icke sant, jag får ju säga Gösta åt den gamla vännens son, som i mig alltid skall hafva en tillgifven tant?

Mitt svar bestod i att denna gång föra hennes hand till mina läppar.

En paus uppstod, under hvilken min nya tant satt med pannan stödd i handen, försänkt i tyst eftersinnande. Slutligen lyfte hon upp hufvudet, fäste ögonen på mig och sade liksom något tveksam:

— Det gifves, förmodar jag, endast få familjer, som ej ega något mörkt blad i sin historia genom felstegen hos en eller flere medlemmar, hvilka kastat sorg och bedröfvelse öfver de andra. Vår familj utgör ej något undantag. Den verkligt stora tillgifvenhet, som du, Gösta, visat oss alla under Haralds sjukdom och vid flere tillfällen, gör det till en allvarlig pligt för mig att genom yppandet af vår familjs sorgliga hemlighet fritaga Inge-

gerds rena och sant upphöjda karakter från hvarje skugga, som Agnes' obetänksamma ord kastat på den. Jag vet, att du för Ingegerd hyser en innerlig vänskap, och äfven att denna vänskap har ett stort värde för henne; derför vill jag också, att du fullkomligt lär känna de händelser, på hvilka Agnes syftade, så att du rätt må bedöma allas vår älskling.

Presidentskan höll åter upp, och mitt hjerta liksom skälfde af smärta. Hon hade helt välvilligt rifvit i det blödande såret. Efter några ögonblicks tystnad återtog presidentskan:

— För att du skall få alla personer klara för dig, måste jag helt flyktigt vidröra mina slägtförhållanden. Jag är den äldsta af min fars tre barn. Min bror August var yngre än jag, och min syster Hildegard yngst. Min bror fick genom testamente efter en slägting redan vid unga år ärfva Lennebo bruk, som han vid tjugutvå års ålder tog under egen förvaltning. Han hade ett praktiskt sinne, en häftig, hersklysten och verksam karakter samt ganska skarpt utpräglade känslor och tycken. Med hela lifligheten i sin energiska själ, hängaf han sig åt det lif, han såsom egare af ett stort jernverk såg öppnadt för sig, och han var så uteslutande intresserad häraf, att alla tankar på kärlek, giftermål och förströelser blefvo honom främmande.

Några få år innan han tillträdde Lennebo, stod han fadder åt min yngste son Harald, och då han sedan blef bruksegare, sade han alltid, att hans gudson skulle uppfostras af och hos honom till en duglig brukskarl. Min man och jag jemte våra barn brukade också hvarje sommar tillbringa någon tid på Lennebo för att, enligt min

brors önskan, låta honom få en liten smak af familjelifvet.

Hildegard, vår yngsta syster, var gift och bosatt i Skåne, så att hon endast ett par gånger under hela sitt äktenskap hade tillfälle att helsa på honom.

Vid sjutton års ålder blef Harald student och tog sedan, dels af egen böjelse, dels på tillrådan af den för honom mycket svage morbrodern, bergsexamen. Året innan Harald afslutat denna sin examen gifte sig min bror med en ung, intagande flicka af god familj, för hvilken han helt plötsligt fattat en häftig kärlek. Harald var marskalk på morbroderns bröllop och hade då till tärna den flicka, med hvilken han några år senare blef gift.

Ett års oblandad lycka hade August njutit, då hans fru skänkte honom en dotter, hvars födelse kostade modern lifvet. Augusts sorg var häftig och så oförnuftig, att han icke ville se barnet, utan skickade den lilla midt i vintern till mig. I mitt hem, utan att fadern var närvarande, undfick Ingegerd dopet, och Harald stod då fadder åt sin lilla kusin samt hade till motfadder samma flicka, som varit hans tärna på morbroderns bröllop. Hvem kunde då ana, att den lilla kusinen en dag skulle blifva den, som i hans hjerta uppväckte en kärlek, starkare än någon annan känsla?

Så fort Harald afslutat sin examen, kom han till August för att egna sig åt gruf- och brukshandteringen. Under tiden hade jag Ingegerd hos mig, utan att min bror önskade se henne eller ens ville att vi som förr skulle komma till Lennebo. Då flickan var på fjerde året, gifte Harald sig. De nygifta flyttade till Lennebo, ehuru Haralds svärföräldrar ville, att de skulle bo på svärfaderns egendom; men detta behagade ej min son.

August föreslog nu, att de unga skulle helt och hållet öfvertaga den inre ekonomien, så att han sluppe att hafva särskildt hushåll, ett förslag, som af dem antogs, men mot det vilkoret af Harald, att August lät Ingegerd uppväxa hos dem, hvilket min bror till slut medgaf, Jag öfverlemnade icke utan smärta Ingegerd i min unga svärdotter Agdas vård, ehuru hon lofvade att blifva flickan en öm moder. Nästan vid samma tid blef Hildegard enka. Hon hade fyra barn, tre flickor och en son på fjorton år. Hennes ekonomiska ställning var bedröflig; hon sjelf sjuklig och otroligt svag för flickorna. Då August och min man fått ordna för henne så, att hon kunde få qvarstanna i det för henne kära Skåne och der lefva bekymmerfritt med sina små flickor, blef Edvin, sonen, såsom eget barn upptagen af vår bror, hvilken förde honom med sig till Lennebo. Här öfverlemnades gossen åt Haralds unga hustru, med begäran att hon skulle vara honom en mor, hvilket Agda gerna lofvade, emedan den ovanligt vackre gossen genom sitt tillmötesgående sätt genast vann hennes tycke.

August, som sedan hustruns död blifvit en fullkomlig affärskarl, sträf och stel i sitt sätt, tycktes emellertid hafva fattat stort tycke för den vackre gossen; ty han var från början helt annorlunda mot honom än mot sin öfriga omgifning. Ganska ofta hände deremot, att han mot Ingegerd var sträng ända till hårdhet, men då trädde Harald alltid emellan och lyckades merendels stilla de svåra utbrotten af otålighet. Harald utöfvade alltid stort inflytande på honom genom sin oförskräckthet att säga sanningen. Edvin blef den, som efter några månaders vistande på Lennebo bemäktigade sig morbro-

derns hjerta. Gossen hade ett lifligt, glädtigt lynne, en rörlig fantasi och en snabb uppfattning af sin omgifnings karakterer samt en oemotståndlig vänlighet, parad med ganska stor dristighet. Lilla Ingegerd åter var rädd och skygg för den sträfve och stränge fadern, som hon aldrig vågade nalkas. Hon slöt sig nästan helt och hållet till Harald, emedan han visade sin lilla kusin mycken ömhet och ett innerligt deltagande. Under det att Edvin icke alls lät afskräcka sig af morbroderns köld och bistra ton, utan oafbrutet attackerade honom med sin vänlighet, så att han till slut fick isen omkring hjertat att smälta, drog sig lilla Ingegerd tillbaka och grät i tysthet öfver att fadern icke älskade henne. Häraf följde, att den glade gossen genast blef en gunstling, icke blott hos August utan äfven hos min sonhustru, som också försummade Ingegerd. Svagheten för gossen blef ett närmande emellan Agda och August. De hade förut stått på en ganska främmande fot till hvar andra, ehuru de lefvat till sammans såsom medlemmar af en och samma familj. Ingegerd deremot hade Agda aldrig riktigt kunnat med. Hon visade flickan visserligen ej någon ovilja, men hennes sätt var kallt och likgiltigt. Ofta, allt för ofta yppades deri en dold och för henne sjelf omedveten afund mot barnet för den ömhet och det intresse, Harald alltid visade den lilla. Sjelf var Agda ljuslockig och blåögd, något som troligen gjorde att hon hade svårt att förlika sig med flickans svarta lockar och mörka, underbara ögon, hvilka gjorde henne ängslig, som hon påstod. Några år förgingo. Haralds båda första barn dogo. Agda blef med hvart år allt mindre vänligt stämd mot Ingegerd, under det Edvin, som uppnått ynglingaåldern, allt mer och mer favoriserades af henne

och August. Trots den motvilja, min bror hade för militärståndet, medgaf han likväl, att Edvin valde detta, och vid femton års ålder kom ynglingen in vid Carlberg.

Haralds hustru brukade hvarje vinter tillbringa ett par månader i hufvudstaden hos oss. Nu, sedan Edvin kommit in på Carlberg, blef det hennes fröjd att bereda honom alla möjliga öfverraskningar och förlustelser. Efter tre års kurs blef han officer. Denna tilldragelse firades högtidligt och med stor glädje på Lennebo. Min man och jag voro då der. När vi skulle resa, bad Agda mig, att jag skulle föreslå att taga Ingegerd med mig, så att flickan kunde få åtnjuta undervisning i hufvudstaden. Jag hade sett tillräckligt af det sorgliga lif, flickan förde på Lennebo, och af förhållandena der för att inse, att min lilla brorsdotters ställning var så onaturlig, den kunde vara, och, hvad värre var, hon började blifva ett oskyldigt trätofrö emellan makarne, emedan Agda nästan dagligen gjorde sig skyldig till någon uppenbar orättvisa och på ett betänkligt sätt retade upp min bror mot det tysta, milda, sorgsna, olyckliga och ändock så rikt begåfvade barnet, hvars hjerta längtade efter ömhet. Agda skulle dessutom nu för tredje gången blifva mor. Hon och hennes moder hade öfverenskommit, att Agda den gången skulle vara i sitt föräldrahem och under sin mors vård. Alla skäl talade således för att Ingegerd skulle återvända till mig. Min bror gaf, besynnerligt nog, endast motvilligt sitt samtycke härtill. Harald var nedstämd i följd af de skefva förhållandena inom familjen och missnöjd öfver att Agda skulle resa ifrån honom och sitt eget hem för att gifva lif åt deras barn. Ack, det var ty värr vid denna tid

icke alls så som det bort vara makarne emellan, ty Agda visade mannen en så stor köld och ofta nog en så tydlig ovilja, att Harald kunde sägas vara verkligt olycklig, ehuru han hvarken med ord eller min antydde det. Den enda, som under hela vår vistelse på Lennebo hade förmått lifva upp Agdas vresiga lynne, var Edvin. Hans glädtighet framkallade alltid ett hjertligt leende på hennes läppar. Huru mulen hon än kunde vara emot hela sin öfriga omgifning, var hon dock alltid blid emot den unge löjtnanten. Harald ogillade sin hustrus i ögonen fallande svaghet för Edvin, hvars orimligaste önskningar hon uppfylde, då deremot den obetydligaste, som Harald uttalade, mötte motstånd. Allt detta iakttog jag, ehuru ingen talade derom, och jag reste med beklämdt hjerta från Lennebo. Några få veckor derefter träffades jag af det hårda slaget att förlora min man.

Presidentskan höll upp. Öfver hennes drag hvilade en skugga af djup sorgsenhet, synbarligen framkallad genom minnet af hennes förlust. Efter några minuters uppehåll återtog hon:

— Fyra månader senare nedkom Agda med en son. Hon och Harald voro så glada öfver den lille piltens födelse, att det åter såg hoppfullt ut för dem; men modern var ganska klen, och den största försigtighet erfordrades. Harald var hos henne dag och natt och vakade troget öfver henne, hvars hjerta han nu hoppades skulle återvända till honom.

Första dagen, Agda fick tillåtelse att en kort stund ligga klädd, anmälde man min bror och Edvin, som nu kommit för att sjelfva underrätta sig om hennes helsa.

Harald gick genast att taga emot dem. Agda ville, att han skulle bära henne ut i salongen; men då lä-

karen strängeligen förbjudit hvarje besökandes införande till henne, afslog Harald med ömhet hennes begäran. Hennes mor gjorde äfven allvarliga föreställningar om huru orätt det vore af Harald att uppfylla hennes önskan, hvarefter hon kysste dottern och följde Harald att välkomna gästerna. När de väl hunnit helsa, inträdde Agda med vacklande steg i salongen. Harald skyndade fram, tog henne i sina armar och bar henne till närmaste soffa. Han så väl som Agdas mor ville, att hon genast skulle föras tillbaka in i sängkammaren, men hon började gråta häftigt och de vågade ej bedröfva henne. Edvin satte sig på en stol vid hennes sida och lofvade att försvara henne mot moderns och mannens tyranni, under det han kysste hennes händer och skämtade så glädtigt, att tårarne torkades. Hon åhörde hans tokprat med leende läppar och blef qvar i salongen flere timmar. Ändtligen reste de främmande, och i samma stund var det slut med Agdas krafter. Harald bar henne afsvimmad in i sängkammaren. Dagen derpå kunde hon ej lemna sängen. Några dygn till, och moder och make stodo vid hennes dödsbädd.

Ett par dystra år följde. Min lille sonson stannade hos mormodern, som i Agda förlorat sitt enda barn. Kort efter Agdas död hemtade August åter hem Ingegerd, emedan han icke ville, att hon och Edvin skulle blifva främlingar för hvar andra. Något senare sålde August Lennebo åt Harald, och då nya byggningen blef i ordning, flyttade jag till min son och blef nu den, som skulle utgöra föreningslänken i ett hemlif för dem båda. Min bror meddelade mig så småningom sin plan att af Ingegerd och Edvin göra ett par, så att denne senare skulle blifva egaren af all hans förmögenhet. Han hade

sålt Lennebo till Harald, emedan han viste, att Edvin aldrig, sedan August gått bort, skulle komma att behålla bruket, och August ville icke, att det skulle komma i främmande händer. Dessutom var han förvissad om att Edvin aldrig skulle så förmånligt uppgjort försäljningen som han sjelf gjort.

Edvin var fullt medveten af att Ingegerd skulle blifva hans hustru så fort hon blef fullväxt, och Ingegerd, ehuru ännu barn, kände sin faders vilja med afseende på henne och kusinen. Hon hyste visserligen ej någon innerlig tillgifvenhet för Edvin, utan var ganska skygg för den liflige, ofta bullersamme unge mannen; men det föll henne icke in att ens i tankarne sätta sig emot en af faderns önskningar. Hon hade gerna offrat sitt lif, om hon i dödsstunden kunnat få se ett uttryck af kärlek i faderns ögon eller erhållit en öm smekning af honom.

För Harald hade Ingegerd, så långt hon kunde minnas tillbaka, alltid hyst den innerligaste hängifvenhet. Han hade varit hennes barnasorgers förtrogne och hennes tröstare, då det lilla hjertat sved af längtan efter faderns kärlek och bedröfvelse öfver att han ej kunde fördraga henne.

Då hon vid femton år konfirmerades, var hon en verkligt vacker flicka med en späd, fin kropp, en mogen och upphöjd karakter och ett sant kristligt sinnelag. Edvin var öfver öronen förtjust och hemligt svartsjuk på Harald. Han anförtrodde August sina qval och talade om sina lidanden och sin kärlek på ett sådant sätt, att min bror tog flickan i enskildt förhör och gaf henne skarpa förebråelser för att hon visade Harald mera tillgifvenhet än Edvin . . . Harald, som i henne endast såg en barnunge, då Edvin deremot älskade henne. August

sade henne tillika, att hon icke mera hade rätt att hysa ömhet för någon annan än Edvin, och uppmanade henne att noga vaka öfver att hon uppfylde sin pligt emot den, som var bestämd att blifva hennes make. Ingegerd väcktes härigenom upp ur sin barnsliga omedvetenhet om de känslor, hon hyste för Harald, och började betrakta dem som något, hvilket hon borde strida emot, efter som de voro förnärmande mot hennes pligter. Hennes sätt förändrades. Hon blef nu tillbakadragen äfven mot Harald. Hennes lilla intagande ansigte bar ofta spår af tårar, under det hon uppbjöd all sin förmåga att mot Edvin vara sådan, att han ej skulle få skäl till missnöje. När Edvin derefter begaf sig till mötet, anträdde min bror jemte Ingegerd en utrikes resa. Edvin önskade Ingegerds aflägsnande från Harald, och så blef det beslutadt, att Edvin på hösten skulle möta dem i Paris, der min bror ämnade tillbringa vintern. När Ingegerd väl hunnit blifva sexton år, skulle hennes och Edvins bröllop stå; detta var Edvins och följaktligen äfven min brors vilja.

Vid ankomsten till Paris, der min bror hade flere bekanta, insjuknade han. Tillfrisknandet gick långsamt, och han blef anbefald stillhet och försigtighet under vintern samt en längre badkur i Wiesbaden.

Ingegerd var ständigt hos den klene och ganska kinkige fadren. Carolina, som åtföljde dem, har berättat, att Ingegerd vårdade honom med ett tålamod och en ömhet, som voro långt öfver hvad man kunnat vänta af henne vid så unga år. Edvin hade anländt till Paris och var alltid några timmar dagligen hos min bror och Ingegerd. Att börja med var han mycket, mycket kär; men snart drogo parislifvets nöjen honom med sig. Hans be-

sök blefvo allt kortare och kortare, och hans sätt mot Ingegerd förändrades. Allt hos henne väckte hans ogillande. Hon hvarken talade eller klädde sig så, att det var honom i lag. Han fann hennes uppfostran misslyckad, hennes sätt misslyckadt, hennes medgörlighet misslyckad; ja, allt var misslyckadt hos det stackars barnet. I samma mån Edvin upptäckte alla dessa fel, blef hon ett föremål för faderns ständiga anmärkningar och bannor. Hon hade allt ifrån sin ankomst till Paris tagit lektioner i musik och språk; nu måste hon äfven taga lektioner i dans och konversation. Edvin sade, att hon var tafatt och ej nog talangfull för att han skulle hafva heder af henne då hon blef hans fru. Dessutom påpekade han, att hon måste komma ut i sällskapslifvet och tillegna sig det skick, som en dam af verld och förmögenhet borde hafva. Hon anförtroddes nu åt ett par adliga familjer i Paris, hvilka min bror kände, och så fördes hon ut i nöjenas hvirfvel för att om möjligt besmittas af dess dårskaper. Ingegerd erfor likväl endast en känsla af att vara ensam och öfvergifven i denna bullrande stad. Hennes hjerta greps af hemlängtan, och helt tyst utvecklade sig hennes kärlek till Harald, så att den blef en herskande känsla. Hon var emellertid allt för vacker att icke blifva firad, och hon vann hjertan utan att hon bemödade sig att vinna dem. Edvin och hon uppträdde i samma sällskapskretsar, men han hade aldrig någon stund att egna henne, utan var alltid i en skön och mycket firad fransyskas närhet. Ehuru ung, misstänkte Ingegerd, att det var denna lysande dam, som väckt hans uppmärksamhet på ofullkomligheterna hos kusinen. Vintern förflöt sålunda på ett ganska sorgligt sätt för Ingegerd. Då våren kom, erhöll millionärens

dotter ett friareanbud af en vicomte d'Armin. Den unge fransmannen var mycket betagen. Min bror blef ytterligt uppbragt öfver detta frieri och upplyste vicomten, att hans dotters hand var bortlofvad åt löjtnant Lodenskiöld. Edvin hade i sällskapslifvet icke uppträdt som sin kusins fästman, hvarför vicomten blef ganska öfverraskad, då han erfor, att madame Lamarnois' beundrare och trogne riddare var den unga flickans fästman. Vicomten uttalade likväl icke denna sin förvåning till min bror, men sade en afton till Ingegerd, att han var besluten att göra svensken segern svår. Min brors och Ingegerds afresa kort derpå till Wiesbaden gjorde slut på Ingegerds deltagande i parisnöjena. Edvin skulle komma efter några veckor senare.

August var vid afresan ganska klen och vid mer än retligt lynne. Han skref hem till Harald och bad honom ordna allt för Ingegerds bröllop, som skulle firas så fort de kommo till Lennebo i augusti. En våning för de unga skulle sättas i ordning i min brors hus i Stockholm, möbler hemskickades från Paris, och min brors kommissionär i Stockholm skulle se till, att allt blef så som han önskade.

Fyra veckor efter min brors ankomst till Wiesbaden uppträdde madame Lamarnois derstädes med mycken lyx och efterföljd af en ung lord, rik och förälskad, högboren och vacker, samt vicomte d'Armin. Dagen derefter, sent en afton, anlände Edvin. Min bror hade gått till hvila, men Ingegerd, som deltagit i en soirée dansante, satt i salongen, ännu iklädd baldrägten, då Edvin inträdde. Han var blek och såg upprörd ut. Det första han yttrade var:

— Din far har skrifvit mig till, att han ovilkor-

ligen vill, att vår förlofning skall eklateras vid min ankomst hit.

— Jag vet det, svarade Ingegerd mildt.

— Men jag... jag kan icke uppfylla hans önskan, utbrast han och kastade sig på knä för Ingegerd.

En upprörande förklaring följde. Han bekände sig vara till galenskap kär i madame Lamarnois; han hade hopp om hennes genkärlek, och lyckan log så hänförande emot honom, om Ingegerd blott återgåfve honom hans frihet.

— O min gode, käre Edvin, jag ger dig den åter med glädje! sade Ingegerd, hvars hjerta jublade vid tanken på friheten.

— Du är en engel, Ingegerd, utropade Edvin. — Du skänker mig mera än lifvet... du skänker mig den högsta jordiska sällhet, lifvet eger att bjuda mig... men jag begär ännu ett offer af dig: du måste säga morbror, att det är du, som icke vill föreningen oss emellan. Mig skulle han aldrig förlåta; men dig, sitt eget barn, skall han tillgifva, om du sviker hans älsklingsplan. Säg, Ingegerd, vill du göra äfven detta för mig? Vill du vara modig och sjelfuppoffrande ända till höjden af ädelmod?

— Ja, det vill jag, svarade Ingegerd med någon ansträngning.

Hon förutsåg med bäfvan den hotande storm, som skulle utbryta; men hon viste äfven, att slaget skulle träffa fadern hårdare, om hans älskling för honom yppade den trolöshet, han begått emot de löften, han gifvit.

Åter höljde Edvin hennes händer med kyssar och skyndade bort, sedan han öfver henne nedkallat himlens välsignelse.

Morgonen derpå infann Ingegerd sig hos sin far. Hon underrättade honom, att Edvin aftonen förut anländt, att de träffats och att hon sagt Edvin, att hon icke kunde fullfölja den förbindelse, hennes fader önskade. Jag vill ej skildra det uppträde, som följde. Min brors vrede kände inga gränser. Han förvisade Ingegerd från sin åsyn; hon skulle genast bort ifrån honom, och han skulle aldrig erkänna henne för sin dotter. Midt under detta stormande utbrott inkom Edvin. Han trädde visserligen emellan den uppretade fadern och dottern och bad Ingegerd genast aflägsna sig. Då den stackars flickan vände sig mot dörren, skrek min bror med ursinnig vrede efter henne: "Bort från mig ... jag vill ej se, ej höra talas om dig ... du har alltid varit mina ögons plåga ... jag känner dig ej mer." Ingegerd sprang alldeles förkrossad från fadern, från hotellet, från de af folk och musik uppfylda promenaderna, till dess hon befann sig långt borta under susande träd. Här sjönk hon till marken, utan styrka att fortsätta och utan medvetande.

På eftermiddagen samma dag erhöll jag, som då jemte min syster var i Ems, ett telegram af följande lydelse:

"Skynda till Wiesbaden, der står illa till. Ingegerd är sjuk.

Edvin."

Min son Harald erhöll nästan samtidigt ett telegram i Paris, der han uppehöll sig. Det lydde:

"Skynda genast till Wiesbaden, gubben är galen och Ingegerd sjuk.

Edvin."

Jag reste genast och fann vid min ankomst till hotellet, der min bror bodde, Ingegerd sängliggande.

Hon hade, då hon om morgonen i sin förtviflan sprang bort, mött vicomte d'Armin, som, då hon med förvirradt utseende skyndade förbi honom, följt efter. Då han upphann henne, låg hon sanslös i skogen. Hon var nedsölad af blod, som forsat öfver hennes läppar. Läkaren sade, att något mindre blodkärl troligen brustit och vållat den starka blodstörtningen. Ingegerd var ytterst medtagen. Då hon fick se mig, brast hon i gråt. Ehuru hennes tillstånd var ganska betänkligt, inverkade det ej på min bror. Han ville ej se henne, hon hade dertill gjort honom allt för mycken sorg, sade han, och tillade, att han aldrig hade förlåtit henne, att modern måste tillsätta lifvet vid hennes födelse.

Dagen derpå anlände Harald. Ingegerds tillstånd var fortfarande betänkligt och ingen bättring att vänta förr än fadern kunde förmås att besöka och skänka henne sin förlåtelse. Edvin var dagligen uppe och hörde om henne, men tillbragte likväl sin mesta tid i madame Lamarnois' sällskap. Den vackra fransyskan var omgifven af en skara beundrare, bland hvilka den unge engelsmannen likväl utgjorde den mest lysande till rang och rikedom. Hon sades gynna Edvin, något som betydligt ökade brittens låga. Detta allt var likväl något, som vi då lefde i okunnighet om, men som sedan blef oss delgifvet. Efter flere pinsamt oroliga dygn segrade Haralds ord och böner öfver min brors vrede, så att han en dag beqvämade sig att besöka sitt barn. Medsin kärfvaste röst sade han till henne:

— Jag förlåter dig ... blif frisk, så skola vi se till hvad som kan göras för att försona ditt fel.

Ingegerd höljde faderns hand med tårar och kyssar. För första gången, sedan hon blef hemburen afsvimmad, sof hon den natten, och med denna sömn följde förbättring. Hade Edvin på allvar och med kraft uppträdt såsom medlare och yppat sanna förhållandet, som var oss alla obekant, så hade allt långt förr varit försonadt; men nu hängaf han sig blott åt sin passion.

— I sin förtviflan har han kastat sig in i nöjenas hvirfvel och flyr allt, som erinrar om hans förstörda lycka, sade August en dag till Harald, då denne påpekade Edvins besynnerliga uppförande under denna sorgliga tid.

Efter det första besöket kom min bror hvarje dag in till Ingegerd och dröjde en timme hos henne. Han var visserligen icke vänlig, men icke heller ovänlig, utan visade ett kyligt deltagande. När Ingegerd i det närmaste var återställd och Harald uppehållit sig omkring ett par veckor i Wiesbaden, tillkännagaf han sin afsigt att återvända till Paris; men min bror bad honom uppskjuta resan ännu ett par dagar. August talade vid läkaren och frågade om Ingegerd kunde få göra en promenad i vagn, hvilket doktorn medgaf, emedan han ansåg henne fullt återställd. Dagen derefter gjorde hon sin första utfärd, och då vi kommo hem, bad min bror, att Harald, Edvin och jag skulle infinna oss i hans salong, dit han önskade att jag skulle medföra Ingegerd.

När vi alla voro samlade, frågade han sin dotter om anledningen till brytningen med kusinen. Med bleka läppar men fast stämma svarade Ingegerd:

— Vi kunde icke blifva lyckliga med hvar andra, derför var det bäst att vi skildes åt.

— Och hvarför kunde ni ej blifva lyckliga med hvar andra? sporde min bror kallt.

Ingegerd teg.

— Hur kan du, en sextonårig barnunge, döma derom?

Ingegerd böjde ned hufvudet, men svarade intet.

— Se på mig, utropade min bror befallande, — och svara, som stode du inför den högste domaren: älskar du en annan?

Ingegerds ansigte höljdes med en purpursky, men hon blickade upp till fadern och sade klart och tydligt:

— Ja!

En paus uppstod. Jag hade ovilkorligen flyttat mina ögon från Ingegerd på Edvin och såg till min öfverraskning något liknande en glädjestråle framlysa ur hans ögon vid detta svar.

— Jag frågar dig icke hvem denne usling är, sade min bror sträft, — jag tror mig veta det; men hoppas aldrig, att jag ger mitt samtycke till din förening med den der eländige fransmannen, som följt efter hit och som förde dig hem afsvimmad.

Derpå vände han sig till Edvin, räckte honom sina båda händer och sade med vek stämma:

— Kan du förlåta det löftesbrott och den trolöshet, som blifvit begångna emot dig?

— Tala ej så, utbrast Edvin och fattade med värme de framräckta händerna. — Jag eger intet att förlåta, utan är Ingegerd tacksam för hennes redliga handlingssätt.

— Godt, afbröt honom min bror; — men det skall aldrig kunna sägas om August Millner, att han ej sökte godtgöra dig det löftesbrott, hans dotter tvang honom

till... Jag förmodar, att du är villig bringa din kusin hvarje godtgörelse, du kan gifva honom? fortfor han med sträf ton, vänd till Ingegerd.

— Det är jag, stammade Ingegerd.

— Så mycket bättre, ty jag ämnar handla i ditt ställe. Se här ett gåfvobref, som tillförsäkrar dig, min kära Edvin, en anständig förmögenhet, tillade han och framtog ett papper ur bröstfickan.

Gåfvobrefvet innehöll, att min bror med varm hand skänkte sin systerson Edvin Lodenskiöld en million i pengar och värdepapper. Deraf egde Edvin att vid gåfvobrefvets emottagande genast uppbära hälften, och återstoden vid morbroderns död eller vid sitt eget inträde i äkta ståndet, hvilket gifvaren önskade skulle ske så fort som möjligt, på det Edvin vid en god qvinnas sida skulle glömma den trolöshet, för hvilken han varit offer. Dottern egde sitt mödernearf och möjligen utsigten att ärfva de 150,000 kronor, min bror undantagit för egen räkning. Han frågade Ingegerd, om hon hade något att invända emot gåfvan till kusinen. Naturligtvis hade det sextonåriga barnet ingenting att anmärka deremot, ehuru både Harald och jag uttalade vårt bestämda ogillande af den orättvisa och orättrådiga handlingen; men dervid fäste August intet afseende. Edvin grät, Edvin protesterade, men tog likväl gåfvobrefvet och lemnade oss när sammankomsten upplöstes. Dagen derpå skulle Harald resa. Tidigt på aftonen sade han oss alla farväl och begaf sig till det hotell, der han bodde. Han hade ej väl kommit in i sina rum, förr än vicomte d'Armin inträdde för att som vanligt underrätta sig om Ingegerds helsa. Sedan han en stund ordat om henne, sade han helt plötsligt, att han skulle blifva Harald

förbunden om han ville följa honom ned i societeten. Då Harald vägrade, sade fransmannen:

— Ni gör orätt, som ej vill uppoffra en halftimme, då ni dermed kanske kan förebygga en olycka för er unga slägting, fröken Millner.

Harald besinnade sig och följde honom.

I den stora societetssalen dansades, då Harald och fransmannen inträdde. Den senare fäste genast Haralds uppmärksamhet på Edvin, som valsade med en bländande skön qvinna. Första ögonkastet upplyste Harald om beskaffenheten af Edvins känslor. Vicomten hviskade med bitter ton till Harald:

— Och åt den herrn ämnar man den älskvärda flickan!

— Åt *honom* har Ingegerds far skänkt en million, tänkte Harald.

Efter valsen skyndade de dansande ut i de rikt eklärerade promenaderna för att söka svalka. Harald såg Edvin föra sin sköna dam ut i den dunkla natten, der lampsken och blomsterdoft omgåfvo dem. Han följde efter, utan att Edvin observerade honom. De togo plats i en aflägsen grotta, och Harald blef åhörare af den förklaring, Edvin nu gjorde den sköna, för hvars fötter han nedlade sitt hjerta, sin hand och sin rikedom. Han tiggde om genkärlek. Han hade ju älskat henne till galenskap under månader ... vore hans kärlek då icke värd belöning? Hon gaf honom sin kärlek, men hon ville icke i denna stund skänka honom löftet om sin hand, hon ville under natten öfvertänka detta vigtiga steg. Hon bad honom hoppas. Morgonen derpå skulle hon taga emot honom och allt blifva afgjordt. En kyss och ännu en, och så sväfvade den sköna fransyskan förbi

Harald och bort från Edvin, som satt qvar, försjunken i sin lycka. Han väcktes af Haralds hand, som föll tung på hans skuldra, och dessa ord, uttalade med stränghet:

— Ja så, det är sålunda du gjort dig förtjent af gåfvobrefvet på en million! När allt kommer omkring, är det du, som förmått Ingegerd bryta förbindelsen för att du skall draga alla fördelar deraf.

En häftig men kort ordvexling egde rum emellan de båda kusinerna. Harald återvände till hotellet, kontramanderade sin resa och beslöt att stanna för att utröna sanna förhållandet. Ingegerd skulle ej kunna ljuga inför honom, och han ville tala vid henne. Då Harald följande förmiddag kom till hotellet, der Millners bodde, hade jag jemte Ingegerd och hennes far rest till Ems, derifrån Edvins mor telegraferat efter mig. Hon hade blifvit sämre i sitt bröst.

Min bror återvände till Wiesbaden sent på aftonen samma dag, men jag qvarstannade hos min stackars syster, som jag ej mera ville lemna, och behöll Ingegerd hos mig. Läkarne hade för min syster utfärdat ett strängt förbud angående alla sinnesrörelser, och derför afhöll min bror sig ifrån att nämna något om den brutna förbindelsen eller den gåfva, Edvin erhållit af honom. Min syster bad honom att vid återkomsten till Wiesbaden skicka Edvin till henne.

— Jag längtar att få träffa honom, sade hon, — mitt hjerta har känt sig så oroadt af att han icke varit här mer än en enda gång sedan jag kom hit. Edvin borde väl förstå hur kär hans åsyn är för mig, då jag nu nödgas lefva skild från flickorna.

Vår bror lofvade, att Edvin följande dag skulle vara hos modern, och böjde sig derefter ned öfver henne

för att kyssa den bleka pannan. Hon lade sin arm om hans hals och sade:

— Du lofvar ju att alltid vara min Edvin en god fader, såsom du hitintills varit, äfven om han skulle göra sig skyldig till stora fel och svagheter?

— Det lofvar jag, svarade vår bror och tryckte hennes hand.

— Och när jag är borta, vill du ju äfven sörja för mina flickor?

— De skola af mig få så mycket, att deras framtid är betryggad, svarade han.

Hon tackade honom, och han lofvade att snart återkomma.

Dagen derpå, innan vi ännu frukosterat, underrättades jag, att Harald önskade tala enskildt vid mig. Jag blef bestört och anade genast, att någon olycka inträffat. Att denna min aning var sann, förstod jag vid första ögonkastet på Harald. Han var dödsblek och såg förstörd ut.

— Hvad har händt? sporde jag med ångest.

— Något rätt förskräckligt. Har mamma mod att höra det? sade han och fattade min hand.

— Har din bror omkommit? stammade jag, färdig att digna under förutsättningen att hafva förlorat min äldste son.

— Nej ... Edvin har skjutit sig.

Ett hjertskärande skri och fallet af en tung kropp hördes från rummet näst intill. Vi skyndade dit. Min olyckliga syster låg sanslös utsträckt på golfvet. Hon hade uppfångat den tysta hviskningen af tjenarinnan, att Harald önskade träffa mig enskildt, och drifven af sin ångest öfver sonen, om hvars kärlek till fransyskan hon fått

kunskap under min frånvaro, hade hon smugit sig ut i rummet mellan salongen och sofrummet för att lyssna samt träffades då af det förkrossande slaget. Läkare tillkallades. Hon lades till sängs, och jag intog min plats vid hennes sida, under det Harald utan minsta uppskof bestyrde om att Ingegerd och Carolina med första tåg lemnade Ems och begåfvo sig till Coblenz, der de skulle taga in hos konsul Riez, som Harald var bekant med och till hvilken de hade rekommendationsbref. Der skulle de qvarstanna till dess Harald afhemtat dem. De hade nätt och jemt hunnit lemna vårt hotell, då min bror anlände. Han kom för att låta sin arma dotter uppbära allt det raseri, som framkallats af smärtan öfver att hafva förlorat Edvin. Hans sorg var aldrig ett lidande, utan den var ett rasande mot det eller dem, som han ansåg för dess upphof. Ingegerd var nu upphofvet till Edvins död, och hennes straff skulle blifva, att fadern förskjöt henne. Till förekommande af detta obyggliga uppträde aflägsnade Harald det stackars barnet.

Nu några ord om anledningen till Edvins förtvifladе beslut. Dagen efter balen hade han enligt öfverenskommelse infunnit sig hos madame Lamarnois för att mottaga gåfvan af hennes hand; men madame hade rest tidigt på morgonen och qvarlemnat en liten rosenfärgad biljett till Edvin. Den innehöll endast underrättelsen, att hon begaf sig till England, der hennes förening med den omätligt rike och högborne engelsmannen skulle eklateras och hennes bröllop firas. Med några skämtsamma ord beklagade hon, att deras lilla roman så hastigt måst afslutas; men hon hoppades, att de vid nästa sammanträffande skulle rätt hjertligt skratta åt den, och hon önskade Edvin lycka vid sidan af sin mer än inta-

gande kusin, som säkert skulle tillgifva honom dårskapen att hafva svärmat för Désirée Lamarnois.

Utan klart medvetande af hvad han gjorde rusade Edvin bort från hotellet, der den trolösa bott, och till det, der Harald bodde. Lik en vansinnig kom han inrusande till Harald, slängde fransyskans biljett åt honom och utropade med förtviflan:

— Jag är förrådd, nesligt bedragen och tillintetgjord.

Han hade kastat sig ned på soffan och tryckt handen emot pannan. Derpå rusade han åter upp, när Harald efter läsningen af brefvet sökte lugna honom, och utbrast:

— Tala ej vid mig! Dina ord göra mig galen. Jag måste vara allena.

Han störtade ur rummet. Harald tänkte först följa honom, men ansåg det sedan klokast att han fick vara ensam med sina upprörda känslor. Edvins visserligen häftiga, men lättrörda sinne gaf ej någon anledning till farhågor, emedan Harald ofta sett honom alldeles förtviflad det ena ögonblicket och det andra åter glad och sorglös. Ett par timmar derefter lemnade Harald likväl sin boning för att besöka Edvin. Som han trädde ut ur hotellets portgång, kom Edvins betjent emot honom med tvenne bref, sägande:

— Löjtnanten sade, då han för en timme sedan gick bort, att jag skulle bära dessa till brukspatronen klockan ett.

Harald emottog brefven. Det ena var till honom, det andra till Ingegerd, och skulle lemnas till hennes far. Harald bröt genast det som var till honom och läste med fasa dessa rader:

"Då du emottager detta, har jag gjort slut på mitt eländiga lif. Du finner min döda kropp i samma grotta, der hon förliden afton lofvade mig evig kärlek. Om du kan blidka morbrors vrede emot Ingegerd, utan att yppa huru ovärdigt jag handlat, så gör det; men skulle ej något annat återstå, än blottandet af sanningen, så hellre det, än att den verkligt högsinta Ingegerd skall lida mera för min skull. Tänk emellertid på, att morbrors vrede öfver mitt skändliga uppförande kan komma att beröfva min arma mor och mina systrar hans hjelp och stöd. Helsa min moder och bed henne förlåta sin olycklige son

Edvin."

Edvins lik fans i grottan. Han hade skjutit sig genom hufvudet.

Då min bror återkom till Wiesbaden från Ems, fann han till sin förvåning Harald väntande på sig i sin boning. Harald meddelade honom det hårda slag, som träffat honom genom Edvins död. Brefvet till Ingegerd lemnades till hennes far, som bröt det med skälfvande händer. Det innehöll gåfvobrefvet, rifvet i flere stycken, jemte dessa rader:

"Jag har ej vunnit den kärlek, som utgjorde mitt lifs lycka; jag kan ej tröstas af rikedomen; återtag derför denna million, som det var en orättrådig handling att gifva mig. Gud skydde dig, Ingegerd. Du är en engel, och jag tackar dig för allt ditt ädelmod, nu då min lefnadslampa skall släckas af min egen hand.

Edvin."

Min bror rasade hela natten emot dottern. Hon var

orsaken till denna gräsliga olycka, och han hotade att förbanna henne. Harald undanröjde ett sammanträffande emellan far och dotter, till dess den förre hunnit sansa sig, och sade August, vid hans ankomst till Ems, sanna förhållandet samt förmådde honom äfven att lemna min stackars systers boning. Han återvände med min bror till Wiesbaden. Der insjuknade August. Ingegerd fick bud efter sig att komma och vårda sin fader, i fall han önskade se henne. Sjukdomen antog denna gång en farlig karakter, och då läkarne gåfvo till känna, att utgången var oviss, önskade min broder sjelf Ingegerds återkomst. Den häftiga förbittringen emot henne hade visserligen lagt sig: han erkände, att han varit orättvis emot henne och tillät att hon fick vårda honom; men han anklagade henne likväl för att vara roten till olyckan, ty om hon icke återgifvit Edvin hans frihet, hade han varit tvungen att fullfölja förbindelsen och skulle aldrig kommit i tillfälle att erbjuda fransyskan sin hand, och dennas giftermål med engelsmannen skulle då icke gripit Edvin så, att han gjort slut på sitt lif. Alltså hade ändå den stackars Ingegerd största skulden i Edvins död. Detta sade den obeveklige fadern henne stundligen, under det hon vårdade honom med en ömhet, som om han städse varit henne en huld och god fader.

Han uppsatte derefter sitt testamente. Åt hvardera af sina systerdöttrar skänkte han femton tusen kronor och utnämde min son till deras förmyndare; deras mor tillförsäkrades en årlig ränta så länge hon lefde; vidare gjordes några dispositioner åt tjenare, och en viss summa anslogs till Lennebo bruksskola. Det öfriga tillföll Ingegerd, men på följande vilkor: Harald skulle vara hennes förmyndare och förvaltare af förmögenheten, han skul-

le utse hennes blifvande man, och hon finge ej äkta någon, som han icke gillade, emedan förmögenheten då tillfölle honom. Vidare stod der:

"Som jag anser min dotter Ingegerd Sigrid Millner vara en indirekt orsak till min älskade fosterson Edvin Lodenskiölds förtviflade beslut att afhända sig lifvet, är det min bestämda vilja, att min dotter ej gifter sig med någon utländing. Bryter hon mot denna min vilja, går hon förlustig all arfsrätt efter mig, och min förmögenhet tillfaller min systerson Harald Åker."

Genom denna punkt i testamentet kastade min bror en skugga på Ingegerd inför hela slägten, och Agnes har deraf tagit sig anledning till de bittra utfallen emot Ingegerd, hvilka du bevittnat.

Min bror dog några dagar efter upprättandet af testamentet, och min systers tillstånd blef så betänkligt, att vi måste låta telegrafera efter hennes döttrar, hvilka, åtföljda af sin fars systerson, löjtnant Åman, ankommo till Ems i lagom tid för att under den sista veckan af moderns lif vårda henne. Innan hon utandades sin sista suck, tog hon af sina barn och Åman det löftet, att de aldrig skulle tala om Edvins obyggliga slut eller med minsta ord häntyda derpå till Ingegerd eller någon, som hållit af Edvin. "Ingegerd har varit olycklig nog genom Edvin," sade min syster, "och en broders minne bören I ömma för, ty han var förvillad. Låt ingen skugga kastas på honom eller henne."

Hvad jag nu har att tillägga är, att mina syskons lik fördes hit, der de jordades i den gamla familjegrafven. Flickorna Lodenskiöld voro det första året hos min äldste son; men Ingegerd följde med mig, och då hon inträdde här, lofvade Harald henne, att hon skulle vara

fullkomligt fri; att han såsom förmyndare ej skulle utöfva någon myndighet öfver henne, utan att hon beträffande hem, framtida anordning af sitt lif och valet af make hade blott att rådgöra med sitt eget hjerta och tycke eller, om hon sjelf så ville, med mig, sin moderliga vän.

Från den tiden blef hennes skygghet nästan oöfvervinnelig. Hon sökte liksom dölja sig för allas blickar, och de mörka lockarne blefvo en ständig slöja. Hon gjorde sig de hårdaste anklagelser för delaktighet i de olyckor, som egt rum, och man kan säga, att det arma barnets ungdom var så insvept i sorg, att ingen enda glädjestråle hittade dit under de första åren. Sedan blef barmhertigheten hennes tröstarinna, derefter intresset för din lilla skyddsling och vänskapen för dig, och nu, nu ändtligen är kärleken den sol, som upplyser ett lif, hvilket egt så föga glädje, hvilket varit så rikt på tysta lidanden allt ifrån barndomen. Och icke sant, Gösta, du skall säkert vara en af dem, som innerligast tackar Gud för att hon nu vunnit den enda lycka, som fans på jorden för henne? Du skall göra det derför, att du hyser sann tillgifvenhet för henne, är det icke så?

Den gamla damen lade sin hand på min arm och såg på mig med en innerlig blick.

— Jag försäkrar tant, att Ingegerds lycka är mig dyrbarare än min egen, och jag skulle ej med den minsta skugga vilja fördunkla den, svarade jag.

— Tack, min vän! Ingegerds lycka vore förmörkad, om hon trodde, att den förorsakat lidande för någon annan, sade presidentskan och tryckte min hand mellan sina, i det hon tillade: — Och äfven han, min präktige son förtjenar ju också att få smaka litet af lifvets säll-

het, ty hans kärlek till Ingegerd är den djupaste och starkaste känsla, han hyst. Han har aldrig älskat någon så högt som henne, och likväl hade han fast och obevekligt dömt sig sjelf till försakelse och skulle utan tvekan äfven hafva öfverlemnat henne åt den man, hon älskat, i fall hennes kärlek fallit på någon annan, hur mycket detta än kostat honom.

Hvad som derefter sades kan vara onödigt att upprepa. En stund senare aflägsnade jag mig, fastare än någonsin besluten att aldrig låta Ingegerd ana, hvad hennes lycka kostade mig. Nej, hennes lyckas himmel borde nu vara utan moln.

* * *

Dagen derpå, sedan jag tillbragt större delen af natten med att öfvertänka den lilla skildring, presidentskan gifvit af Ingegerds sorgliga barndom och ungdom, anlände posten. Den medförde bref från min mor, hvari hon bad mig skyndsamt komma till Rosenhof, emedan öfversten var illa sjuk. Jag begaf mig genast, med brefvet i hand, upp till brukspatronen för att öfverlägga med honom, om jag på några dagar kunde aflägsna mig och sjukvården under tiden anförtros åt Morberg, som i likhet med mig i flere år tjenstgjort vid sjukhus.

Af gammal vana sedan Åkers konvalescenstid tog jag vägen genom biblioteket. Jag inträdde, men drog mig hastigt tillbaka och ämnade åter lemna rummet, ty vid det stora bordet satt Ingegerd helt allena och skref. Hon hade märkt mitt inträdande och fäste nu sina underbara ögon på mig. De höllo mig qvar. Jag blef stående vid dörren, utan att gå fram eller vända tillbaka.

— Var så god, herr doktor, sade hon med ett blidt leende, — och låt ej min närvaro störa er, utan tag de böcker, ni kom att hemta... Se ej så missnöjd ut, tillade hon med intagande vänlighet och räckte ut handen emot mig. — Har jag på något sätt förbrutit mig mot er, så tillgif det. Djupt skulle det smärta mig, om jag vållat er något obehag. Säg derför hvad det är, som gjort er så förändrad.

Jag fattade för en sekund hennes hand och tryckte den, under det jag med dämpad röst svarade:

— Fröken Ingegerd, jag är i dag den samma i min tillgifvenhet för er, som jag alltid varit.

— Tack! Och ni är ej missnöjd med mig?

Hon såg forskande upp i mitt ansigte, och det hvilade oro i blicken. Omöjligt att vara missnöjd med henne, som nu stod upprätt framför mig, öfvergjuten af ett så klart skimmer af hjertats godhet och själens renhet! Icke rådde hon, arma barn, för att jag älskade henne som en galning. Hon hade mött mig med vänlighet, och jag hade i min inbilskhet gifvit en oriktig tydning åt den. Dessa tankar flögo blixtsnabba genom mitt hufvud, och jag försäkrade henne, att inom mig fans ej något missnöje med henne eller den aflägnaste anledning dertill.

— Ack, herr doktor, utbrast hon glad, — ni har nu befriat mitt hjerta från en pinsam oro! Det ligger så mycken sorg öfver mitt förflutna lif, så många mörka minnen, att all den lycka, lifvet nu erbjuder mig, skulle fördunklas, i fall jag befarade, att den tillskyndade någon annan menniska smärta... synnerligast om denne andre vore en kär vän och nitisk läkare, till hvilken vi alla stå i förbindelse... först och främst jag, tillade hon sakta och med en ljuf rodnad på sitt intagande ansigte.

— Aldrig, min fröken, kommer er lycka att grumlas genom mig, svarade jag allvarligt; — tvärt om skall den alltid skänka mitt hjerta en sann tillfredsställelse. Medvetandet att ega er vänskap skall deremot utgöra min högsta glädje.

— Ack, herr doktor, edra ord skänka mitt hjerta frid och gifva mig liksom rätt att utan några farhågor njuta den stora lycka, som jag ännu knappt vågar tro på!

— Tro på den och njut af den i fulla drag, sade jag med någon ansträngning, — och tillåt mig blott att få förblifva er en trofast vän. Ni har, fröken Ingegerd, visat mig en stor vänskap, då ni drog försorg om att porträttet af den kära hädangångna blef upphängdt öfver min säng. Jag fann det der just när mitt hjerta hade det allra största behof af att återse de älskade, oförgätliga dragen. Ni har säkert erhållit porträttet af min mor?

— Jag! Nej, herr doktor, till mig blef det icke sändt. Väl vet jag, att öfversten hade gått i författning om att låta kopiera det lilla porträtt, han hade af sin dotter; men det blef ej färdigt medan jag var på Rosenhof.

— Hvem har då hängt upp det i min sängkammare? utbrast jag öfverraskad.

— Om ej Harald gjort det, så . . . har någon god fé gått öfverstens ärende, svarade Ingegerd leende och tillade derefter: — Jag håller just nu på att skrifva till tant Lindell, och jag skall fråga åt hvem uppdraget gafs.

— Skrifver fröken fortfarande till min mor? utropade jag.

— Naturligtvis . . . vi äro mycket fästa vid hvar andra. Jag håller så innerligt af min goda tant. Dessutom tyckes ni hafva glömt, att jag älskar detta lilla barn,

som ni upptagit och som jag anser mig liksom hafva en liten del i.

— Signe! mumlade jag.

Den lilla hade under senare tiden alldeles försvunnit ur mina tankar. Jag förde handen hastigt öfver pannan; jag kände, att denna farliga tête-à-tête måste afbrytas, och skyndade derför att fråga om brukspatronen var i sitt arbetsrum.

— Jag förmodar det, svarade Ingegerd med en varm rosensky på kinden. — Vi hafva icke träffats ännu, tillade hon.

Med några få ord upplyste jag henne om innehållet af min mors bref, hvarefter jag tryckte den lilla handen till afsked och trädde in i brukspatronens rum. Han satt vid sitt skrifbord, upptagen af arbete, men lemnade detta genast och kom emot mig. Hvad han hade blifvit för en vacker och ståtlig man! Öfver pannan hvilade ej längre någon skugga; den var fri och klar, och ur de stora, öppna, mörka ögonen strålade lycka och glädje.

Jag gaf honom min mors bref att läsa, och vi resonerade länge öfver Morbergs lämplighet att under min frånvaro sköta min plats, i fall han skulle vilja åtaga sig det. Brukspatronen tycktes hysa mindre betänkligheter deremot än jag, och så beslöts, att vi till sammans skulle fara till Ornvik och fråga honom. Brukspatronen skulle, i händelse af svårare sjukdomsfall, göra öfverenskommelse med provinsialläkaren, så att Morberg alltid hade honom att tillgå för konsultationer. Morberg var genast redo att ersätta mig vid Lennebo och tycktes förtjust öfver detta tillfälle till verksamhet.

På aftonen bjöd jag familjen farväl. En sekund längre än jag bort höll jag Ingegerds hand i min. Aldrig

hade hon varit mig kärare än i detta ögonblick; aldrig hade jag innerligare känt, att hon var mig så dyrbar, att mitt eget jag vägde intet i vågskålen emot hennes väl. Det oaktadt skulle jag gerna störtat död till hennes fötter, om jag blott för enda gång fått trycka henne till mitt hjerta. Hon var den sista, af hvilken jag tagit afsked, och derefter skyndade jag ut ur rummet, under det jag hörde henne och de andra ropa efter mig:

— Välkommen åter!

Med några språng var jag öfver gården inne i gamla byggningen och i mina rum, der jag kastade mig ned på en af sofforna och betäckte ansigtet med händerna; men endast få minuter satt jag så, ty jag for hastigt upp vid att dörren öppnades och brukspatronen inträdde.

Han kom för åtskilliga upplysningar, som han behöfde. När han till sist tog afsked, sade han:

— Äfven jag önskar, att doktorn skall återkomma, och säger derför ett uppriktigt och ärligt välkommen; men det förefaller mig, som om jag icke på många år skulle komma att helsa er med det ordet, och då det sker, icke mer såsom läkare på Lennebo.

— Och hvad ger brukspatronen anledning till den förmodan? sporde jag kallt.

— Er framtid ... det mål, som ännu ligger ouppbunnet framför er.

— Visserligen innebär detta en förutsättning, att mitt vistande här ej kan blifva långvarigt; men icke, att jag icke nu skall återkommma och stanna här till dess en ny läkare hinner blifva antagen.

— Ingen skulle vara gladare deröfver än jag, förklarade Åker och såg mig rakt in i ansigtet med en öppen, vänlig blick.

Morgonen derpå helt tidigt rullade den lätta resvagnen från Lennebo, hvilken förde mig bort mot obekanta öden. Jag hade kommit till detta ställe, uppskakad ur mina utsväfningars dvala, med goda, men svaga föresatser att förbättra mig. Jag for derifrån, efter nära två års förlopp, med ett djupt, ett oläkligt sår i hjertat; men äfven med mannens stål i karakteren och kraft i viljan. Jag skulle nu af mitt lif göra något mera än ett pjunkigt kärleksqväde eller ett hejdlöst jagande efter glömska i njutningen af låga nöjen.

* * *

Frost hängde i träden och låg öfver marken, då min skjutskärra vek af från stora landsvägen och upp till den lilla biväg, som förde derifrån till Rosenhof. Frost hade fallit öfver mitt hjertas alla ljufva förhoppningar, och jag kom till detta ställe, som i mina ynglingaår varit mitt paradis, med det fasta, orubbliga beslutet att lefva endast och allenast för mitt kall, min vetenskap och mina stora pligter emot menskligheten.

Under det jag blickade på den förödelse, frosten vållat i naturen, kände jag äfven den förödelse, som härjat mitt inre. Ur dessa sorgliga förnimmelser väcktes jag af skjutsgossen, som helt plötsligt frågade:

— Vet han af, att Rosenhof nedbrann i går morse?

— Hvad säger du? utropade jag, i det jag ryckte åt mig tömmarne och gaf hästen ett rapp. — Har det brunnit på Rosenhof?

— Jo, det kan han lita på. Det var en grann brand, må han tro ... men så der får han alls icke köra, för

då får jag på huden af husbonden, så det piper efter piskan.

Dermed ville han återtaga tömmarne, men jag röt till:

— Se så, inga dumheter ... du får dickspengar. Säg nu fort om ... om någon ...

Jag kunde ej få ordet öfver mina läppar.

— Blef innebränd, menar han, kan jag begripa. Nej, det blef intet af med den saken, för si gubben bars ut ... frun och flickungen, de gingo sjelfva ut ur det brinnande huset ... och nu är det inte så mycket qvar som så af hela härligheten, sade pojken och strök med den ena handen öfver den andra. — Huset med alla blommorna i fönstren, och flyglarne och bodarna brann ... allt, allt, utom "lagåln" och den der lilla "palongen", som öfversten hade byggt upp i trädgårdsbacken förra sommarn. Der bo de nu, sedan elden förstört allt annat. Han kan nog icke bo der, utan får allt höra sig om efter hus annorstädes, det kan jag säga på förhand.

Just som pojken sade detta, körde jag upp på Rosenhofs gård, der det ännu rök ur askan från dessa sorgliga lemningar af det kära, dyrbara hemmet, der hon lefvat och dött, min vårblomma.

Jag begaf mig genast upp till paviljongen och fann der gamle öfversten i ett tillstånd, som ej gaf minsta hopp om hans återvändande till lifvet. Han var likväl fullkomligt redig och blef glad att se mig. Min mor var så angripen af all den förskräckelse och ångest, hon utstått, att glädjen öfver att återse mig var nära att beröfva henne sansen. Midt i hennes omfamning fattade någon om min hand, och en klar, melodisk barnstämma sade:

— Du kom ändå till oss... vi ha väntat länge på dig.

Jag såg på den lilla. All sorg utom och inom mig flydde för ett par sekunder, under det jag blickade in i barnets ögon; derefter böjde jag mig ned och kysste henne. Hon slog armarne om min hals och frågade:

— Är hon med dig, Ingegerd?

Jag lösgjorde mig från barnets armar och reste mig hastigt upp. Det var liksom hade den lilla med dessa ord vridit om en dolk i mitt hjerta. Jag klappade henne på hufvudet och gaf ett kort nej till svar.

Signe satte händerna för ögonen och grät, under det hon stammade:

— Stackars pappa! Stackars Signe! Vi ville, att hon skulle komma.

Jag tog henne på mitt knä, böjde upp hennes hufvud och sade, sedan jag blickat i de med tårar fylda ögonen:

— Gråt icke... hon kommer nog en gång och helsar på dig, och då blir glädjen så mycket större.

Hon lutade sitt lilla ljuslockiga hufvud mot mitt bröst, lade åter armen om min hals och hviskade:

— Signe skall ej gråta... stackars pappa är sjuk.

Ja, den gode öfversten var sjuk, illa sjuk, och kräfde all möjlig vård. De båda rummen i paviljongen voro visserligen olämpliga till sjukrum; men han ville ej höra talas om att flyttas derifrån, och då han var så sjuk, ansåg jag det ej heller rådligt. Här gälde för öfrigt endast att göra det yttersta för att slutet skulle blifva så plågfritt som möjligt.

Jag inlogerade mig i en statstuga om nätterna; dagarne tillbragte jag hos den sjuke. Under hela denna

tid hvilade öfver min själ ett dystert lugn, som endast afbröts af det spända intresse, med hvilket jag följde dödens närmande, och den egendomliga rörelse af milda och blida känslor, som lilla Signes klara ögon framkallade.

Så förflöt en vecka. En dag, då Johan lemnade min mor posten, medförde den två bref till min mor och ett till mig från Lennebo. En lång stund betraktade jag brefvet. Det bar Åkers stil, och under det jag höll det mellan mina fingrar, kände jag att det inneslöt ett kort. Det brusade för mina öron och jag hade ej mod att öppna omslaget. Min mor hade redan öppnat sitt ena bref och utbrast öfverraskad:

— Förlofningskort! Det var således detta, Ingegerd häntydde på i sitt sista bref.

Nu såg hon upp på mig och tillade:

— Min Gud, Gösta, hvad fattas dig?

Innan jag hann svara, öppnades dörren till öfverstens rum, och Johan, som varit der inne medan vi skulle frukostera, sade med darrande röst:

— Herr doktor, öfversten har så svåra ryckningar.

Jag störtade in. Den gamle hade fått slag och var medvetslös. Ännu två dygn, under hvilka jag ej lemnade honom, och lifslågan hade flämtat ut.

Allt, som erinrade om min ungdoms eden, var således borta. Till och med hemmet, der dessa båda för mig så kära lefvat och der jag njutit en så ren lycka, låg förvandladt i aska.

Under all den bedröfvelse och allt det bestyr, som följde, hade jag ingen tid att tänka på egna angelägenheter. Min mor var derjemte så medtagen af nattvak och sorg öfver den gamle, trofaste vännens bortgång att jag åt henne måste egna alla mina lediga stunder, isyn-

nerhet som lilla Signe var alldeles upplöst af smärta öfver "att pappa skulle läggas ned i grafven och aldrig mera vakna". Hon ville ej låta trösta sig. Under all denna oro och förstämning hade jag nästan glömt Åkers bref, som låg ouppbrutet i min bröstficka, och min stackars mor var så nedtryckt, att hon ej heller tänkte på någon lyckönskan, utan vårt enda svar på underrättelsen om förlofningen mellan Åker och Ingegerd blef notifikationen om öfverstens död.

Så var han då jordad, den trofaste vännen, den redbare gamle mannen, och hvilade i den tysta grafven vid dotterns sida. Nu kom öppnandet af hans testamente, som jemte värdepapper förvarades i ett litet schatull, det enda af bohaget som blifvit räddadt undan lågorna, emedan öfversten i det kritiska ögonblick, då man bar ut honom ur det brinnande huset, yrkat att schatullet skulle medtagas.

Testamentet var uppsatt några få veckor före hans insjuknande och lydde, att förmögenheten skulle delas i två delar, hvaraf den ena halfvan oafkortad tillföllo mig, men med förbehåll, att jag endast finge uppbära räntan deraf intill den dag jag vunnit mitt doktorsdiplom, då jag komme i full besittningsrätt af kapitalet. Från den andra halfvan afdrogos åtskilliga dispositioner till förmån för två gamla tjenare, och derefter skulle återstoden delas emellan min mor och Signe så, att Rosenhof tillföllo min mor, och en liten egendom, kallad Ernviken, belägen tre mil från Lennebo bruk, Signe; men med det bestämda förbehåll, att dessa båda egendomar icke finge säljas. Ernviken var öfverstens fädernegård, och der var han född; Rosenhof hade han fått af sin far, då han gifte sig, och der hade han lefvat ett lyck-

ligt men kort äktenskap, der var hans enda barn födt och der hade maka och dotter dött.

Egorna till Rosenhof voro icke särdeles stora, men mycket bördiga, så att afkastningen deraf skulle varit tillräcklig för en icke allt för anspråksfull familj att leva på. Som testamentet var uppsatt flere veckor före branden, stod der naturligtvis ingenting om återuppbyggande af boningshuset; men öfversten hade ett par gånger under sin sjukdom uttalat den önskan, att det skulle återuppföras. Till förmyndare och förvaltare af Signes förmögenhet var Harald Åker utnämd; men med det tillägget, att då jag var Signes fosterfader och den som iklädt mig att bekosta hennes uppfostran, var jag också den, som hade en faders rättigheter öfver henne. Afkastningen af egendomen skulle, till dess hon blef aderton år, läggas till kapitalet, hvarefter hon komme i åtnjutande af räntorna. I händelse af min död, blefve det Åker, som i allo egde att utöfva sin förmyndarerätt. Öfver sin hand och sitt hjerta skulle Signe sjelf ega att bestämma.

Så lydde öfverste Uners' testamente, som af ingen kunde klandras, emedan min mor var hans enda slägting.

Jag hade således af min Signes far blifvit förvandlad till en förmögen man. Vid ännu ej fylda trettio år var jag egare af 75,000 kronor och hade derjemte framför mig en lefnadsbana, på hvilken jag borde kunna blifva gagnelig, om jag med fast beslutsamhet arbetade för att ernå det mål, hvarigenom jag kunde göra min välgörares minne heder. Jag befann mig i en ekonomiskt lycklig ställning, och likväl kände jag, att allt hopp om lycka för mig sjelf var släckt och att arbetet utgjorde min enda tröst.

Efter testamentets öppnande ålåg det mig att skrifva till Åker och öfversända en afskrift deraf.

Då jag satte mig ned för att fullgöra detta åliggande, erinrade jag mig det der brefvet med kortet, som jag bekommit samma dag öfversten fick sitt slaganfall och hvilket jag sedan icke hade öppnat. Jag återfann det i min rockficka, och med en rysning uppslet jag omslaget. Mitt själslidande hade varit liksom döfvadt under denna senare tid, då alla tankar och intressen varit bortvända från mig sjelf. Vid åsynen af det lilla förlofningskortet, som föll ned på mitt skrifbord då jag uppvecklade brefvet, kände jag hela djupet af det sår, ur hvilket mitt hjerta blödde. Jag stirrade på de båda rader, kortet innehöll:

HARALD ÅKER.
INGEGERD MILLNER.

De föreföllo mig som underskriften på min dödsdom.

Huru det den dagen gått med min brefskrifning är ovisst, om ej min mors inträde tvungit mig att beherska min rörelse och för hennes ömma ögon söka dölja hvad jag beslutat att för ingen dödlig yppa. Jag sköt undan förlofningskortet och fäste ögonen på brefvet.

— Har du fått bref? sporde min mor, men tillade strax derefter: — Det är icke postdag i dag.

— Det här brefvet kom samma dag vår käre öfverste fick slag och har sedan blifvit liggande bortglömdt i min ficka, svarade jag.

— Är det från brukspatronen?

— Ja, blef mitt korta svar.

Min mor satte sig i soffan och afvaktade att jag skulle sluta läsningen.

Akers bref lydde:

"Herr doktor!

Ett par dagar efter det ni rest från Lennebo ankom till mig ett bref från öfverste Uners, skrifvet på sjuksängen och i den fulla öfvertygelsen att han aldrig skulle uppstå derifrån. I detta bref uttalar han den bestämda önskan, att ni må varda entledigad från er befattning här, så att ni genast må få återvända till edra studier. Öfverensstämma edra egna önskningar härmed, så, ehuru jag djupt beklagar den förlust, vi göra, då ni lemnar den plats, ni med så mycken skicklighet skött, vill jag icke lägga några hinder i vägen derför, utan skall, så fort jag mottagit ert svar, genast ordna så, att ni kan handla fritt och utan allt afseende på våra gamla öfverenskommelser.

Öfversten vidrör i sitt bref åtskilliga punkter i sitt testamente, och jag ber er säga honom, att de önskningar, min fars gamle vän uttalat, skola beredvilligt uppfyllas af mig.

Inneliggande kort förtäljer, att mitt lifs högsta och största lycka är befäst genom trolofning. Redan om fjorton dagar uttages lysning, och tre veckor derefter står bröllopet. Må jag i någon ringa mån blifva värdig henne, som då blir min maka!

Helsa öfversten, att jag samvetsgrant skall uppfylla de pligter, han ålagt mig, och framför min kompliment till er fru mor.

Med högaktning och vänskap
Harald Åker."

Ett par dagar efter det jag skrifvit till Åker, re-

ste min mor, Signe och jag till hufvudstaden, der min mor skulle sammanträffa med Åker och rådföra sig med honom. Sedan Johan och jag lyckats skaffa min mor en lämplig och beqväm boning, der hon, Signe, en tjenarinna och Johan kunde qvarstanna till dess sommaren kom och min mor hunnit besluta hvar hon ämnade uppslå sina bopålar, reste jag till Upsala. Här började jag arbeta med en ifver och kraft, som väckte min egen förvåning. Jag ville döfva den ofta återkommande smärtan, den vilda förtviflan öfver att *hon* ej blef min, och det lyckades mig äfven till en del. Mitt lif var den pluggande enstöringens; mitt sätt var sträft och otillgängligt; kamratlifvet egde intet behag vidare för mig. De flesta bekanta och kamrater, jag träffade, funno mig tråkig och odräglig, så att de lemnade mig i ostörd ro med mina studier. Så förgick en månad, och nu kom bjudning till bröllopet på Lennebo. Den dag jag emottog bjudningsbrefvet företog jag en promenad utom staden utan att tänka på hvart vägen bar. Till slut måste jag söka herberge i en bondgård, och då jag efter några timmars sömn stärkt mig, gick jag tillbaka till Upsala, packade i hast in mina saker och reste till Stockholm. Då jag inträdde till min mor, ropade hon helt blidt emot mig:

— Så roligt, Gösta, att du gör oss sällskap till Lennebo! Lilla Signe skall också med, och jag tycker det skall blifva en mångdubblad fröjd, om du följer oss.

— Ack, så roligt, så roligt! ropade lilla Signe och fattade mina händer.

Jag såg på henne. De blå ögonen logo af innerlig belåtenhet, och det kom ett förunderligt lugn öfver min

upprörda själ. Jag omfamnade min mor, kysste min lilla fosterdotter och svarade helt lugnt:

— Det gör mig ondt att nödgas taga en glädje ifrån mamma och Signe; men jag kan ej följa er till bröllopet, emedan jag i morgon anträder en resa åt utlandet. Jag ämnar någon längre tid uppehålla mig i Wien, och som jag nästa höst vill vara tillbaka här för att fortsätta mina studier, sedan jag varit i Wien, Berlin och Paris, måste jag utan uppskof gifva mig af för att taga igen all den tid, jag förslösat.

Morgonen derpå reste jag till Göteborg och derifrån vidare. Min mor och Signe anträdde samma dag resan till Lennebo.

* * *

När jag efter tio månaders vistande i utlandet kom hem, fann jag min mor i en vacker våning i Stockholm, der hon hade två rum äfven för min räkning.

Till min icke ringa öfverraskning erfor jag, att Gurli, när min mor efter ett halft års vistande på Lennebo återvände till hufvudstaden, följt henne och att hon skulle stanna och betala för sig hos min mor.

De år, som härefter följde, voro år af strängt arbete. Under hela denna tid var mitt lynne slutet, mitt sinne sträft, och min enda fröjd att på de korta hvilostunderna sysselsätta mig med Signe. Gurli hade af egen fri vilja åtagit sig att vara barnets lärarinna. Den glada, den näbbiga Gurli, som nu blifvit en ganska förmögen flicka, emedan Ingegerd vid sitt giftermål skänkt de tre flickorna femti tusen kronor hvar af sin förmögenhet, egnade hela dagarne åt det mödosamma lärarinne-

kallet. Hvarför Gurli, som betalade för sig hos min mor, ovilkorligen ville vara Signes uppfostrarinna, reflekterade jag icke alls öfver, emedan hon aldrig varit och aldrig kunde blifva en person, som intresserade mig. Signe var den enda, som förmådde mildra sträfheten i mitt lynne och med sina ljufva, blida ögon upplysa mörkret i min själ, der en aldrig förmildrad smärta satt och helt afundsjukt förjagade hvarje glädje. Om vårarne reste min mor, Gurli och Signe till Lennebo, der de tillbragte somrarne. Ehuru jag hvarje vår på det vänligaste inbjöds dit, antog jag likväl aldrig bjudningen.

Det var en ljuf och vacker vår, som jag eröfrade min doktorshatt och med ångbåten återvände till Stockholm från Upsala. Det var mycket folk om bord, och mot min vana lät jag den dagen mina blickar helt mönstrande öfverfara passagerarne. Plötsligt stannade de på ett fruntimmer, som satt till hälften bortvändt från mig och talade med en gosse om femton eller sexton år, en storväxt, vacker och mörklagd yngling med blåsvart hår, blomstrande kinder, blixtrande ögon och rosiga läppar.

Mitt hjerta slog oroligt. Hvem var denna qvinna, i den grå resdrägten, med den smärta figuren och det lockiga, mörka håret? Första ögonkastet på henne hade likväl sagt mig hvem hon var. Ehuru fyra år lågo emellan mitt afsked från henne och detta oväntade återseende, och arbete och frånvaro bort försvaga de känslor, jag hyst för henne, kände jag dock, att de voro oförsvagade. Jag fick likväl god tid att tillkämpa mig ett yttre lugn, innan hon förändrade ställning och vände sitt ansigte till mig; ty hon och gossen voro inbegripna i ett lifligt samtal.

Under den qvart eller halftimme, som förflöt, hade vilja, pligt och samvete vunnit seger öfver min lidelse och visat mig, att hvarje rörelse, som röjde mitt hjertas hemlighet, vore ett brott, hvilket skulle förnedra mig inför Gud, henne och mig sjelf. Denna kärlek, som varit så allsmäktig öfver min själ och som ingen anat, skulle också förblifva en hemlighet emellan mig och Gud. Sedan detta beslut blifvit fattadt, reste jag mig upp och nalkades henne, hvars åsyn jag så sorgfälligt undflytt. Vid den rörelse jag gjorde vände hon på hufvudet, och då hon fick se mig, reste hon sig hastigt, gick mig ett par steg till mötes och utropade gladt:

— Åh, så roligt att träffa doktor Lindell! Det var det gladaste möte, jag kunde få... Tack för all vänskap i forna dagar.

Hon såg upp på mig med sina underbara ögon, och hela hennes ljufva, intagande ansigte lyste af lycka och fröjd. Hvad hon var skön! Hur högt, hur obegränsadt jag älskade henne!

Jag fattade hennes hand och sade henne med lugn, något kärf röst, att äfven jag gladde mig åt detta sammanträffande. Hon betraktade mig under det jag talade och smålog nästan vemodigt då hon återtog:

— Hvad ni blifvit förändrad! Ert ansigte har fått ett så strängt uttryck, att man fåfängt letar efter den prägel af godhet och deltagande, det förr hade. Edra ögon blicka så kalla och allvarliga på mig, att jag förgäfves spanar efter det uttryck af hjertats värme, som förr återspeglades i dem. Hur kunna fyra år verka en sådan förvandling?

— Strängt arbete, trägen sjukhustjenst och en närmare bekantskap med det menskliga lidandets stora, out-

tömliga källa förmår ofta att öfver det gladaste sinne kasta en mörk skugga.

— Ni har rätt! Då man som jag under dessa år endast lefvat i lyckans blidaste solsken, glömmer man helt tanklöst, att icke alla dansa på rosor. Jag har ju sjelf förändrats så betydligt, sedan vi sågo hvar andra.

— Ja, mycket! Ni har lemnat sorgens mörka stig och vandrar nu i glädjens rosengårdar.

— Sant, min vän, hviskade hon, och det skimrade så underbart i hennes blick.

Derpå vinkade hon åt ynglingen och presenterade sin styfson Mauritz Åker. Han var mycket lik sin fader. Min blick hvilade länge och med välbehag på den vackre ynglingen.

— Vi hafva varit på besök hos Mauritz' mormor en vecka, sade Ingegerd. — Jag skref derom till tant Lindell, äfvensom att vi på återresan skulle stanna i Stockholm och då hoppades få alla med till Lennebo... Slit er nu lös, käre doktor, tillade hon med ett oemotståndligt leende, — och kom med. Ni skall få se, att sträfheten förjagas och att isen i blicken smälter, då ni kommer till Lennebo och der omgifves af tillgifna vänner... Lofva att fira midsommaren med oss; det skulle göra mig så glad.

Hon såg på mig, hon log mot mig, och jag var besegrad och lofvade komma.

Men när jag åter var i hemmet, när min mor kallade mig sin stolthet och sin ära, och jag derefter lyfte upp Signe på mitt knä och blickade i hennes ögon, då stod det klart för min själ, att jag skulle begå en svår

synd, om jag lydde mitt hjertas röst och höll det gifna löftet.

Ingegerd tillbragte några dagar i Stockholm, under hvilka Gurli nästan ständigt var med henne och unge Mauritz ständigt hos lilla Signe. Större delen af denna tid voro de äfven till sammans med min mor. Jag kunde ej undvika att någon stund dagligen sammanträffa med Ingegerd; men dessa stunder voro korta, och jag förebar ständigt trägna göromål. Slutligen reste de, men utan att min mor och Signe följde dem; de och jag skulle komma efter. Gurli åtföljde Ingegerd.

Min goda moder tog min resa till Lennebo för alldeles afgjord och hade åtskilligt att bestyra i och för densamma. Jag åter sysselsatte mig oafbrutet med Signe. Barnet hade blifvit mig allt mer och mer kärt, och det gafs nästan intet, som jag kunde neka det, intet som jag ej gjorde för att bereda det fröjd. Den lilla flickan utgjorde min enda glädje. Så nalkades midsommaren. Några dagar före den samma skulle vi resa. Mitt sinne blef oroligt; jag väntade på ett förordnande norr ut öfver sommaren, och det dröjde. Dagen före resan ville min mor låta Johan packa in mina saker, men jag afböjde det skämtande och sade, att det vore tids nog på aftonen, hvarefter jag gick ut. Min mor begagnade tiden att packa och ordna för mig så, att jag kunde vara borta hela sommaren. Vid min återkomst hade jag mitt förordnande och reste åt motsatt håll mot min mor och Signe. Afskedet från flickan kostade på mig, mera än någonsin förut, emedan hon, under detta återupprifvande af de gamla såren, varit den enda lindringen i min smärta.

Under de tre månader, jag lefde i Norrland, kom

jag till full klarhet om, att jag borde söka mig en plats på landet. Ernviken, Signes egendom, låg visserligen i samma landskap som Lennebo, men mera aflägset derifrån än hufvudstaden, emedan det ej fans några andra kommunikationer än landsvägen, och en sträcka af tre mil icke gjorde resan dit så lätt. Provincialläkareplatsen i distriktet var ledig, och jag beslöt att söka den, i synnerhet som Ernviken skulle byta arrendator och man borde kunna anordna så, att min mor och Signe bodde der, och den senare, under en skicklig lärarinnas vård, finge uppväxa, skild från stadslifvets allt annat än fördelaktiga inflytande på själens utveckling.

Jag sökte platsen och erhöll den, hvarefter jag skref till Åker om min och min mors önskan att bo på Signes egendom, som jag gerna ville arrendera. Allt blef ordnadt så som jag önskade, och då provinsialläkarebostället låg endast tio minuters väg från Ernviken, fans intet hinder för mig att bo på sistnämda ställe. Vi flyttade dit. Till min stora förvåning följde Gurli med och förklarade sig fortfarande vilja blifva Signes lärarinna.

År lades till år. Signe blef mig för hvart år kärare. Det var min lust och fröjd att under de få lediga stunderna i mitt hem få egna mig åt hennes undervisning, pröfva de framsteg hon gjort, den utveckling, hennes förstånd erhållit, och att blicka in i hennes klara blå ögon, hvilka, ju äldre hon blef, allt mer antogo samma uttryck som min ungdoms blomma.

Fem år förflöto, under hvilken tid jag icke återsåg Ingegerd, ehuru jag för affärers skull ett par gånger sammanträffat med Åker. Hvarje sommar tog jag mig ett par månaders tjenstledighet för att göra en utrikes

resa och taga kännedom om hvad man i medicinskt afseende uträttat i utlandet. Min mor, Signe och Gurli voro då på Lennebo.

Morberg hade under dessa år fullbordat sin kurs och gift sig med Agnes. De voro bosatta i hufvudstaden.

Femte sommaren, sedan jag blef provincialläkare i * * * distrikt, tog jag mig åter tjenstledighet och tillkännagaf helt plötsligt, att jag det året ämnade följa min mor till Lennebo. Nu, sedan man fått jernbana från vår trakt, kunde man ju på ett par timmar komma dit. Derefter skulle jag resa till Rosenhof och gå i författning om uppbyggandet af det nedbrända huset.

Signe var nu fjorton år, men liten och späd som ett tolf års barn, barnslig och lekfull, utan något i lynne eller utseende, som erinrade om, att hon nalkades den tidpunkt, då hon skulle lemna barndomens lyckliga ålder och inträda i ungdomens oroliga tidskifte. Hon var fortfarande mitt hems solstråle, den enda, som öfver min själs dysterhet kastade något ljus. Nu hade jag helt plötsligt gripits af begäret att återse Ingegerd i det hem, der jag lärde älska henne. Jag ville pröfva, om ytterligare fem år icke förmått förvandla min kärlek till vänskap, eller om jag ännu vid sammanträffandet med henne skulle erfara denna lidelsefulla smärta. Att hon var mig kär, kärare än någon på jorden, det kände jag fortfarande; men öfver min känsla hade lagt sig ett visst lugn, som jag hoppades var tecknet till att den förändrat karakter.

Under det min mor och Gurli, med glada och leende ansigten, gjorde tillrustningar för resan, ankom ett telegram till mig af följande innehåll:

"Min hustru är lifsfarligt sjuk; kom genast, om det är möjligt, och rädda henne.

Harald Åker."

En halftimme derefter satt jag i jernvägskupén, och det bar af till Lennebo.

Det var en härlig junidag, som jag med ångest och bäfvan i hjertat ankom dit. Med blekt och förstördt ansigte emottog mig Åker och förde mig genast in till den sjuka, hos hvilken bruksläkaren satt, jemte presidentskan.

— Bröstinflammation, hviskade doktor G. sedan vi utbytt helsningar.

Jag kastade mig ned på knä vid hennes säng, lade mitt öra till hennes bröst och reste mig snart åter, i det jag för första gången sedan Signe dog höjde en bön till Gud om bistånd. Jag egde knappt något hopp om hennes räddning, då jag sprang bort till apoteket för att sjelf tillreda medicin. Jag hade året förut i Wien lärt känna ett medel, som man der med framgång använde i dylika fall, men som jag icke förr varit i tillfälle att pröfva. Nu gälde att se, hvad det dugde till.

Dagar af den förfärligaste ångest följde, under hvilka jag så att säga hade att kämpa ett hårdt envig med döden om henne, som jag ännu älskade med den mest lidelsefulla kärlek. Om kampen räckt länge, skulle jag dukat under för den onaturliga själsspänningen; men den blef lyckligtvis icke långvarig, ty efter några dagar kunde jag säga, att den öfverhängande faran var förbi. Lugnare dagar kommo, ehuru icke utan oro, ty ytterlig försigtighet erfordrades. Gurli och min mor kommo att aflösa presidentskan vid vården af den sjuka. Åker sjelf ha-

de varit tillintetgjord, och hela styrkan af hans kärlek till Ingegerd framträdde under dessa farans dagar. Han gjorde mig derefter det förslaget, att jag skulle tillbringa sommaren på Lennebo, emedan en aning sade honom, att Ingegerd länge, länge skalle förblifva klen.

Jag lofvade det, och då doktor G. förklarade sig vilja helsa på sina föräldrar i Norrland och der tillbringa sommaren, åtog jag mig hela läkarevården.

Det gick långsamt, mycket långsamt med Ingegerds tillfrisknande. För hvarje gång jag undersökte hennes bröst blef mitt eget mera beklämdt. Jag tillbragte dagligen flere timmar hos henne. Hon liknade, der hon låg på en soffa, blek som en lilja, med de stora underbara ögonen antingen fästa på mannen eller drömmande stirrande framför sig, en redan förklarad engel, som ej mera hade något att skaffa med det jordiska.

Sommaren var i sin fulla glöd, och Ingegerd kunde nu, stödd på mannens arm, gå ut på terrassen, der hon i en hvilstol tillbragte flere timmar, omhuldad af hans kärlek och sina anhörigas ömhet. Enligt hennes egen önskan voro då Signe och Mauritz hos henne, och deras munterhet och skämt roade henne. Så gingo veckor, men ehuru hoppet tycktes le emot henne, ehuru alla sökte gissa hennes önskningar, ehuru jag såsom läkare gjorde allt hvad i min förmåga stod, ville krafterna icke återvända, utan sedan det gått framåt en tid, så att hon blifvit tillräckligt stark att, stödd på mannens arm, kunna gå omkring ett slag på gården eller åka ut en timme, kunde jag icke få det längre. Hon förblef under några veckor stående på samma punkt utan att blifva bättre eller sämre. Derefter började hon hosta, icke mycket,

icke häftigt, men ändå ljöd den der svaga hackhostan så pinsam i mina öron.

En morgon, då jag infann mig i hennes lilla salong, fann jag henne allena der, liggande på soffan. Hon räckte ut handen emot mig och sade med sitt ljufva leende:

— Jag har längtat efter dig.

Jag måste här upplysa om, att sedan Ingegerd tillfrisknat, hade hennes man föreslagit, att vi skulle bortlägga titlarne, han, Ingegerd och jag.

Med en rörelse af vördnad slöt jag den lilla aftärda handen i min. Den var brännande het.

— Hur är det i dag? frågade jag och sökte göra rösten lugn, i det jag drog en stol till soffan och undersökte pulsen.

— I dag som i går, bäste Gösta, svarade hon. — Jag har kommit till sluttningen af lifvets väg, då det lutar nedåt grafven. Det kan ju icke mer blifva fråga om något annat än att hejda den hastiga farten, så att jag kan få några veckor mera att besinna mig på för den der långa resan.

— Hvilka fantasier! utbrast jag, ehuru ingen bättre än jag viste, att hon talade sant.

— Hör mig, Gösta! återtog hon. — Harald är i dag borta, och jag önskar derför att du ärligt, som stode du inför den Högste, säger mig hur länge jag har att lefva.

— Icke kan någon annan än Han, som befaller öfver lif och död, säga detta, Ingegerd, svarade jag och kände mig helt underlig till mods.

Jag vågade ej se på henne.

— Harald ämnar rådfråga dig, om en resa åt södern skulle gagna mig.

— Dertill äro krafterna ännu för svaga, genmälde jag, som just samma dag på morgonen gifvit Åker detta svar.

— O Gösta, du vill ej gifva mig det ärliga svar, jag har af nöden att erhålla!

Hon fattade en af mina händer och fortfor med innerligt bedjande röst:

— Om det funnits någon stund i ditt lif då du hållit af mig, så besvär jag dig: tala ärligt och uppriktigt med mig om min sjukdom. Jag har sjelf intet hopp inga illusioner; men jag vill veta af dig, om kampen blir lång, om den kommer att räcka i åratal eller om den endast kan räkna månader. Sjelfva döden förskräcker mig icke; men jag önskar att rätt kunna använda den tid, jag dröjer här. Jag skulle vilja bereda mig sjelf och Harald på skilsmessan . . . jag vill försona honom med den innan dess timme slår. Säg mig derför hela sanningen.

Det var må hända det bittraste prof, jag som läkare haft att bestå. Svara förmådde jag icke, utan jag upptog mitt stetoskop, skrufvade det samman och sade endast:

— Låt mig undersöka bröstet. Det är en vecka sedan jag gjorde det.

Med instrumentet tryckt till mitt öra, lyssnade jag "Skall kampen räcka i åratal?" hade hon frågat, och den frågan återljöd för min själ under det jag lyssnade till ljudet i det sjuka bröstet. Nej, den skulle troligen icke räcka månader.

När jag tyst sönderskrufvade instrumentet, var jag sjelf så förkrossad af hopplöshet, att en grym smärta fylde mitt bröst. Säkert återspeglades detta på mitt

ansigte, ehuru jag sökte göra det lugnt, ty hon räckte emot mig sina knäppta händer och hviskade bönfallande:

— Säg mig sanningen, jag besvär dig vid allt hvad heligt är.

Jag såg upp, och våra ögon möttes. Hon såg länge in i mina och sade derefter:

— Endast månader, således ... kanske icke ens det, utan blott veckor?

— Ingegerd sade jag allvarligt, — med den största försigtighet och om du sköter dig noga, kan du räkna på månader ... må hända mer. Hvem kan bestämma det?

Jag hade ansträngt mig att uttala dessa ord så att rösten blef sträf. Hon log mildt och sade:

— Tack, min redlige vän. Nu vet jag, att när nästa sommar står i blom, då skall jag icke längre kroppsligen vara när eder ... Jag är nöjd med Herrans vilja. Min lycka har varit stor, större må hända, än jordisk lycka bör vara; men mina minnen från det förflutna äro så mörka, att de ofta kastat en skugga öfver det närvarande solljuset ... O, min ädle make, måtte du fatta vår skilsmessa så, som jag gör det!

Det öfversteg nästan min förmåga att beherska min rörelse, och likväl måste jag göra det, ty det var min pligt som läkare och man. Till lycka för all den sorg och smärta, jag erfor, inträdde min mor och Gurli. Jag reste mig genast från min plats och sade, vänd till dem:

— I dag är luften för kylig och blåsig för Ingegerd ... I måsten förströ henne här inne; men jag till-

råder att utbyta stora salongen mot denna, dock först mot middagen.

Med dessa ord lemnade jag dem.

Mitt sinne var så nedtryckt, att jag med brådskande steg skyndade öfver gården för att komma i ensamhet.

— Farbror, farbror, stanna! ropade en frisk och klingande stämma; — du bryr dig ju aldrig mera om mig, och dermed fattade ett par små starka händer om min arm.

Jag stannade, jag lade handen på det ljuslockiga hufvudet, jag såg in i Signes ögon, och det kom som en fridflägt öfver mitt inre.

* * *

När min tjenstledighet var tilländalupen, hade jag på begäran fått den förlängd på ett år, och under denna tid skulle Lennebo bruksläkare uppehålla min tjenst, derför aflönad af mig. Både Åker och Ingegerd hade bedt mig stanna öfver vintern, och sjelf ville jag icke för någon timlig fördel afstå från att under denna sista tid vara nära henne, som var mig så outsägligt kär.

Hösten gick, vintern gick, och vår sjuka blomma omhuldades och vårdades så ömt, att man såg det hvar och en gjorde allt för att hålla henne qvar i lifvet; men den grymma sjukdomen gick oupphörligt framåt, ehuru vida långsammare, än jag befarat. Min mor, Gurli och Signe hade äfven stannat, och den senare var nästan ständigt hos Ingegerd, då hon ej upptogs af lektionerna. Mauritz var i Upsala, men kom hem till helgerna, och då hjelpte han Signe att med sitt glada prat framlocka det ena

leendet efter det andra på de allt för röda läpparne. Det hade varit en vinter full af smärtor och ett eget vemodigt, poetiskt behag, mildt allvar och mycken tyst strid, som aldrig, huru lidelsefull den än rasade inom Åkers och mitt bröst, kastade den minsta skugga öfver den frid, af hvilken Ingegerd älskade att omgifvas.

Och så kom våren med hopp för alla, men med döden för sådana patienter som Ingegerd. Försämringen gick nu fortare, men likväl icke så fort, att hon ej från de uppslagna glasdörrarna kunde inandas den balsamiska luften och fröjda sitt öga åt de blommande träden.

En afton, klar, ljuf, full af fogelsång, blomsterdoft och all en vacker juniqvälls poesi, red jag hem från ett sjukbesök. Jag hade i början ridit långsamt, intagen af all naturens härlighet, som omgaf mig, då midt i denna njutning en häftig ångest öfverföll mig och jag utropade förskräckt till mig sjelf:

— Hur är det i denna stund med Ingegerd?

Jag gaf hästen ett rapp af ridspöet och ilade snabbt framåt. Som jag kom hem och steg af hästen, ringde det till sabbat, ty det var lördag. Sedan jag i hast dammat af mig, skyndade jag öfver gården till nya byggnaden. På ett af sätena under träden sutto Signe och Mauritz. De underrättade mig, att Ingegerd sofvit allt jemt medan jag varit borta och att hon alltså låg qvar i stora salongen. En oemotståndlig känsla dref mig att det oaktadt se henne, men för att icke störa hennes sömn, gick jag omkring byggningen och kom in på öfre terrassen. Med smygande steg nalkades jag de uppslagna glasdörrarna, genom hvilka aftonsolen föll in i salongen. Jag stannade och blickade dit in. Ingegerd hvilade på soffan, i samma ställning som då jag lemnade henne;

och var alldeles öfverhöljd af blommor, som Signe prydt henne med. På knä, liksom hopsjunken, med pannan hvilande emot en af Ingegerds händer, låg Åker, lika orörlig som hon, och öfver denna grupp kastade den sjunkande solen sina sista strålar samt öfvergöt hennes bleka, förklarade ansigte med ett underbart skimmer af ljus, som gaf lif åt det nu stela men milda uttrycket.

Första ögonkastet dit in hade upplyst mig om, att engeln flyktat från jorden.

En känsla af helig vördnad fylde mitt hjerta, och jag stod der så tyst, så orörlig, och betraktade den döda och den vid hennes sida knäböjande förkrossade maken. Det låg en smärtsam undergifvenhet i den sorg, som fylde min själ. Jag böjde mig ödmjukt under Guds vilja, ty i veckor, i månader hade jag ju väntat detta slag, och från första stunden jag såsom läkare blef kallad till Ingegerd, hade det ej funnits något af jordisk lidelse i den ömhet, jag hyste för henne. Nu hade hon gått bort, och det hårda, det förkrossande slaget hade i hela sin grymhet träffat honom, som låg der, med pannan tryckt mot den af dödens kyla isade handen.

Sedan jag länge stått der orörlig, smög jag mig bort och kom utan att träffa någon in i mina rum. Jag kastade mig ned på en soffa och tyckte i detta ögonblick af sorg, att det skar mig i hjertat att se den klara, leende aftonhimlen, nu då sorgens mörker fördystrat detta hem.

Under det jag så satt, förnam jag att någon smög sig till mig, att någon satte sig vid min sida, och att denna någon helt varligt med en liten varm hand drog bort handen från mina ögon, hvarvid en ljuf, mild barnaröst hviskade:

— Gråt icke ... då blir din lilla Signes sorg svår att bära.

Handen var tagen från mina ögon, och emot mig logo så vemodigt ett par stora, tåruppfylda ögon.

Ack, min Signe, min ungdomsbrud! Der stod du åter för mitt minne, der log du åter tröst emot mig ur detta barns ögon!

Jag drog flickan till mig och kysste hennes panna. Hon lutade sitt lilla hufvud emot mitt bröst, och en qväfd snyftning banade sig fram öfver hennes läppar.

— Nu skall hon aldrig mera smeka mig, hviskade flickan.

* * *

Omkring fyra år hade förflutit sedan Ingegerd bäddades i grafven. Det var ånyo vår och några dagar före pingstafton, då Signe skulle fylla aderton år. Min mor och jag sutto i mitt arbetsrum, inbegripna i ett ganska allvarligt samtal.

— Min son, det är fåfängt du söker dölja rätta förhållandet för mig, sade min mor. — Jag har hela detta sista år läst lika tydligt i ditt hjerta som om jag haft en uppslagen bok framför mig, och jag har derför i dag beslutat taga bladet från munnen och säga dig min tanke.

— Och den lyder? sporde jag och ritade med en penna på ett framför mig liggande papper.

— Att du redan i dag bör säga Signe, hur kär hon är dig, och att vi sedan i pingst på Rosenhof fira eder förlofning.

Jag såg upp på min mor och utbrast.

— Hvad är det mamma säger?

— Det måtte du väl förstå, käre gosse! svarade min mor leende.

— Ja, då mamma kallar mig gosse, inser jag, att mamma glömt, att jag redan kommit några år öfver fyrtio ... eljest kunde mamma väl icke förutsätta, att jag skulle vilja binda en adertonårig flicka vid mig.

— Det skulle jag visst icke, om du ej sjelf inom dig gjorde det. Huru ofta har du icke med Gurli talat om Ingegerds kärlek till sin man, och likväl var han lika gammal som du nu är och Ingegerd blott ett år äldre än Signe, då de gifte sig. Dina tankar hafva under detta sista år ständigt sysselsatt sig dermed, och du har ju dagligen sport mig, om jag trodde att Signe för dig hyste någon högre grad af tillgifvenhet. Hvad bevisar detta? Jo att du sjelf närer de förhoppningar, jag uttalat.

— Må vara att mamma har rätt, och att Signe blifvit oumbärlig för min trefnad och min glädje ... att hon nu utgör den blida stjerna, som upplyser min lefnadstig och gör arbetet kärt och hvilan ljuf; men det hindrar icke att just nu, då jag tänker på att uttaga ett afgörande steg, varnande röster höja sig inom mig. Jag börjar tvifla på, huru vida det är rätt att fästa en så ung flicka vid en man, så betydligt äldre än hon och med mitt allvarliga och sträfva lynne. Jag frågar mig sjelf, om jag verkligen bör taga hennes hängifvenhet för nånågot annat, än ett barns tillgifvenhet för sin far. Jag har. . .

— Kära barn, hör upp med detta onödiga förutsättande af möjliga omöjligheter, inföll min mor otåligt. — Du bör väl något litet kunna lita på min iakttagelseförmåga.

— Visserligen, svarade jag leende; — men du är sjelf för mycket intresserad i saken att kunna döma opartiskt, och så, mamma lilla, är du sjuttio år, och då ...

— Är man naturligtvis en half idiot, inföll min mor litet kort. — Likväl har jag aldrig förr hört talas om att mina själsförmögenheter blifvit försvagade.

— Det har jag icke heller nu sagt, utan blott att I gamla liknen ungdomen: I sen allt i den dager, I viljen se det.

— Såå, tror du det samma om Gurli?... Hon är blott trettio år och bör således vara i den riktigt klarseende lefnadsåldren.

— Medgifves.

— Partisk för dig är hon icke heller.

— Nej, tvertom.

— Nå väl, hon har sagt mig, att det ej på jorden finnes någon, Signe håller så kär som dig, och att hon städse önskar, att hon vore sådan som Ingegerd, emedan du då skulle hålla af henne rätt mycket.

— Har Gurli sagt detta?

— Det har hon.

Jag gjorde ett slag öfver golfvet och sade sedan till min mor:

— Kunna vi på onsdagen anträda resan till Rosenhof? På pingstafton komma Åkers dit... de anlände i förra veckan till hufvudstaden från sin långa vistelse i utlandet och hafva, som mamma vet, lofvat att fira pingsten hos oss på Rosenhof, då det nya boningshuset inviges.

— Visst äro vi färdiga att resa på onsdagen, svarade min mor, men såg ganska missbelåten ut då hon tillade: — Är det svaret på min önskan, att du före afresan har allt klart mellan dig och Signe?

— Ack, min älskade moder, låt oss tills vidare icke orda härom! sade jag och omfamnade henne.

— Som du vill, blef svaret, och dermed gled hon ur mina armar och lemnade hastigt rummet.

Efter en stund tog jag min hatt och gick ned i trädgården för att vederqvicka mig med vårluft, fogelsång och samspråk med Signe. Jag fann henne icke der, utan promenerade ensam under de blommande fruktträden, granskande mina känslor och mina förhoppningar. De senare voro större, än jag hade velat erkänna för min mor. Ja, de voro nära nog en visshet om att Signe älskade mig så, som Ingegerd hade älskat Åker. Mina känslor för henne hade visserligen ingenting af min första kärleks ljufva svärmeri eller af den andras lidelsefulla glöd och djup; men de voro innerliga, varma och trofasta. Det var den mogne mannens ömhet för den, han ansåg såsom danad för honom att sprida glädje och en stilla lycka öfver hans återstående lefnad. Jag hade äfven kommit till den öfvertygelsen, att min lilla Signes sällhet aldrig kunde anförtros i bättre händer än mina.

Nöjd härmed beslöt jag också att före min afresa till Rosenhof tala vid Signe och låta henne komma i åtnjutande af den för hennes framtid lyckliga vissheten, att hon och jag aldrig skulle skiljas. Just som jag hunnit så långt i mina tankar, fästes händelsevis mina ögon på något ljust, som skymtade fram bakom en lång syrenhäck på andra sidan af trädgården.

Var det Signe?

Jag gick med snabba steg dit och fann Gurli sittande på en bänk, upptagen af att genomläsa ett ganska långt bref. Hon märkte mig icke. Jag hade stannat och betraktade henne, för första gången under alla de år, hon vistats i min mors hus, med intresse. Hon var

ännu allt jemt den täcka Gurli, med det friska, hurtiga lynnet, den skämtsamma glädtigheten och det orubbliga hatet till äkta ståndet.

För första gången gjorde jag mig nu den frågan, hvarför Gurli just valt min mors hem till sitt? Var det af tillgifvenhet för min mor eller för Signe, som hon så helt och hållet införlifvade sig i dessa båda varelsers intresse? Hon, en rik, vacker flicka, som egde att välja ibland så många goda anbud, gjorde sig till mitt fosterbarns lärarinna under en hel följd af år, och för att rätt fylla detta kall hade hon genom ständiga lektioner ökat sitt kunskapsförråd.

Huru ringa beröringen mellan Gurli och mig varit kan bäst slutas deraf, att vi allt jemt ännu titulerade hvar andra. Hon hade i det hela egnat mig föga uppmärksamhet och deltagande, utan snarare undvikit mig och alltid varit af motsatta åsigter, då det någon enda gång händt, att vi yttrat oss om samma sak. Jag å min sida hade aldrig offrat en tanke på henne oftare, än vi sammanträffat vid måltiderna, och om min mor ibland utgjutit sig i loftal öfver henne, hade jag dervid endast tänkt: Rätt lyckligt att mamma och Signe hafva henne! och dermed hade hon försvunnit ur mina tankar. Nu hade min mor sammanbundit hennes namn med mina förhoppningar på Signe, och Gurli hade derigenom fått ett intresse, som framkallade de spörsmål, jag i dag för första gången ställde till mig angående henne.

Efter ett ögonblicks tvekan gick jag fram till henne. Hon såg upp och fäste sina lifliga ögon på mig med ett för dem ovanligt lugnt uttryck.

— Har fröken någon aning om hvar Signe håller hus? frågade jag och satte mig på bänken bredvid henne.

— Hon har gått till prostgården, svarade Gurli och såg på mig med en leende min, liksom hade hon velat fråga hur det kom sig att jag tog plats hos henne.

— Har fröken slutat läsningen af brefvet? återtog jag.

— Ja och nej, det beror på hur man tager det. Brefvet läses af mig för andra gången, och denna senare läsning har jag icke slutat.

— Tillåter fröken att jag afbryter studiet deraf på en stund?

— Det tillåter jag verkligen, sade hon i sin vanliga skämtsamma ton, i det hon sammanvek brefvet och stoppade det i fickan. — Doktorn kommer för att fråga mig om åtskilligt, tillade hon och såg upp på mig.

— Alldeles... Säg mig: hvad har förmått en person med frökens utseende, förmögenhet och sinnelag att välja min mors ensliga hem till sitt och att egna sig åt lärarinnans mödosamma kall?

Ett klingande skratt blef det svar jag erhöll.

— Ni skrattar! utbrast jag harmset. — Hvad löjligt ligger i min fråga?

— Att ni gör mig den först efter tretton års förlopp, svarade Gurli, allt jemt skrattande.

Hennes svar förstummade mig. Jag insåg sjelf det komiska i att nu göra ett spörsmål, som jag långt förut bort komma fram med. När Gurli slutat att skratta, sade hon i munter ton:

— Ni har, bästa doktor, försummat rätta ögonblicket att taga reda på skälen för mitt handlingssätt, och som jag under tiden blifvit myndig, tänker jag icke redogöra för dem, utan låtom oss öfvergå till det ni egentligen vill ha reda på.

— Och hvad skulle det vara?

— Signes känslor och tankar för och om er, svarade Gurli med en litet gäckande min.

— Och om så vore?

— Skulle jag svara, att så vidt jag kunnat utröna, är hon ända till hängifvenhet fäst vid er och svärmar och drömmer om att en dag kunna blifva er till någon stor glädje.

— Och om jag sedan frågade fröken: anser ni det möjligt, att Signe skulle kunna blifva lycklig i ett äktenskap med en man, så gammal som jag, hvad skulle ni då svara?

— Att Signe just är den som skulle kunna blifva det och som äfven skulle göra en sådan man lycklig.

Här afbrötos vi af föremålet för vårt samtal, som helt brådskande kom fram till oss och sade:

— Farbror Åker och Mauritz äro här.

— Här! upprepade jag, förvånad öfver att de ifrån Stockholm tagit denna omväg.

Gurli ilade genast bort, och jag skyndade efter henne, tänkande helt oädelt:

— Hvad hon hade brådt om! Skulle den mogna qvinnan hafva tankar på den rike enklingen?

Signe följde mig långsamt och med dröjande steg.

Med hjertlighet helsades de kära gästerna af oss alla; ty det var första gången, vi åter sammanträffade med Åker efter Ingegerds död. Han hade under hela denna tid varit utrikes, ty presidentskan hade några få veckor efter Ingegerds död följt henne i grafven. Mauritz hade de två sista åren varit fadern följaktig.

Åkers gestalt var lika hög och smärt som fordom; hans ansigte egde samma ädla och fängslande uttryck;

men håret hade blifvit hvitt, och skuggan öfver ögonbrynen samt de djupa vecken mellan dem talade om en sorg, som skulle trotsa tiden, ehuru den nu mera aldrig skulle klädas i ord.

Mauritz var en ståtlig, ung man på tjugufyra år, med eld i blicken, mustascher på öfverläppen och ett fint, behagligt sätt.

Alla hade bestormat de kärkomna gästerna med välkomsthelsningar och glädjeyttringar. Signe ensam höll sig på afstånd och visade en för henne främmande tillbakadragenhet, till dess Åker med ett vemodigt leende sade till henne:

— Nå, Signe, skall du ej omfamna din förmyndare?

Då gick hon fram och räckte honom sin panna att kyssa; derefter sträckte hon ut handen mot Mauritz, med ett föga vänligt uttaladt:

— Välkommen!

Mauritz skakade hjertligt hennes hand och sade i sin hurtiga och glada ton:

— Är "liten" vid dåligt humör, eller skall barndomsvännen helsas så kallt efter två års frånvaro? Jag hade bespetsat mig på ett glädjeutrop, omfamningar och dylikt, då vi nu åter råkades; men man får taga menniskorna sådana de äro och icke vänta mera af dem än de kunna gifva. Har jag ej rätt, Gurli, du snälla, oföränderliga Gurli?

Dermed tog han henne i famnen och kysste henne. Signe gick ut för att hjelpa till med anordningar för förfriskningarna.

Dagen derpå reste Åker och jag till hufvudstaden i affärer. Mauritz skulle ledsaga fruntimren till Rosenhof, dit vi skulle komma efter på fredagen. Jag skulle

åter gästa på den plats, der min första kärlek blommat och dödt, och just der ville jag fråga henne, som med sina oskuldsfulla ögon i sina späda barnaår återkallade minnet af min Signe, om hon ville blifva min.

Under det Åker och jag i hufvudstaden voro upptagna af affärer, vände mina tankar oupphörligt åter till min lilla fosterdotter och hvad min mor och Gurli sagt om hennes känslor för mig. Jag återkallade alla bevis på hur hängifven hon varit mig; jag genomgick nästan hvarje dag och stund under det sista året och fann dem utgöra en enda kedja af tillgifvenhet och ömhet från hennes sida. Hon hade ju sökt gissa mina minsta önskningar, gråtit då jag för någon längre tid lemnat hemmet och i allt rättat sig efter mitt tycke. Derpå granskade jag mitt eget inre under detta år. I min tillgifvenhet för fosterdottern hade helt oförmärkt insmugit sig ett nytt element af ömhet och tysta önskningar, hvilka slutligen antagit en bestämd gestalt. Sedan jemförde jag hvad mitt hjerta nu kände och hvad det fordom känt, och fann mycken skiljaktighet i förr och nu; men om det i min närvarande ömhet saknades all den glöd och hängifvenhet, jag hyst för Ingegerd, fans der dock en hög grad af innerlighet. Signe var ljuspunkten i mitt på lycka förut så sköflade lif. Under sorgens och de vilda stridernas dagar hade hon varit den stjerna, som genom sin milda glans skänkte lugn och besinning åt mitt inre. Hon hade blifvit *allt* hvad detta lifvet nu mera egde af värde för mig; hon var det närvarandes fröjd efter arbetets möda; hon var min framtids hopp. Hon måste af en högre vilja hafva varit bestämd till min ledsagerska.

Med denna uppfattning af hennes och mitt öde an-

lände jag, åtföljd af Åker, till Rosenhof dagen före pingstaftonen. Den ståtliga, nya byggnaden, omgifven af vackra anläggningar, såg i hög grad inbjudande ut. Hade man i flere år arbetat på ställets förskönande, så var det nu också sådant, att det kinkigaste öga kunde finna sig tillfredsställdt. Från gården, som låg på en höjd, såg man Mälarens blå vatten och dess tjusande stränder, som på ett behagligt sätt smekte ögat.

Af all denna härlighet, som fängslade Åker, såg jag likväl föga, ty på verandan stod en blåklädd sylfid som tog min upppmärksamhet i anspråk. Då vagnen stannade vid verandans trappa, flög hon ned utför den, kastade sig i mina armar och utropade med oförställd glädje:

— Jag är så glad, älskade farbror, att du är här ... jag kan ej uttala hur glad jag är.

Hon lutade hufvudet mot mitt bröst och höll armen om min hals.

Må hvarje man om fyra och fyrtio år afgöra med sig sjelf, om han ej i mitt ställe skulle fattats af tron på att hafva vunnit hennes hjerta. Säkert är, att jag så fast trodde derpå, att ej minsta tvifvel kunde komma i fråga. Jag tryckte henne till mitt bröst, jag kysste hennes panna och hade väl icke så lätt släppt henne, om ej en glad stämma utropat:

— Jo, det var annat mottagande, än som föll på min lott, då jag återvände efter två års frånvaro.

— Tyst, Mauritz, utbrast Signe; — du är icke min egen farbror och kan ej vänta af mig hvad mitt hjerta känner för honom.

— Nej, det är sant, svarade Mauritz och tryckte min hand.

Hållande Signe vid handen, gick jag sedan upp på verandan, der Åker redan helsat min mor, som jag lycklig och glad omfamnade.

Det var en härlig afton, full af junimånadens alla behag. Stämningen var glad, och fastän skuggan allt jemt hvilade öfver Åkers ögonbryn, der den nu tycktes fastväxt, log äfven han hjertligt och tycktes njuta af stundens frid och fröjd.

Aftonsolen gick ned; himmel och vatten skiftade i violett och purpur. En knappast märkbar dallring af rågen tycktes lik en hämmad hviskning sucka vid stranden, under det trastens melodiska sång i skogen svarade derpå. Länge sutto vi ute på verandan, försjunkna i naturens åskådande. Skämtets ystra fålar hade flyktat, och unga liksom äldre erforo den gripande beundran, en dylik afton väcker. I hvarje bröst ljöd en röst, som manade till ett stumt erkännande af Skaparens oändliga storhet.

Hur ljuf en dylik afton än är, glider den ändock bort i evighetens famn och undanträngés af natten. Skir och genomskinlig svepte den sistnämda sin slöja öfver jorden och manade helt tyst allt lefvande att hvila.

Min mor reste sig: det blef signalen till uppbrott. Signe hade, sedan den tysta och drömmande stämningen kommit öfver oss, suttit vid min sida och haft sin hand hvilande i min, under det hennes ögon oafvändt skådade öfver Mälarens skiftande vatten bort till dess leende stränder. Öfver hennes ansigte hvilade ett uttryck af hjertats fröjd, liksom om hon vaknat till full klarhet af sina egna känslors natur. När hon bjöd mig god natt sade hon med mildt bedjande röst, i det hon blickade upp till mig:

— Farbror, älskade farbror, det är i morgon min adertonde födelsedag. Vill du lofva att då uppfylla en af mina käraste önskningar?

— Det vill jag, min älskling, om det ligger i min förmåga.

Hon log ett lycksaligt leende och hviskade rodnande:

— Det är endast ett *ja*, jag begär.

— Och det skall du äfven få, min flicka, sade jag ock kysste henne på pannan.

Derefter skildes vi.

* * *

Morgonen kom med molnfri himmel och strålande sol.

Jag hade stigit upp tidigare än vanligt, ty jag ville öfvervaka de anordningar, som skulle göras till frukosten för att den skulle blifva festlig. Då jag trädde ut i korridoren, såg jag en ljus gestalt stå vid trappnedgången. Hon kom mig till möte och sade med ett litet förläget leende:

— Jag har stått här öfver en halftimme och väntat på farbror för att först få din lyckönskan och en kyss på min panna, innan jag råkar någon annan . . . och så måste du gifva ditt ja till det jag vill bedja dig om, innan vi sammanträffa med de andra. Kom derför ned till paviljongen. Der, just der vill jag bikta för dig, älskade farbror.

Innan jag hann förhindra det, hade hon kysst min hand.

Jag kysste henne på pannan och sade, att allt hvad

som kunde bereda hennes lycka, ville jag på denna dag gifva henne, om det stode i min makt. Hon log emot mig, och vi gingo upp till paviljongen.

Här voro alla föremål och möbler de samma, som när öfversten måste flytta dit undan branden; men allt var så putsadt, så fint och så blomstersmyckadt, att jag genast spårade Signes hand der. Sängen, der den gamle mannen dog, stod qvar på samma plats, öfverhöljd med ett hvitt täcke, och öfver den hängde en krans af myrten och eterneller. Sommarmorgonens friska luft strömmade in genom de öppna glasdörrarna och likasom fylde de båda rummen med blomsterdoft.

Sedan vi varit inne i det inre rummet, drog Signe mig ut i salongen och bad mig sätta mig i en till de öppna dörrarna framdragen fåtölj. Sjelf tog hon plats på en pall vid mina fötter. Med de sammanknäppta händerna hvilande på mitt knä, blickade hon upp till mig och sade:

— Det är ju sant, farbror, att du aldrig kan glömma din bortgångna Signe?

— Det är sant, men...

— Du tycker det är orätt att jag vidrör detta ämne, och likväl måste jag det för att kunna öppna mitt hjerta för dig.

— Fortfar, mitt barn, sade jag, något upprörd vid föreställningen att det skulle blifva hon, som gaf mig förtroendet af den ömhet, hon hyste för mig.

— Det är ju också sant, att du ej minnes tillbaka så långt som när din kärlek till henne började? Den växte upp i ditt hjerta, såsom något, hvilket tillhörde det?

— Äfven detta är sant.

— Du förutsatte aldrig såsom möjligt, att något skulle träda emellan henne och dig?

— Aldrig!

Hon fattade mina händer med en snabb rörelse, tryckte sina ögon emot dem och hviskade blygt:

— Så... har det också varit med mig.

— Min Signe! utbrast jag och ville sluta henne till mitt bröst, men med en snabb rörelse drog hon sig undan och sprang upp sägande:

— Du får ej omfamna mig, käre farbror, förr än du vet allt, ty jag har i tolf år haft en hemlighet för dig.

— Du var ju då endast sex år, svarade jag leende.

— Det är sant, men det var från den tiden mina iakttagelser och mina minnen blefvo bestämda, och sedan vet jag icke vid hvilken tid jag fick det klart för mig, hvem som skulle blifva min man; men säkert är, att vi båda vetat det sedan långt, långt tillbaka. Den vissheten är så införlifvad med hela min varelse, att det endast fordras ditt ja för att allt hvad jag drömt skall blifva en skön och härlig visshet. Det enda, som plågar mig, är, att jag icke förr talat om det för dig, älskade farbror, utan gått och haft denna min kärlek gömd i mitt eget hjerta... Kan du förlåta mig det?

— Om jag kan förlåta dig det, min älskling! sade jag och gick fram till henne.

Hon log, gömde ansigtet i händerna och hviskade:

— Du ger således ditt bifall till min och Mauritz' förlofning?

Jag tog ett par steg tillbaka och föll bokstafligen åter ned i fåtöljen, liksom träffad midt i hjertat. Jag kunde ej få ett ord öfver mina läppar och satt der stum och orörlig, utan att klart kunna fatta hvad jag borde

företaga. Då Signe ej fick något svar, lyfte hon upp ansigtet och fäste ögonen på mig; derpå störtade hon fram och utropade:

— Hur är det, farbror? Hvad har jag olyckliga sagt, som så kunnat smärta dig, som jag älskar högre än om du vore min egen far ... som är mig dyrbare än allt, allt annat?

— Utom Mauritz, mumlade jag.

— Åh, jag skulle kunna försaka Mauritz för din lycka, om jag än ej förmådde att ur mitt hjerta rycka hans bild ... O, är det Mauritz, min ädle, högsinte Mauritz, som väcker din ovilja, som framkallat detta uttryck af smärta i ditt ansigte? Tala ... säg ... ty hela min själs frid, all min glädje i lifvet beror på dina ord. Märk, älskade farbror: jag kan lida och försaka allt, hellre än att göra dig sorg.

Hon knäböjde vid mina fötter, hon höljde mina händer med kyssar och tårar; stora tårar runno från dessa ögon, som alltid blickat så leende upp till mig. Jag lade min hand på hennes hufvud och sade med återvunnen fattning:

— Oroa dig icke; det var blott ett anfall af den der svåra svindeln, som jag ibland plågas af.

Jag reste henne upp och for för med något osäker röst:

— För mig må ditt hjertas dröm blifva verklighet. Jag ger dig, som min bästa gåfva, mitt samtycke och min välsignelse till föreningen med Mauritz.

— O min Gud, hvad jag är lycklig! Min far, min älskade far ... nu vill jag kalla dig så ... du har fullbordat ditt verk med mig, och jag skall aldrig upphöra att älska dig högst af allt på denna jord.

Vid dessa ord for en bitter känsla genom min själ.

— Det var såsom far hon älskade mig! upprepade jag i tankarne.

Högt yttrade jag:

— Nu återstår din förmyndares samtycke.

— Det har han för några minuter sedan gifvit sin son, svarade Åkers metallklara stämma, och han inträdde i paviljongen.

Sedan Signe först kysst mig och derefter honom, ilade hon med lätta steg bort från oss för att begifva sig till sitt rum och ej åter visa sig förr än hon blef nedkallad.

Om man i ynglingaåren gråter ut sin smärta och derefter, till hvilket pris som helst och med hvilka medel som stå till buds, söker glömska, och om man i den första eldiga mannaåldern rasar och förtviflar öfver hvad man måst försaka och sedan kastar sig i arbetets eller ärelystnadens famn för att uppehålla sig i kampen, eger man vid den mognare åldern intet af allt detta såsom ett slags motvigt. Smärtan träffar icke förkrossande, försakelsen kräfver ej någon hård strid; men båda dessa fiender till vår jordiska lycka förbittra vår tillvaro, i synnerhet i ett sådant fall som detta, då egoismen och sjelfförvillelsen dragit all denna sorg öfver oss. Allt detta kände jag, och det föreföll mig, då Signe var borta, som om en höststorm sköflat den sista blomma, som fans på min lefnadsstig. En djup suck höjde mitt bröst, en suck som skulle blifva det enda uttrycket af sorg öfver min sista förhoppnings död.

— Hur är det min bror? Behagar dig icke denna förening? frågade Åker, hvars närvaro jag förgätit. — Jag trodde att den skulle öfverensstämma med dina önskning-

gar, liksom med mina. Det barn, som varit så ömt omhuldadt af min älskade Ingegerd, för hvilket hon ända in i döden hyste ett kärleksfullt intresse och som derjemte var fosterdotter till den man, hon näst efter sin make aktade högst, tycktes mig en lämplig hustru åt min son, då kärleken från barnaåren förenat deras hjertan. Det skulle ha fröjdat min stackars Ingegerd, om hon fått vara med om hvad vi i dag upplefvat; ty denna förbindelse var en af hennes käraste framtidsdrömmar. Det skulle derför smärta mig, om den på något sätt korsade dina planer.

— Min suck, Harald, svarade jag, gälde endast den smärta, det tillskyndade mig att mista Signe; men det var en egoistisk rörelse, och vi skola icke tala derom. Må Ingegerds älsklingsplan förverkligas och bringa lycka öfver våra barn, tillade jag och räckte Åker handen.

Vid slutet af den festliga frukosten, före hvilken utklädning, sång och alla möjliga ungdomsupptåg egt rum, tog jag Signe vid handen och sade med hög och stadig röst, vänd till min mor och Gurli:

— Här ser ni Mauritz Åkers fästmö.

Min mor blef dödsblek, Gurli purpurröd. De omfamnade Signe tigande och sågo spörjande på mig, hvarefter Signe föreslog att farbror och Gurli skulle blifva goda vänner och kalla hvar andra du. När aftonen kom, efter denna dag af glädje för de unga, besökte jag *hennes* graf, *hennes* som älskat mig, som gifvit mig hela sitt hjerta och som dog med kärlek i sin blick. Der tillbragte jag timme efter timme, tyst begrundande mitt flydda lif.

Tredje dagen foro Åker, Mauritz och jag till Upsala för att beställa ringar och förlofningskort. Mauritz

återvände samma dag på aftonen, men Åker och jag dröjde qvar ett par dagar och voro till sammans med gamla vänner och bekanta. Ehuru dylika sammanträffanden vanligen ega ett stort behag, saknade de denna gång allt sådant för mig. Jag föredrog likväl att vara i Upsala framför att återvända till Rosenhof.

Dagen efter vår återkomst dit vexlade de unga ringar, och sedan reste Åker och jag derifrån, till sorg för min gamla, goda mor och utan att hon och jag vexlat ett ord oss emellan om den förändring i våra framtidsplaner, som egt rum. Jag följde Åker till Lennebo och dröjde der några veckor, under hvilka Mauritz stannade på Rosenhof; men då han derefter kom hem för att tillträda sin befattning som Lennebo bruks- och grufingeniör, återvände jag till min mor för att underrätta henne, att jag på några veckor ämnade göra en utflygt till Wien och Paris och först mot slutet af min permissionstid skulle afhemta dem från Rosenhof.

Jag kom likväl tillbaka dit förr än ämnadt var; ty ett bref från Signe underrättade mig, då jag var i Wien, att min mor blifvit mycket klen efter en liten förkylning, som honådragit sig. Krafterna aftogo på ett oroande sätt, ehuru hon ej sjelf ville erkänna det eller ville att jag skulle få kunskap derom.

Jag begaf mig genast på hemvägen. En af de första dagarne i Augusti anlände jag och fann min älskade moder, som trots sina sjuttio år på våren varit rask och kry, så ytterligt försvagad, att man icke gerna kunde göra sig några illusioner om hennes tillstånd. Glädjen att återse mig tycktes upplifva den flämtande lifslågan, och hon var den första dagen efter min ankomst kryare, än hon varit på flere veckor. När jag på aftonen skulle

bjuda henne god natt, lade hon sin arm om min hals och hviskade:

— Säg mig, min älskling, gjorde det dig mycket olycklig?

— Jag tryckte mina läppar mot hennes panna och svarade:

— Den smärta jag erfor var endast ögonblicklig och är nu öfvervunnen. Jag är nöjd med som det är och att förblifva min bortgångna Signe trogen.

— Gud ske lof! hviskade hon, kysste mig ömt och såg helt lugn ut.

I September månad jordades hon, denna kärleksfulla mor, som aldrig haft en tanke för sig sjelf, utan lefvat och andats endast för sitt barn.

Vintern förflöt under arbete för mig, emedan sjukligheten var betydlig, så att jag vistades föga i hemmet, der tomheten efter min moder var ofantligt stor. Signe och Gurli jemte ett par andra fruntimmer voro upptagna af att arbeta på utstyrseln till bröllopet.

Då pingstliljorna åter smyckade jorden, förde jag min lilla fosterdotter till brudstolen, och så for den unge maken bort med sin brud. Gurli och bröllopsskaran följde dem, och jag var nu ensam i mitt öde hem. Jag ville icke följa dem, utan for att fira min pingst på Rosenhof vid mina käras grafvar. Senare på sommaren anträdde jag en lustfärd genom Tyrolen, Schweiz och Italien och återvände först på hösten till mitt öde hem, som fortfarande förestods af min mors gamla hushållerska.

* * *

En mörk och regnig novemberafton stannade tåget vid stationen närmast Ernviken. Jag hade endast tio minuters väg att gå, men denna korta bit var tillräckligt lång för att i regnet och stormen förefalla obehaglig, och jag öfverraskades helt angenämt då stalldrängen från Ernviken steg fram och underrättade mig att han hade åkdon emot mig.

— Hur kunde du veta att jag skulle komma i afton? sporde jag.

— Hå kors, det viste jag icke; men mamsell Brita har en hel veckas tid skickat mig hit med åkdon för att invänta doktorn, ty hon tyckes ha fått veta något om doktorns hemkomst från Lennebo.

— Såå!

Jag steg upp i åkdonet och tänkte:

— Det är min hädangångna mors alltid vakande ömhet, som lärt Brita denna omtanke.

Regnet piskade mot sufletten, stormen skakade den och mörkret var ogenomträngligt. Allt var så ödsligt omkring mig under den korta färden. Jag tänkte på återkomsten till detta tomma hem, der jag alltid varit van att helsas med så mycken ömhet af min mor och Signe; ja, till och med Gurli hade haft ett glädtigt leende för mitt emottagande. Hvem skulle nu helsa mig välkommen? En gammal, sträf tjenarinna. Då jag trädde in i denna förr så trefliga boning, skulle den vara öde, och allt deruti skulle erinra mig om hur fullkomligt ensam jag var.

Vi voro framme. Förstugudörrarna öppnades, och ett haf af ljus strömmade ut. Brita stod på trappan, iklädd ett nystärkt förkläde. Jag ämnade gå direkt in

i mina rum, som lågo till höger i förstugan, men hon öppnade salsdörren och sade:

— Nej, för all del, doktor, gå ej in dit... der är icke riktigt uppeldadt, efter som man icke viste när doktorn skulle komma; men i salen och salongen är det varmt.

Jag åtlydde henne. Ljusen i lampetterna och taklampan voro tända och der såg helt trefligt ut, men der var tomt.

Brita hjelpte mig af med rocken och sade inställsamt:

— Gå nu in i salongen, så skall jag genast komma efter med något som kan värma och lifva doktorn.

Med dröjande steg närmade jag mig salongen, der min mor, Signe, Gurli och jag framlefvat så många fridfulla höst- och vinteraftnar. Tvekande trädde jag öfver tröskeln. På det runda, stora bordet stod den vanliga arbetslampan, hvilken kastade ett vänligt sken kring rummet, och bredvid den hade liksom i forna dagar en sykorg sin plats, jemte något som liknade ett handarbete. Då jag ett ögonblick stannade och betraktade dessa föremål, tänkte jag:

— Har detta blifvit qvarglömdt?

Men i det samma förnam jag en rörelse i kakelugnsvrån. Jag vände mig tvärt. Två emmor stodo framskjutna till brasan, och från den ena reste sig en liten fin qvinnogestalt. Hon stod der öfvergjuten af det varma skenet från brasan, som gaf hennes ansigte en stark och liflig färg och framstälde hela prakten af hennes guldgula flätor. Hon log gladt och frimodigt och tog några steg emot mig; men i det samma var jag hos henne, fattade de framräckta händerna och utropade:

— Gurli!

— Välkommen hem, Gösta, från den långa färden, sade hon i hjertlig ton och med en skimrande glans i sina ögon.

— O, hur vänligt mot den ensamme mannen att komma och helsa honom välkommen! svarade jag och kysste med tacksamhet hennes händer.

Nu kom Brita in, bärande en bricka med té, varm punsch och åtskilligt annat godt.

— Nå, sade den gamla tjenarinnan och log, — doktorn blef väl litet förbluffad, kan jag tro?

— Jag blef glad, Brita, sade jag och klappade henne på axeln, hvarefter hon gick, och der sutto nu Gurli och jag på tu man hand.

Hon var som alltid den glada och otvungna Gurli och förtäljde om allt, som hon viste skulle roa och intressera mig. Sålunda ilade helt snabbt den första aftonen i mitt hem, och jag erfor en känsla af lugn och trefnad, som jag sist af allt väntat att finna der.

När vi skulle skiljas, sade jag:

— Men Brita påstod, att mina rum icke voro i ordning. Jag undrar hvar hon ämnar inlogera mig.

— Åh, kära du, svarade Gurli leende, — de ha redan i nära fjorton dagar varit redo att taga emot dig. Brita sade så bara för att du skulle först gå in i salongen . . . God natt, Gösta . . . sof godt.

Hon tryckte min hand och gick upp till sina forna rum, der hon och Signe bott.

Jag begaf mig in i mina rum, der ljus voro tända, och jag såg att hela min möblering blifvit upputsad och fin. Öfver soffan i mitt arbetsrum hängde två taflor, som ej funnits der förut. Jag tog ett ljus och gick att be-

skåda dem; men studsade nästan tillbaka. Den största var ett utmärkt vackert fotografiporträtt af — Ingegerd, som med sina stora, underbara ögon blickade ned på mig, under det ett lycksaligt leende dröjde på läpparne. Taflan under detta mästerliga porträtt förestälde Signe sittande, och Mauritz, stående vid hennes sida, hållande hennes hand i sin. Signe var klädd i sin brudskrud och han i sin svarta brudgumsdrägt.

Länge stod jag och blickade på dessa taflor, först med upprörda känslor och sedan med en inre frid, som jag icke erfarit allt sedan Signe togs ifrån mig. Det föreföll mig som om *hon*, hvilken blickade ned på mig med sina underbara ögon, välsignat deras giftermål.

Då jag efter ett långt betraktande trädde in i min sängkammare, hängde der som vanligt min ljufva älsklings bild öfver sängen; men den hade fått en pendant. Min mors milda ansigte mötte mina blickar, och för mitt af rörelse skumma öga tycktes det som om hennes läppar rördes och hon i kärleksfull ton hviskade:

— Gud välsigne dig, min son!

* * *

Stormen hade tystnat, regnet upphört, och molnen voro i stora skockar stadda på flygt, på det att jordens barn skulle få fröjdas åt en klar himmel och novembersolens sällsynta strålar.

Då jag rullade upp gardinen, erfor jag en sällsam känsla af belåtenhet och trefnad. Länge stod jag och blickade efter de bortilande molnen och tyckte mig finna en viss likhet emellan mitt lif och den klara höstdag, som följt på aftonens oväder. Jag klädde mig med

omsorg och gick ned i salen, der jag fann Gurli upptagen af att ordna en bukett höstblommor på frukostbordet.

Hon kom emot mig med sitt glädtiga leende och sade skämtsamt:

— God morgon, käre Gösta. Du kunde emellertid gerna stannat på ditt rum en qvart till, så att jag fått dessa blommor ordnade på frukostbordet ... ty med blommor bör väl flyktingen helsas då han återvänder.

Hon skrattade samma friska skratt som i ungdomsåren och var sig så lik, att man omöjligen kunde tänka sig, att hon var öfver trettio år.

— Du helsade mig redan i går med de bästa blommor ... vänskapens, svarade jag och fattade den framräckta handen, som jag helt fast slöt i min.

— Se så, inga artigheter, sade hon och ville draga undan handen. — Jag är ej van vid sådana af dig, och jag måste göra frukostbordet i ordning, innan Brita kommer in med mat och kaffe.

Oaktadt hennes bemödanden att blifva fri höll jag henne qvar.

— Svara mig först på en fråga, som qvalt mitt hjerta allt sedan jag trädde in hit.

— Och den lyder?

— Har Gurli endast kommit hit för att blomstersmycka min hemkomst och sedan lemna mig åt tomheten, ödsligheten och saknaden?

— Jag tror icke det ... men jag önskar att vi lemna detta tills vidare och att du genast släpper min hand.

— Ännu icke. Hvem ... säg, hvem har förskaffat mig porträtten?

— Ja, icke vet jag, svarade Gurli och log så gladt, ehuru den varma rodnaden förrådde att hon viste det.

— Någon beskedlig hustomte, må hända.

— Och denne hustomtes namn är Gurli? Neka det, om du kan, tillade jag och såg stadigt på henne.

— Du kan ju antaga det och sedan släppa min hand.

— Då var det äfven du, som förskaffade mig min bortgångna Signes porträtt, då jag var på Lennebo?... Nå, Gurli, jag ber dig, svara uppriktigt.

— Nå väl, det var jag.

Hon såg upp till mig med en lugn och klar blick, drog hastigt undan handen och tillade, i det hon återvände till blommorna, i den vanliga glada tonen:

— I fall du ämnar hålla dylika förhör med mig, måste du finna dig i att jag en vacker dag lemnar dig, och då får du vandra här helt ensam, utan några vänliga hustomtar.

Den första dagen i mitt hem var lika full af trefnad, frid och behag, som den första aftonen. Då Gurli och jag togo god natt af hvar andra, sade hon:

— I morgon kommer det främmande för att välkomna rymmaren. De längtade att få återse dig.

Vid de sista orden såg hon upp till mig liksom hade hon velat säga: "Jag kunde ej förhindra det."

Underrättelsen att jag skulle återse Signe vid sidan af hennes man var mig i första ögonblicket obehaglig, men i nästa sekund var detta obehag öfvervunnet, och jag sade lugnt:

— Det skall blifva mig kärt att återse dem alla.

— Godt att höra, ty syster Agnes och hennes man, som blifvit provinciallläkare i Lennebo distrikt, komma

äfven med, tillika med din vikarie, som om tre dagar reser sin väg.

Och de kommo alla, och jag återsåg Signe, strålande af ungdomsfägring, lycka och kärlek. Hon kastade sig i mina armar och blickade upp till mig med sina ljufva ögon, och jag kände det välgörande inflytandet af dem och böjde mig ned och kysste hennes panna, i det jag tänkte:

— Lyckligast så som våra lotter fallit.

Hon såg på mig med samma uttryck, som innan hon förtrodde mig sitt hjertas hemlighet. Det var den hängifna, tacksamma och kärleksfulla dotterns blick på sin far. Så var det ock naturligast.

Efter den dagen hvilade öfver min själ ett lugn, som jag icke erfarit sedan mina första ungdomsdagar. Jag återvände till mitt arbete, som ibland höll mig borta hela dagar, ja, ibland veckor; men då jag åter kom hem, mötte mig alltid ett gladt ansigte, och leende läppar uttalade städse några skämtsamma ord, som försatte mig i godt lynne och kommo mig att glömma trötthet och alla de obehag, jag utstått.

Hur angenäma voro ej våra vinteraftnar!

I sin fåtölj satt gamla Brita, sträf att skåda, med sin sticksöm, helt tyst nickande öfver den. I soffan presiderade Gurli, som antingen arbetade under det hon åhörde hvad jag läste, eller läste högt så länge det roade mig att höra på. Derefter afhandlade vi bokens innehåll samt disputerade ganska ofta, och då visade Gurli en sådan bestämdhet i sin uppfattning, att jag ofta nog hade ganska svårt att försvara min åsigt, hvilken jag först efter en het strid lyckades framhålla som den riktiga. Var jag mycket trött vid hemkomsten, så

musicerade Gurli för mig, skämtade, förtäljde små lustiga episoder mellan henne och moster Brita, såsom gumman af oss alla kallades, samt aftvang mig ett hjertligt skratt. När jag derefter kom in i mina rum, kunde jag genomgå de många år, under hvilka Gurli och jag haft samma hem, och jag fick då riktigt klart för mig, att det varit hon, hon ensam, som framkallat all den trefnad, hvilken gjort hemmet kärt för mig, äfven under de mulnaste stunderna i mitt lif.

Jag hade aldrig gifvit akt på henne under dessa år, som hon lefvat och verkat bland oss samt spridt glädje omkring sig, utan att någon reflekterade deröfver. Man hade känt sig väl, men man hade ej tillskrifvit Gurli detta välbefinnande eller alla de små angenäma öfverraskningar, som hon beredt en hvar och hvilka man emottog som något helt naturligt, emedan hon ej stötte i basun för att få sina handlingar bemärkta. Min mor hade tillräknat mig och Signe största andelen i sitt välbefinnande; jag hade gifvit Signes ögon hela förtjensten deraf; men trots sin stora och hängifna ömhet för sin fosterfader och hans mor, hade Signe aldrig varit rätt glad utan att hafva Gurli vid sin sida.

När ett och ett halft år gått till ända, under hvilken tid jag oafbrutet skött mitt läkarekall, stod jag en dag vid ett af de uppslagna salsfönstren och blickade ut öfver nejden, som ännu ej klädt sig i grön skrud, emedan våren varit kall och ruskig. Det var den första varma morgon vi haft, och från de bara träden sjöngo foglarne glädtigt. Jag tänkte på den stundande sommaren, på att jag icke heller i år tagit tjenstledighet, på att jag i tre långa månader skulle lefva skild

från Gurli och på hur ödsligt det då skulle blifva. Slutligen gjorde jag mig den frågan:

— Hvarför skall hon resa? Hvarför stå vi på en sådan fot till hvar andra och ej på den, som vore naturlig, då hon aldrig skulle vika från min sida?

I det samma ljöd från trädgården en frisk sång, och jag såg Gurli närma sig byggningen. Mitt öra träffades af dessa ord:

"Frihet vill jag lofva
Som den bästa gåfva..."

Några minuter derefter trädde hon in i salen.

— God morgon, käre doktor, helsade hon med en vänlig nick. — Hvad gör pannan så mörk och minen så dyster? "Är bröstet träffadt, är vingen skjuten?" tillade hon.

— Ja, af din sång, svarade jag.

— Är det ohelsosamt att sjunga på morgnarne? frågade hon.

— Helt visst, då man sjunger dylika sånger som den du var i farten med.

— I farten med? Så du uttrycker dig... men får gå, efter som det är ett föredrag i sundhetsläran, doktorn håller på med. Hvad osundt ligger väl i denna frihetssång vid *mina år?* sade hon med stark tonvigt på de sista orden.

— Det der lofsjungandet af friheten är en krankhet, som följt dig allt sedan jag lärde känna dig.

— Ja, Gud vare lofvad! sade Gurli med ett så djupt allvar att det öfverraskade mig.

— Och den skall följa dig hela lifvet igenom?

— Jag antager det. Nu är frestelsernas tid förliden, tillade hon glädtigt.

Jag gick fram till henne, fattade hennes händer och sade med allvarlig röst:

— Gurli blif min maka!

Hon såg upp till mig, med de lifliga, leende ögonen fulla af tårar; derefter lutade hon sig till mitt bröst, lade armen om min hals och hviskade:

— *Du* har egt mitt hjerta sedan jag såg dig första gången. Jag har älskat dig högre än min egen glädje, lycka och fröjd; men jag har alltid älskat utan hopp, emedan jag vetat, att du älskat andra, och derför ville jag lefva fri, men nära honom, som icke ens gaf akt på att jag fans i hans närhet.

— Men som nu ej kan lefva utan dig, sade jag, i det jag slöt henne till mitt bröst och tryckte mina läppar emot hennes, just som Brita inträdde.

Hon stirrade bistert på oss. Jag tog Gurli vid handen och sade:

— Kära, gamla moster Brita, se ej så bister ut. Jag har till slut funnit henne, som bäst af alla passar att blifva min maka.

Dagen derpå reste Gurli till Lennebo; vår förlofning eklaterades och kort efter midsommar stod vårt bröllop.

År hafva sedan dess flyktat. Jag är fader till två raska gossar och så lycklig, som en man kan vara vid sidan af den bästa bland qvinnor.

Hon och ingen annan var skapad att göra mitt lif så rikt på sällhet, som det nu är.

— Hon och ingen annan hade kunnat utgöra hälften af min själ, försäkrar mig Mauritz då han talar om sin Signe.

— Deras lycka är min, säger Åker och blickar på de två och deras små.

Rosenhof är en plats, dit vi årligen vallfärda för att blomstersmycka de älskades grafvar, men bo der vilja vi icke.

Efter tre skeppsbrott på kärlekens stormiga oceaan hamnade jag likväl till sist lycklig och säll vid den hussliga härden.

I bokhandeln har nyligen utkommit å 2 kr. 75 öre:

I egna bojor.

Roman af Mrs **C. Jenkin.** Öfvers. fr. engelskan.

Utgör n:r 9 af **Sigfrid Flodins romanbibliotek,** hvari förut äro utkomne:

Montezuma.

Historisk roman från Mexikos eröfring. Af **Lew. Wallace.** 4 kr. 50 öre.

"I ett härligt språk, efter olika fordringar mjukt, kraftigt, enkelt, bildrikt, skildrar författaren det aztekiska lifvet i alla dess olika faser. Det är en helt och hållet ny verld, i hvilken vi införas — en verld, som eger något af orientalisk yppighet och primitiv enkelhet. Ett mera brokigt och skiftande straffage än det här förekommande, underbarare händelser och äfventyr stå ingenstädes till buds." (Aftonbl.)

Egaren till Hevylands.

Roman af Mrs **C. J. Newby.** 3 kr.

"Mrs Newbys arbete är synnerligen lämpligt för den mognare ungdomen, som på hvarje sida i hennes bok skall finna varnande exempel, lefvande föredömen och eggande maningar att icke låta viljan komma till korta i motgångens och pröfningens dagar." (Aftonbl.)

Ivan de Biron.

Historisk roman af **Arthur Helps** 2 kr. 50 öre.

"Med historisk fackkännedom gifver författaren en både liflig och trogen bild af den stormiga tid, i hvilken han inför oss. Skiftesvis låter han oss sällskapa med de ryska högmögende och med de arma biltoge i Sibirien." (Aftonbl.)

Tiggaren vid lilla kyrkdörren.

Roman af **Emile Souvestre.** 1 kr. 50 öre.

"Förf. har här lemnat en liten god intrignovell. Det sedliga allvar, som utgör ett så utmärkande drag för Souvestre, genomgår äfven detta arbete, i hvilket författaren dess-

utom visat, att han, när så erfordrades, mycket väl förstod konsten att producera en roman med samma effektmeddel, som hrr Dumas' och Sues alster." (Aftonbl.))

Vänskap och rikedom.

Roman af **A. H. Drury.** 2 kr.

"Förf. har här velat undersöka, huru det egentligen förhåller sig här i verlden med de såta miner och den huldhet, som egnas rikedomens afgudade barn. Boken är skrifvven med talang och spänner intresset lika mycket genom sjelfva handlingen som genom en särdeles förträfflig karaktersteckning." (Aftonbl.))

På ett hår när.

Roman af Mrs **C. Jenkin.** 2 kr.

"Boken är späckad med en mängd qvicka och träffande anmärkningar och visar öfverallt, att dess författarinna är en rikt utrustad och kärnfrisk personlighet, som icke blundar för sitt köns brister och fel." (Aftonbl.))

En farlig granne.

Roman af **Emile Souvestre.** 2 kr.

"I det nu föreliggande arbetet sysselsätter sig författaren med de dåliga lidelser, som våra dagars industriella konkurrens icke sällan uppväcker. Det lider intet tvifvel, att händelserna och karaktererna äro direkt gripna ur verkligheten. Souvestre förstår att ingjuta en fängslande poessi i sitt arbete, dels derigenom, att han i det samma inflickar en intagande kärlekshistoria, dels derigenom, att han på ett vackert och manligt sätt förfäktar det redbara arbetets rätt till vår beundran." (Aftonbl.))

Rosen i Antibes.

Roman af **E. Didier.** 2 kr.

"Boken är en intagande berättelse, full af känsla och sanning, af kärlek och tro. De enkla och natursanna menniskor, som handla här, äro tydligen tecknade efter naturen." (Aftonbl.))

I samlingen **Romaner af Förf. till Positivspellarens son** äro utkomne:

I. **Positivspelarens son.** 2:a uppl. 3 kr.
II. **Ungdomsminnen.** 2:a uppl. 2 kr. 75 öre.
III. **Huru jag fick mig hustru.** 2 kr.

Förut hafva i samma format utkommit:

Lifvets skola.
Roman af *Förf. t. "Positivspelarens son".* 3 kr. 75 öre.

Gertruds framtidsdrömmar.
Roman af *Förf. t. "Positivspelarens son".* 1 kr. 75 öre.

Liten Karin.
Roman af *Förf. t. "Positivspelarens son".* 2 kr. 25 öre.

Sonsonen.
Roman af *Förf. t. "Positivspelarens son".* 2 kr. 50 öre.

Vexlande öden.
Roman af *Förf. t. "Positivspelarens son".* 2 kr. 75 öre.

David Waldner.
Roman af *Förf. t. "Positivspelarens son".* 2 kr. 50 öre.

Mina lefnadsöden.
Roman af *Förf. t. "Positivspelarens son".* 2 kr.

Verklighetsbilder.
Berättelser af *Marie Sophie Schwartz.* 1 kr. 75 öre.

För stunden.
Berättelser af *Marie Sophie Schwartz.* 1 kr. 75 öre.

Ögonblicksbilder.
Teckningar ur hvardagslifvet af *Marie Sophie Schwartz.* 1 kr. 50 öre.

Till sist.
Novellsamling af *Marie Sophie Schwartz.* 1 kr. 75 öre.

Några runor.
Episoder ur Herman Bjurstens, Fredrika Bremers, Lars Hjortsbergs, Olof Kexells, Gustaf af Klints, Anna Maria Lenngrens, Carl Gustaf Leopolds, Bengt Lidners, Carl v. Linnés, Carl August Nicanders, Olof Schwartz', Erik Sjöbergs, Jonas Magnus Stjernstolpes, Pehr Sellströms och Esaias Tegnérs hvardagslif. Af *Marie Sophie Schwartz.* 2 kr. 50 öre.